

[Thập Nhị Yêu Tinh Hệ Liệt] Tình Trọng

Contents

[Thập Nhị Yêu Tinh Hệ Liệt] Tình Trọng	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	12
7. Chương 7	15
8. Chương 8	18
9. Chương 9	21
10. Chương 10	24
11. Chương 11	27
12. Chương 12	30
13. Chương 13	33
14. Chương 14	36
15. Chương 15	38
16. Chương 16	40
17. Chương 17	43
18. Chương 18	45
19. Chương 19	47
20. Chương 20	49
21. Chương 21	51
22. Chương 22	53
23. Chương 23	55
24. Chương 24	58
25. Chương 25	60
26. Chương 26	63
27. Chương 27	66
28. Chương 28	71
29. Chương 29	74
30. Chương 30	78
31. Chương 31	83
32. Chương 32	86

[Thập Nhị Yêu Tinh Hệ Liệt] Tình Trọng

Giới thiệu

Phiên ngoại Thập Nhị Yêu Tinh Hệ LiệtEdit: Tiểu Bạch DươngRốt cuộc hắn muốn gì a!Trốn sát thủ cóc để đào hôn rồi

1. Chương 1

Ngày âm trầm, mây khối mây dày đặc trên không trung, vài hạt tuyết nhỏ bay phát phơ, chỉ chốc lát sau, trên mặt đất tràn lan một tầng tuyết mịn mỏng manh.

Hơn mười gian phòng trở trời dựng đứng ở chân núi, bốn phía cảnh sắc tiêu điều, chỉ có một nơi duy nhất có làn khói bếp bay phát phơ, khiến cho cái thế giới vốn lạnh lẽo này thêm vài tia ấm áp.

Một con ma men xóc cái màn cũ nát lên, từ trong phòng lão đảo lệch vội ra, một bên còn phát tay hướng bên trong hô to: “Hảo... Hảo tửu... Hảo tửu, lão bản... Minh Nhi... Lại đến cổ động.” Lời còn chưa dứt, liền té ngã một cái trên nền tuyết trắng.

“A a a, đừng kéo ta, ta muốn đi, người nghe hử nói hảo tửu mà.”

Cách đó không xa truyền đến một âm thanh trong trẻo, tiếp theo chỉ thấy ở chỗ quẹo của núi xuất hiện hai người, trong đó một nam tuấn mỹ tử ra sức hướng cửa chính tiệm cơm dựa vào, mà người còn lại, cánh tay gắt gao túm nam tử kia như đang bám trụ một con ngựa nổi loạn.

“Không được, uống rượu thương thân, bản tới trời giá rét địa đông lạnh này, người lại muốn uống rượu ngay, thân thể liền càng kém, nhìn xem mấy ngày này, người đều gầy đi.”

Thấy người tuổi trẻ bị túm lấy không đi chuyển, người nam tử anh tuấn lo lắng kêu to lên.

Người trẻ tuổi đột nhiên dừng cước bộ, người kia túm hử không đề phòng hử bỗng nhiên ngừng lại, hơn nữa trên mặt đất còn có một vùng đông tuyết, đúng là thời điểm trơn trượt nhất, bởi vậy liền mất trọng tâm, té ngã mặt lăn trên đất.

“A phi, người là một đạo sĩ, hơn nữa là một đạo sĩ có pháp lực, luyện cái loại công phu gì còn kém ta.”

Người trẻ tuổi chỉ cái mũi nam tử anh tuấn mà mắng: “Còn có mặt mũi gọi là Vô Biên, ta xem người phải sửa lại pháp danh, kêu Hữu Chuẩn, nếu chân người cần thận một chút, cũng không cần phải ở ở trên đông băng mà té mặt mũi bầm dập.”

Đạo sĩ tên là Vô Biên kia đứng lên, cười hì hì vỗ vỗ bụi đất cùng tuyết đọng trên người, rồi mới ôm cánh tay người trẻ tuổi, nuột nước bọt nói: “Khinh Khinh, ta biết người tuy là mắng ta, nhưng trong lòng là buồn bực chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, chỉ có người yêu nhất, mới có loại buồn bực này, giống như cha mẹ đối đứa nhỏ...”

Không đợi nói xong, chợt nghe đối phương mắng: “đó là so sánh thối nát gì? Ta là nương người sao? Còn chỉ tiếc rèn sắt không thành thép? Phi, lúc nào người không quần lấy ta, ta mới phải đốt nhang tạ ơn nì. Cút ngay, ta muốn đi vào uống rượu, người thích thì vào, ta mời khách. Không thích ngay tại ngoài phòng chờ ta, tốt nhất nên có nơi nào yêu khí ngập trời cho người đi trừ hại, để người khỏi quần lão tử.”

“Khinh Khinh, nguyên lai người đã chấp nhận thân phận của mình.”

Vô Biên ra vẻ vui mừng la lên, rồi mới bám lấy bả vai Dư Khinh nhẹ giọng nói: “Người xem, người vừa mới nói ‘ta là nương người sao?’ người là nam nhân, nhưng tại sao không nói ‘ta là cha người ch71?’ chứng tỏ người sớm đã nhận mệnh, biết đời này phải làm thê tử Vô Biên ta.”

TBD: trời thêm một thằng khoái ăn dưa

“Rầm...” Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, Vô Biên đạo sĩ vì cái miệng được chém tiện nghi mà lại một lần nữa bị ngã sấp xuống trên mặt tuyết. Dư Khinh cũng không nhìn hử cái nào, đi đến trước tiệm cơm cũ nát, vén màn lên đi vào.

“Hương Thiên Nhai, người tên ngu ngốc này, thân thân đã là thần y, lại ở sát thủ cốc các người, còn có thể có người đối y bất lợi sao? Người rút cuộc tại sao muốn dạy võ công cho y a, rút cuộc tại sao tại sao a?”

Vô Biên ngửa mặt lên trời thét dài, làm hai con quạ đen ngã xuống từ trên cây, trong đó có một con bay đến trên đầu hử kêu hai tiếng tỏ vẻ bất mãn, rồi giương cánh bay đi.

Nhân thiện bị nhân khi mã thiện bị nhân kỵ* a. Vô Biên tức giận đến sắc mặt đều đổi, nghĩ thầm ta đường tu chân đệ tử Bạch Vân sơn xá, đám quạ đen các ngươi dám chạy lên đầu ta điều vô dương oai, là nhần thực không thể nhẫn, nếu ở trên núi, ta sớm dùng phi kiếm truy các ngươi bay loạn đầy trời.

TBD: người hiền bị người khác khi dễ, ngựa hiền thì bị cưỡi.

Chỉ tiếc, nơi này chung quy là nhân gian, loại phi kiếm này vượt qua tâm lý thừa nhận của đại chúng nên không thể xuất hiện đích. Thế là Vô Biên đành phải uể oải đứng lên, sờ sờ đỉnh đầu, hoàn hảo, đám quạ đen kia cũng không làm việc gì xấu, đem điều phản dính trên đầu mình, bằng không ở trước mặt Dư Khinh, đường tu chân đạo trưởng hẳn thật là xấu hổ vô cùng.

Vén màn từ quán đi vào, chỉ thấy ở góc sáng sửa đã bày một bàn thức ăn, Dư Khinh ngồi ở bên cạnh bàn, cầm trong tay chén rượu, đang thích ý với mỹ tửu lâu năm kia, bên cạnh còn có một bầu rượu tạo hình tinh xảo, không có nút lọ, từng trận hương rượu từ trong bầu rượu phiêu tán ra ngoài, mà ngay cả Vô Biên cũng nhìn không được hít mũi hai cái.

Thấy Vô Biên đi tới. Dư Khinh nâng cốc chén buông, ngoắc nói: “Tới nơi này. Bản thân ngươi là tu chân đạo sĩ, bị ta đá một cái nhẹ như vậy, đến lúc này mới đứng lên... Ngồi ở đây, đến bên cạnh ta, ngươi ngồi ở đằng kia ta có thể cho xem thương thế cho ngươi sao?”

“Không có việc gì mà, thân thân, ngươi đừng xem thường nhân.”

Vô Biên ngẩng đầu ưỡn ngực ra dáng một nam tử đại trượng phu: “Đừng nói ngươi quảng ngã ta một chút, dù ngươi đá ta thêm vài cái, ta cũng không tổn hao một cọng tóc nào, hắc hắc, ta chính là người tu chân, không phải cái loại bao cỏ gối thêu hoa.”

“Kêu ngươi lại đây thì ngươi cứ lại đây, nói nhảm cái gì?”

Dư Khinh thu ý cười, mắt xéch xinh đẹp tròng. Chỉ thấy vô Biên đạo trưởng vừa mới còn uy phong lẫm lẫm lập tức gật đầu nếu như đảo tới: “Hảo hảo hảo, ta đây liền qua đi, ngươi đừng nóng giận, này có gì tức giận? Chọc tức thân mình, đau lòng còn không phải ta?”

Phong tuyết buông xuống, trong tiệm cơm một người khách nhân cũng không có. Tiểu nhị đại khái cũng sau khi bưng thức ăn xong cũng đi, toàn bộ trong đại sảnh chỉ có hán cùng Dư Khinh hai người. Cho nên vô Biên đạo trưởng lập tức đem mặt mũi nam tử hán đại trượng phu đánh mất sạch sẽ, giống như tiểu cầu cười lấy lòng đi đến bên người Dư Khinh.

“Ngươi miệng chó không mọc ngà voi.”

Dư Khinh oán hận nói, lúc Vô Biên đến cốc phục yêu hàng mà, một bộ chính nghĩa lẫm liệt, sắc mặt mang lòng thương sinh linh thiên hạ. Ai ngờ từ đó hán vô sĩ ở mãi trong cốc không đi, sau đó mỗi ngày còn đến quán lấy mình, liền càng ngày càng không biết điều. Dư Khinh hận đến hàm răng mà đều ngứa, nhưng lại đối với đạo sĩ vô lại này thật không có biện pháp.

Kéo ống quần lên liền thấy trên gối một mảnh xanh tím. Dư Khinh tức giận chửi ầm lên: “Ngươi là heo sao? Té cũng có thể té thành như thế, đó là đất bằng phẳng a, ta xem heo đều so với ngươi còn cường hơn.”

TBD: xót thì nói đại đi còn giả vờ chửi bộ.

“Không phải thân thân, ai biết dưới nền tuyết kia là một khối tảng đá lớn chứ, cho nên liền...” Vô Biên ủy khuất giải thích, bỗng nhiên kêu lên giống như heo bị giết: “Oa, thân thân ngươi điểm nhẹ mà, điểm nhẹ mà a... Đau chết.”

“Đau chết ngươi cũng đáng, còn có mặt mũi nói mình là người tu chân, ngay cả kim trung thảo thiết bổ sam cũng không có, phi, nói ra cũng không sợ dọa người.” Dư Khinh tiếp tục mắng, nhưng tay ở trên đầu gối Vô Biên không tìm được mà phóng nhẹ lực đạo.

“Phải kim chung thảo thiết bổ sam làm gì chứ? Lúc ta đối địch sẽ có chiến giáp, đó là một bộ đao thương bất nhập...”

Vô Biên ngẩng đầu, không đợi nói xong, liền “Tê” một tiếng hút một khí, lập tức cái đầu cúi xuống, kêu thảm thiết nói: “Thân thân ngươi điểm nhẹ mà điểm nhẹ mà, đau a...”

Cái loại này, điểm đau chút đã kêu nhu ta muốn giết hần. Dư Khinh hận không thể đem Vô Biên đá ra xa trăm thước. Bàn tay kia cố tình cũng không chịu thua kém, lại đổ một ít rượu thuốc, bôi trên đầu gối Vô Biên, rồi mới nhẹ nhàng ấn nhu.

Vô Biên biết kẻ thức thời trang tuần kiệt, thời điểm Dư Khinh nhu tình như thế thật cũng không nhiều, không nắm chặt cơ hội sẽ phải chịu nhiều thiệt thòi, huống chi hiện tại đầu gối mình bị nắm trong tay người ta, cho dù trên miệng chiếm tiện nghi, nhưng đầu gối chính là phải thiệt thòi lớn a.

Bởi vậy khôn cùng liền không lên tiếng. Hần không nói lời nào, Dư Khinh tự nhiên cũng dừng nói, bên trong lập tức lâm vào tĩnh lặng, làn gió bắc ngoài phòng càng thổi ác liệt, gào thét giống như Vô Biên khóc thầm thiết vừa rồi.

Loại im lặng làm cho Dư Khinh không tự kìm hãm được liền lâm vào trong ký ức. Nhớ tới ngày tháng cùng Vô Biên ở sát thủ cốc.

Từ sau khi giúp Hương Xá hạ sinh dẫn, Vô Biên liền bắt đầu lấy lòng vài vị bác gái ở trù phòng, chiếm được hảo cảm từ các nàng, từ nay về sau liền da mặt dày ở sát thủ cốc ăn uống không phải trả tiền.

Nếu chính là ăn uống không phải trả tiền còn chưa tính, Dư Khinh cũng không phải không cho phép hần. Thằng nhãi này còn cố tình mang tâm ý xấu, sau khi ăn ở không phải trả tiền, còn muốn ăn không phải trả tiền người của sát thủ cốc, mà người này, tất nhiên chính là Dư Khinh y.

Chỉ tiếc, Dư Khinh cho tới bây giờ chưa từng đề cập chuyện phong nguyệt*, căn bản không hiểu thâm tình chân thành của Vô Biên. Còn tưởng rằng đối phương chỉ là muốn theo y học tập y thuật, suy nghĩ một chút đạo sĩ kia cũng không dễ dàng. Đến hàng yêu đi, kết quả bị yêu tinh Hương Xá hàng phục.

2. Chương 2

Bị yêu tinh hàng phục cũng không tính là gì, dù sao kia yêu tinh rất nhanh liền lâm bồn, hần vốn là có thể thừa dịp cơ hội này quay mũi giáo một kích để có thắng lợi cuối cùng. Nhưng bị cốc chủ bức bách, chẳng những không quay giáo một kích đánh đối thủ để giành thắng lợi, còn bị ép giúp cái yêu tinh kia sinh một quả đần.

Nhắc tới này, Dư Khinh vẫn là thực chột dạ. Y đương nhiên hiểu được vì sao Vô Biên giúp Hương Xá đỡ đỡ, kỳ thật chuyện cũng không liên quan đến Hướng Thiên Nhai, cái người bức bách Vô Biên là mình. Nhưng là... Nhưng tình huống lúc ấy khẩn cấp như vậy, chính mình cũng là không còn cách nào mà.

Tuy rằng cảm thấy được lý do thập phần quang minh chính đại, nhưng trong lòng Dư Khinh vẫn khó tránh khỏi có một chút áy náy nho nhỏ. Lúc trước y có ở đạo quan một thời gian ngắn, biết rõ các cốc bao nhiêu thống hận yêu tinh. Vô Biên bị chính mình bức bách giúp Hương Xá đỡ đỡ, hành vi này nếu bị những người khác biết, quả thực liền cùng khi sư diệt tổ không khác biệt mấy.

Cũng bởi vì điểm áy náy này, cho nên Dư Khinh cũng liền dễ dàng tha thứ Vô Biên đối với mình quẫn quýt, không chỉ như thế, còn nghĩ cùng mình trao đổi y thuật.

Dư Khinh ôn nhu làm cho Vô Biên kinh hãi. Không rõ nguyên nhân hần rất nhanh liền có triệu chứng chung tình vọng tưởng, còn tưởng rằng Dư Khinh đối với mình tốt như vậy là vì y thích mình.

Bởi vậy vào buổi tối của một tháng trăng thanh gió mát nào đó, Vô Biên đạo sĩ cõi lòng đầy tin tưởng cùng lãng mạn tốt đẹp ước ao ngay tại dưới ánh trăng hướng Dư Khinh tỏ tình.

Kết quả trên đầu Vô Biên đạo sĩ đáng thương nổi lên vài cục u, dưới sự trợ giúp của phi kiếm trở về phòng ở, trong lòng nâng niu đóa hoa đã rách nát, từng cánh hoa trên giường, giống như tâm thiếu nam của Vô Biên đã vỡ thành từng mảnh.

Phải nhận thua sao? Từ sát thủ cốc quay cái đuôi ủ rũ về Bạch Vân sơn xá? Vô Biên đạo sĩ suy nghĩ một đêm, cuối cùng, tinh thần kiên cường, bất khuất chiếm thượng phong.

Hừ, trong hàng đệ tử nhiều như vậy, ta là lợi hại nhất, bởi vì ta cho tới bây giờ đều là từ trong khó khăn mà đứng lên, bằng không cũng sẽ không ở tuổi hai mươi liền luyện đến Nguyên Anh kỳ.

Nga, tuy rằng công trạng này đầu là vì cha mẹ đều là đạo sĩ, lại ăn vô số tiên đan. Nhưng là quyết định bởi nghị lực kiên cường của ta a, hiện giờ bất quá là đã trúng vài cái đánh, cho là gì? Đánh là thương mạng là yêu, thân thân đánh ta, đó là chứng minh y yêu ta a.

Cứ như vậy, sau khi tam lý đủ khiến quyết, với tinh thần "Da mặt là cái gì? Cảm thấy thẹn là cái gì? Ta cũng không biết.", Dư Khinh mặc kệ thắng thua càng thua càng hăng.

Cuối cùng, ở một buổi tối sau khi đưa con của Hương Xá cứu toàn bộ sát thủ cốc, Dư Khinh trong lúc hưng phấn có chút đắc ý vênh vao nhất thời hóa là từ ở miệng mà ra, lại không cẩn thận đáp ứng lời cầu hôn của Vô Biên.

Sau việc đó Dư Khinh tức giận muốn cắn đứt lưỡi mình. Nhưng càng nghĩ, cuối cùng vẫn là không làm được.

Đây chính là đầu lưỡi mình a, từ lúc sinh ra đã theo y làm bạn, vì y lúc cung tận tụy trung thành và tận tâm, nhắm nháp qua vô số mỹ thực hảo rượu, chính mình sao có thể bởi vì đại nãi phạm sai lầm mà giết nó chứ?

Đầu lưỡi không thể cắn xuống, đầu càng không thể đánh. Đương nhiên, đáng hận nhất chính là, lúc y đáp ứng Vô Biên, bên cạnh còn có người hầu nam nữ làm chứng, nếu không, Dư Khinh cho là mình hoàn toàn có thể đem lời này như một trận gió mát bàn không chút khách khí phủ nhận.

Mà từ ngày đó ác mộng cũng bắt đầu.

Ở trong sát thủ cốc, địa vị Dư Khinh không thấp, hơn nữa lớn lên tuần tú, tuy rằng tính tình nóng nảy một chút, nhưng bởi vì y là thẳng tính, cho nên cũng không có ai trách y, các bác gái đại thẩm nào, lại đem y như con mình mà yêu thương.

Cũng không biết Vô Biên có phải hay không dùng pháp thuật. Tóm lại, thời gian không đến một ngày, toàn bộ người sát thủ cốc cũng biết hẳn đáp ứng gả cho đối phương.

Lại nói vừa rồi, mỗi khi Dư Khinh xuất môn, sẽ gặp được một hai bác gái thân thiết tiến lên hỏi: "Khinh Khinh a, đồ cưới chuẩn bị sao rồi? Có rắc rối gì hay không? Nếu có, tìm đại nương a."

Loại quan ái tràn ngập này một ngày phát sinh vài lần. Đến cuối cùng, ngay cả Hương Xá cũng nhịn không được, chạy đến trước mặt y lo lắng hỏi hân: "Ta nói Dư Khinh a, người rốt cuộc định khi nào gả cho Vô Biên chứ? Thiên Nhai ngay cả đồ cưới đều thay người chuẩn bị tốt, ta còn có một khóa tiên đan để tặng, người không cần cô phụ tốt ý chúng ta a."

Dư Khinh khóc không ra nước mắt đầu như đau. Vô Biên bởi vì này sự kiện mà từ bỏ chuẩn tắc lương đạo, hoàn toàn biến thành đồng lõa yêu nghiệt hắc xà, mỗi ngày cùng y như hình với bóng, liền mong Dư Khinh khi nào mới có thể gật đầu đáp ứng thành hôn.

Nếu chỉ như vậy, Dư Khinh còn có thể chịu được, cùng lắm cắn răng không thấp tùng. Dù sao Vô Biên còn chưa có lấy y cũng đã lộ ra khuynh hướng sợ vợ, cũng không dám còn thật sự buộc y.

Nhưng là... Nhưng là khiến Dư Khinh tối chịu không nổi chính là: mà ngay cả y ra sát thủ cốc, tỷ như lên núi hái được xuống nước bắt cá gì, đều thường thường sẽ có gia hỏa tiểu phu người đánh cá nông phu vâng vâng không biết từ đâu chạy tới, lộ ra khuôn mặt tươi cười thuần phác vô cùng, mở miệng chính là: "Đại điệt tử a, người khi nào gả cho kia tiểu đạo sĩ a? Người ta khổ mong khổ chờ không dễ dàng, năm nay mùa màng hảo, bọn ta đem phần tiền đều chuẩn bị tốt, liền vì cảm ơn ân đức của người thường ngày đã chữa bệnh cho bọn ta."

3. Chương 3

Dư Khinh nhanh chóng bị cảnh toàn thôn dân thúc dục hôn sự khiến cho thần kinh bị suy nhược. Cuối cùng, y quyết định trốn khỏi cốc, tính toán từ nay về sau lưu lạc thiên nhai, rời xa Vô Biên. Phụ lòng hân liền phụ lòng hân đi, dù bị bêu xấu cũng không quan trọng bằng hạnh phúc cả đời mình a.

Hiện giờ nghĩ, cuối cùng tên đạo sĩ thối này tại sao lại đuổi theo mình, Dư Khinh đến bây giờ cũng không sao hiểu được.

Theo Vô Biên nói là bởi vì hắn quá yêu chính mình, cho nên một lòng muốn bám chặt mình, vô luận mình đi tới chỗ nào, hắn cũng có thể cảm ứng được. Chính là... Đi con mẹ nó đi, thiên tài mới tin cách nói không có cơ sở tới cực điểm này.

Vô Biên cũng đã vì cái lý do quỷ quái không thể tin được này mà phải trả giá đại giới, trên móng vuốt vài đá, một nhúm tóc vì bị bắt giữ rơi xuống.

Kỳ thật võ công của Dư Khinh không tính là cao, nhưng đánh với Vô Biên tuyệt đối dư dả, cũng không phải bởi vì võ công của Vô Biên không bằng y, mà là hắn không đánh trả.

Cho nên nói, yêu người trước nhất định chịu thiệt, những lời này thật đúng là lời lẽ chí lý. Bất quá Vô Biên cũng thực may mắn, tối thiểu Dư Khinh không có tâm như thiết thạch* một lần lại một lần lỗ mãng hắn, hơn nữa trong quá trình hai người du ngoạn, mặc dù mình quyền cước không ít, nhưng sau khi quyền cước, cũng có thể hưởng thụ một chút ôn nhu của người trong lòng, điều này làm cho hắn thực thỏa mãn.

_tâm như thiết thạch: lòng dạ sắt đá.

“Hai vị, rốt cuộc thuốc này còn muốn bôi bao lâu a?”

Đang lúc hai người đều chìm trong ký ức, một thanh âm lười biếng không kiên nhẫn đánh vỡ thời gian kiêu diễm này.

Dư Khinh cùng Vô Biên đồng thời lấy lại tinh thần, ngẩng đầu vừa thấy, chỉ thấy một người tiểu nhị bộ dáng đứng ở nơi đó, ánh mắt nhìn về phía bọn họ tràn đầy khinh thường.

Dư Khinh là điển hình của bao lực gia đình, đừng nhìn y thường hung hăng với Vô Biên, nhưng lúc này lại bị một tiểu nhị dùng ánh mắt như thế mà nhìn, mặt liền không tự chủ được mà đỏ.

Vô Biên cùng Dư Khinh chính tương phản, đừng nhìn hắn sợ vợ, nhưng quyết không sợ người ngoài. Tiểu nhị dùng loại ánh mắt hèn mọn này làm cho hắn lập tức không thoải mái, nhảy vọt lên, ôm quyền làm hung, hừ lạnh một tiếng nói: “Ai cần ngươi lo sao? Chúng ta cũng không phải không trả tiền, chưa thấy qua hai nam nhân tương thân tương ái a? Hiểu hay không đạo lý chân ái vô địch? Phi, ánh mắt thiếu cận.”

Dư Khinh tức giận ở phía sau hắn đá vài cái, nghĩ thầm mọi người đầu trẻ con đến mức đó, cái gì qua rồi thì cứ mặc kệ nó đi. Bất quá Vô Biên cũng mặc kệ.

Tiểu nhị anh tuấn kia nghe xong lời Vô Biên nói, cũng là không giận mà ngược lại còn cười, lấy tay gõ cái bàn, chậm rãi nói: “Ta tự nhiên biết đạo lý chân ái vô địch, ta xem thường chính là, hai người các ngươi cứ khanh khanh ta ta, rượu và thức ăn đều đã bùng lên hết, ta gọi các ngươi hai người ăn cơm uống rượu, các ngươi cũng là không nghe thấy, nếu đây là hắc ***, ở trong bát hạ được giết chết các ngươi làm bánh bao thịt người, ta sợ bán cũng không được, rất ngu xuẩn...”

“Hắc, ngươi hỗn đản này, ngươi có ý gì a?” Vô Biên giận dữ, bất quá nhìn đến rượu và thức ăn trên bàn tràn đầy, nghĩ đến chính mình cứ mãi trầm tư vào khoảng thời gian tốt đẹp của hai người, ngay cả điều này cũng không có phát giác, là có đủ dọa người, bởi vậy ngữ khí liền chẳng nhiều đúng lý hợp tình lắm.

“Chúng ta ăn thôi.” Dư Khinh ở trên cổ tay Vô Biên néo thật mạnh một chút, rồi mới chuyển hướng tiểu nhị: “Chỗ khác ngươi không có phòng trọ sao? Ta nhìn thấy hình như có cái hậu viện.”

“Còn lại một phòng. Bất quá cho các ngươi ngụ ở đây là đủ dùng. Muốn ăn nhanh thì lên, không phát hiện hôm nay thật mau tối sao?” Tiểu nhị đem khăn lau hướng trên vai vung, động tác thập phần đẹp trai lưu loát.

Dư Khinh kinh ngạc nhìn tiểu nhị kia vài lần, nghĩ thầm huyết thái dương lôm, động tác mang trứ một cổ khí tàn nhẫn, đúng là cao thủ công phu nội gia không tồi, chắc chắn, tuy ở một tiểu *** nơi hoang vắng như thế, nhưng thật ra tàng long ngọa hổ.

Người nghĩ như vậy, nhin không được lại nhìn tiểu nhị kia vài lần, rồi mới ngồi xuống ăn cơm, vừa mới uống một ngụm rượu, chỉ thấy Vô Biên biểu cảm như hổ thỏ phì phì ngồi ở đối diện, cũng không nói cũng không

ăn cơm.

“Người xảy ra chuyện gì? Sao chưa ăn cơm? Không phải đầu gối bị thương sao? Không phải ngay cả đầu óc cũng ngu luôn chứ?” Dư Khinh nghi hoặc đích hỏi, một bên vươn tay đi sờ trán Vô Biên.

Bất thành lĩnh, Vô Biên lại nghiêng đầu, né tránh quan tâm của y, để tay Dư Khinh khựng ở giữa không trung.

Mà tay Dư Khinh lúc này thu cũng không đúng, phóng ở nơi nào cũng không phải, không khỏi ngáy ngẩn cả người, chỉ chốc lát sau, hai gò má liền đỏ lên.

Luôn luôn đều là Vô Biên quần lấy y, y chưa bao giờ bị đối phương xem nhẹ qua như vậy, trong lúc Dư Khinh nhất thời là vừa hận vừa – xấu hổ. Thầm muốn tông cửa xông ra, vừa muốn tiến lên hung hăng đánh Vô Biên một chút.

Đúng lúc trong lòng tràn đầy phẫn nộ, lại nghe Vô Biên rầu rĩ mở miệng nói: “Người vừa mới cẩn thận nhìn chăm chú người ta là ý gì? Nói, có phải hay không người thích tiểu nhị kia? Hừ, hừ làm sao so với ta hảo? Cho dù hừ có võ công, ta cũng có pháp thuật a. Bộ dạng hừ là không tồi, nhưng ta cũng không kém hừ đi, huống chi, hừ có như ta đối với người một mảnh thâm tình sao? Người thậm chí ngay cả thái độ làm người của hừ đều không biết, người muốn đánh hừ, hừ sẽ cho người đánh sao? Người sao vậy biết hừ có thể hay không đánh người...”

Màu ửng đỏ trên mặt Dư Khinh chậm rãi thối lui, hai mắt bình tĩnh nhìn Vô Biên, qua nửa ngày, thấy hừ cuối cùng nói năng lộn xộn xong, lúc này mới hừ một tiếng, liếc nghiêng Vô Biên nói: “Người nghĩ rằng ta coi trọng hừ?”

Vô Biên chút không có ý thức đến trong khẩu khí của vợ có ý nguy hiểm, còn ngáy ngốc gật đầu.

Ngay sau đó, trên trán đã bị bắn thật mạnh một cái, nghe Dư Khinh buồn bực thấp giọng nói: “Người là heo a? Ta bắt quả nhìn người nọ vài lần mà thôi, sao có thể thích hừ? Ta là bởi vì phát hiện võ công của hừ không tồi, cho nên theo bản năng nhìn nhiều một chút, người ở nơi nào miên man suy nghĩ cái gì chứ?”

Vô Biên lập tức đổi giận thành vui, hét lớn: “Như thế nói, người không phải thích hừ? A, thật tốt quá thật tốt quá, ta chỉ biết, Khinh Khinh người là thích ta... A...”

Cuối cùng thanh âm hét thảm cùng với băng ghế vỡ vụn vang lên, cũng may kinh nghiệm bị đánh của Vô Biên rất phong phú vô cùng, lúc mông sắp vì rơi xuống đất mà nở hoa, liền sử dụng thuật bất động, trôi nổi ở giữa không trung, rồi mới mới chậm rãi rơi xuống.

Tiểu nhị như quỷ mị từ sau chỗ cánh cửa xuất hiện, sau khi nhìn cái băng ghế đã anh dũng bỏ mình, mày nhíu vài cái, mặt không chút thay đổi nói: “Bổn *** có quý củ, tổn hại vật phẩm, đền gấp mười. Băng ghế này vốn 1 lượng vàng, cho nên, bồi mười lượng vàng.”

“Mười... Thập bội? Một băng ghế bị phá cũng đáng một hai hoàng kim? Người... Người đây là hắc *** a? Ai định ra cái quý củ như thế?” Vô Biên giận dữ, nhảy dựng lên hùng hổ kêu to.

“Chủ *** chúng ta định ra quý củ, muốn tìm hừ, thật ngại, trước hết phải bước qua ta.” Điểm tiểu nhị ngữ điệu vẫn là lạnh lùng, mang một băng ghế khác lại, ý bảo Vô Biên ngồi.

Vô Biên để tiểu nhị nở nụ cười, đặt mông ngồi ở trên cái băng ghế nói: “Ta coi như là vào Nam ra Bắc, thật đúng là chưa từng thấy qua loại người như người. Người sẽ không sợ sau khi ta ngồi cái ghế thối này rồi thì quỵt nợ?”

“Không sợ. Người tới chỗ của ta, bình thường quỵt nợ kết cục chỉ có một.”

4. Chương 4

Tiểu nhị lại đem nhất bầu rượu đặt ở trước mặt Dư Khinh, có chút cảm thán nói: “Thời điểm người quỵt nợ lần trước xuất hiện là khi nào ta? Nga, thời gian đã lâu lắm, lâu đến nỗi ta cũng nhớ không rõ, hình như là ba năm trước đây đi, ai, từ khi cái chân heo của hừ được phát hiện phía sau nhà xí, liền không còn có dũng sĩ như vậy nữa.”

Sau khi Dư Khinh cùng Vô Biên vào *** này, đây là lần đầu tiên trên mặt anh tuấn của tiểu nhị xuất hiện biểu tình.

Chợt nghe hần vô cùng đau đớn đâm ngực dậm chân nói: “Ta đã sớm nói Hồng Y, không thể như thế không thể làm như thế, như thế sau này không ai dám quyết nợ, nhưng hần chính là không nghe, ô ô ô, đầu kia heo thật sự hảo phì a, toàn thân cao thấp đều là thịt béo, một đao đi xuống đều mỡ màng, sau hần, ta rất cuộc không gặp được mặt hàng tốt nhất như vậy...”

“Khinh Khinh, đây mới thật là gia hắc *** đi?” Vô Biên từ trong khẩu khí bi thương của tiểu nhị, lại một lần nữa thật thật nhất tinh tường cái tư vị khóc không ra nước mắt rồi, hần là thật không rõ mình và Dư Khinh rốt cuộc có điểm nào làm cho lão thiên gia ghét bỏ, nơi nơi phá đám, uống bầu rượu cũng có thể gặp hắc ***.

“A Giang, người ở dưới lều nhều cái gì chứ? Cái tửu quỷ kia không phải đã sớm cút rồi sao?”

Thang lầu bỗng nhiên vang lên một trận tiếng bước chân, tiếp theo một thanh âm không kiên nhẫn vang lên. Tuy rằng ngữ khí không tốt, nhưng mà thanh âm mềm nhu nhu lại rất là dễ nghe, pha chút hương vị có phần mất hồn thực cốt.

Vô Biên bỗng nhiên ngẩng đầu hướng thang lầu nhìn lại, chỉ thấy một người nam tử mỹ diễm mặc hồng y miển cưỡng dựa vào thang từ lầu trên nhìn xuống dưới, nhìn đến Vô Biên, sắc mặt của hần bỗng nhiên thay đổi, bỗng nhiên đứng thẳng dậy, một đôi tay ngọc ngà nhỏ và dài ngọc nâng đến trước ngực, trên mặt tràn ngập đề phòng ý.

“Cái tửu quỷ kia tuy rằng đi rồi, nhưng lại tới nữa hai người khó chơi, bôi thuốc liền bôi đến gần nửa canh giờ.”

Thanh âm tiểu nhị hợp thời vang lên, rồi mới hần đến trước mặt Vô Biên, gõ cái bàn hần: “Uy, huynh đệ, ánh mắt phải đúng đắn, đừng không đành hoàng như thế a, đó là của ta, của người ở bên cạnh mà, xem không phát hiện trong mắt kia đang phun lửa à?”

Vô Biên cả kinh hoàn hồn, vội vàng nhìn phía Dư Khinh, chỉ thấy hần hung hăng nghiêng rằng nanh mai cái, lại bỗng nhiên lộ ra một cái tươi cười, nhẹ giọng nói: “Xem đi, xem đi, ta cũng không phải người nào của người, người làm cái gì đều cùng với ta không có quan hệ.”

“Không phải Khinh Khinh...” Vô Biên nhanh đi vài bước, đi đến bên người Dư Khinh, hướng về phía hồng y nam tử đang đứng trên lầu: “Người chẳng lẽ không nhìn ra sao?” Rồi hần lại chuyển hướng tiểu nhị, thấp giọng nói: “Ta... Ta không rõ, người cùng hần... Cùng hần...”

“Cùng hần cái gì? Có cái gì không rõ?, chưa thấy qua hai nam nhân tương thân tương ái sao? Hiểu hay không đạo lý chân ái vô địch?” Tiểu nhị lấy lời nói lúc trước Vô Biên đã từng nói qua với hần, nhất thời làm cho Vô Biên ngốc ở tại nơi đó.

“Chính là... Chính là người có biết thân phận thật của hần sao?” Tâm chính nghĩa của Vô Biên bắt đầu tràn ra, hiên ngang lâm liệt hướng ở giữa phòng ở đứng, nghiêm mặt nói: “Thí chủ, ta phải nói cho người biết...”

“Xoát” một chút, ánh mắt tiểu nhị chợt chuyển lạnh, hần nhẹ nhàng ném rơi cái khăn trên vai, vươn tay túm một bên hông, liền túm ra một nhuyến kiếm quang hoa sáng lạn, rồi mới hần dùng ngữ điệu so kiếm quang còn lạnh hơn nói: “Người nghĩ muốn nói cho ta biết cái gì? Đạo trưởng?”

“Hảo, hảo hảo hảo, ta hiểu được, cái kia... Ta biết, cái gì cũng không nói cho người biết, kỳ thật người toàn bộ cũng biết, chúng ta không chớ mồm vào, chỉ uống rượu, được không?”

Ngoài dự liệu của tiểu nhị cùng hồng y nam tử, Vô Biên lại lập tức thu tư thế, xám xịt về chỗ ngồi, để cho Dư Khinh rút một chén rượu.

Dư Khinh nhin không được cúi đầu cười rộ lên. Hần hiện tại cũng hiểu được, hồng y nam tử kia tất nhiên là một yêu tinh, khó trách trên người của hần tràn đầy khí yêu mị, lớn lên lại mỹ diễm như thế.

Mà Vô Biên sở dĩ thức thời như thế, tất nhiên là bởi vì từng ở dưới tay Hương Thiên Nhai cùng Hương Xá ăn nhiều đau khổ. Hần đại khái cũng sợ hãi lần trừ yêu này có thể nào, ngược lại lại bị người ta túm đi giúp yêu tinh sinh đứa nhỏ hoặc là đẻ trứng chứ.

Nghĩ đến đây, trên mặt Dư Khinh liền không khỏi lộ ra ý cười ôn nhu, ánh mắt liếc xem Vô Biên, một bên cũng cho hắn châm lại một chén rượu, khẽ cười nói: “Đi a vô Biên đạo trưởng, rốt cuộc là ngã một lần, đã có kinh nghiệm a. Đó mới đúng làm, chỉ làm uyên ương không làm tiên, người đi qua chuyện không liên quan tới mình nhiều như vậy làm gì chứ? Đến, một chén này là ta thưởng cho người.”

Vô Biên chưa từng hưởng qua cái đãi ngộ như thế, không khỏi thụ sủng nhược kinh, vui rạo rực uống một hơi cạn sạch. Bên kia tiểu nhị cùng hồng y vốn tưởng rằng là sẽ có đại nguy cơ, ai ngờ đến đạo sĩ kia lại bỗng nhiên buông tha bọn họ, cũng là hết sức ngạc nhiên, hồng y liền từng bước một đi xuống lầu.

Dư Khinh đã cảm thấy tư thế hồng y đi đường có chút kỳ quái, nhìn kỹ, mới phát hiện dưới màu đỏ trường bào kia vốn không có chân, chỉ có màu xám vật như ẩn như hiện di động.

Như là nhìn thấu nghi ngờ của hắn, Vô Biên để sát vào lại đây nhỏ giọng cười nói: “Khinh Khinh, đây là một con con tê tê tinh, kỳ quái, tu vi của hắn thật sự rất thấp, lại vẫn chưa luyện xong toàn bộ hóa thành hình người. Sao liền dám hiện thân ở nhân gian. Hiện giờ xem ra, yêu nghiệt Hương Xá kia thật coi như là thông minh, tối thiểu hắn là chờ tu vi luyện đủ, mới dám chạy đến làm hại nhân gian.”

Dư Khinh huyếch Vô Biên một chút: “Nói nhỏ chút, đừng để người ta nghe thấy, yêu tinh cũng có tự tôn ...”

Chính là gắn liền với thời gian đã tối muộn, hồng y nam tử đã nghe được lời nói của Vô Biên, hướng lại đây gọi to: “Người nói cái gì? Cái gì gọi là tu vi rất thấp? Cái đạo sĩ nhà người thú biết cái gì chứ? Nếu không phải bị đám bại hoại các người vây công, lão tử ta đến nỗi hỗn đến thế thảm nông nỗi như thế sao? Lại nói tiếp đều là lỗi của các người, a, ta hôm nay không giết người thì không là yêu...”

Vô Biên cười nói: “Này khả kỳ, bất luận nguyên nhân của người là gì, yêu lực hiện tại của người thấp là sự thật, một đầu ngón tay của ta cũng có thể đả đảo người. Chẳng qua là bởi vì Khinh Khinh nghĩ trời xanh rất chi đức, không chịu để cho ta hàng người. Ai ngờ người đã tìm tới cửa, nếu như thế, này trách không được người khác, khiến cho ta thu yêu nghiệt này đi.”

Vừa dứt lời, tiểu nhị kêu a Giang kia đã muốn lách mình tới rồi trước mặt hồng y, hai mắt bắn ra sát khí vô hạn, đồng thời cúi đầu đối hồng y gằm nhẹ nói: “Bộ dáng người đã như thế, còn dám tới khiếm chuyện, sớm trở về phòng đi, chờ ta đuổi hai người này liền đóng cửa trở về phòng.”

Hồng y hừ một tiếng, lại hung hăng trừng mắt nhìn Vô Biên liếc mắt một cái, không cam lòng không muốn thối lui đến một bên. Dư Khinh vội vượt qua đến cười nói: “Chủ quán, rượu của các người thực không tồi. Kỳ thật vô luận là người hay là yêu, chỉ cần tâm tồn chính nghĩa, nên tồn tại cùng thiên địa, cái gì người cùng yêu bất lưỡng lập, ta là không tin cái cách nói kia.”

Vô Biên vốn ý chí chiến đấu sôi lập tức tiết khí, trong lòng biết lời này của Dư Khinh kỳ thật là nói cho mình nghe.

Ngẫm lại cũng là, vợ nhà mình cùng cái yêu nghiệt hắc xà tinh kia tốt xấu gì cũng có quan hệ mật thiết, có thể trông cậy vào hắn giúp mình sao? Huống chi, ở sau khi bị Hương Xá mưa dầm thấm đất, toàn bộ mọi người trong sát thủ cốc đều coi yêu tinh là người tốt, Pháp Hải ngược lại là đại phối đả xứng đáng bị thiên đạo vạn quả, nghĩ một cái đạo sĩ hắn có thể ở nơi nào cũng sống yên cho tới hôm nay, kỳ thật cũng không dễ dàng.

Chính mình đang suy nghĩ, Dư Khinh đã cùng a Giang Hồng Y ngồi cùng một chỗ, vừa uống rượu làm tâm tình tốt lên. Dư Khinh cười trứ đối a Giang nói: “Trách không được người gặp Vô Biên lơ lửng trên không trung cũng không có kinh ngạc, nguyên lai là bởi vì vợ người là một yêu tinh, đối pháp lực đã thấy nên không sợ.”

5. Chương 5

A Giang lách đầu nói: “Cũng không phải, ta cũng là vài ngày trước mới biết Hồng Y là yêu, lúc trước kia, từng thấy qua một số người kỳ lạ, ngô, đừng nói, ta cũng từng thấy quá một đạo sĩ thực tuần tú cùng một nam tử thực tà mị ở trong này uống rượu qua. Bất quá đạo sĩ kia vẻ mặt khổ qua, dường như là bị hiếp bức, Hồng Y cũng nói nam tử kia chính là Ma tộc, trốn ở trong phòng cũng không dám ra ngoài.”

“Cái gì? Đạo sĩ bị Ma tộc bắt đi *?” Vô Biên đột nhiên đứng lên, ở trong phòng bước đi thong thả hai bước nói: “Không được, ta phải chạy về sư môn, mặc kệ là vị sư huynh đệ ấy gặp loại chuyện gì, đạo gia chúng ta cũng không thể ngồi yên làm ngơ.”

_TBD: cặp cp đạo sĩ với ma vương này xuất hiện trong ngựa tinh.

Hồng Y khinh thường cười nói: “Người tỉnh tỉnh đi, khi đó ta yêu lực còn chưa bị giảm, theo ta thấy, kia Ma tộc cho là cao thủ thập phần cường đại, ta cảm thấy được ma đế cũng không quái hồ như thế. Xung quanh hắc, cả một vùng đất trời này, toàn bộ là ma khí đều bốc lên. Bất quá hắc cũng không phải Ma tộc hung tàn, lấy ma lực của hắc, nhất định là có thể nhận thấy được yêu khí của ta, nhưng hắc lại nhưng không có ra tay, A Giang nói qua thái độ cùng lời nói của hắc, hắc đối cái đạo sĩ kia cũng rất tốt.”

“Ma tộc lại tốt như thế?” Vô Biên nghi hoặc nhìn Hồng Y: “Ừ, các người yêu tộc cùng Ma tộc từ trước đến nay cũng không có quan hệ gì, người không cần phải ... Như vậy vì hắc nói tốt đi?”

“Nói tốt gì chứ? Vốn chính là như vậy, người tin hay không tin tùy người.” Hồng Y giận dữ, xoay người uống một ngụm rượu, không hề để ý tới Vô Biên.

Nhưng thật ra A Giang rất kém về mặt đạo lý đối nhân xử thế, biết hôm nay vị đạo sĩ này khẳng định hạ lưu tình, đã không còn coi nhẹ, mỉm cười nói: “Đâu chỉ Ma tộc này, sau khi bọn họ đi vài ngày lại có một người dắt một con chó săn đi ngang qua tiểu ***, ở chỗ này của ta nghỉ chân. Lúc ấy cũng không cảm thấy được có gì kỳ quái chỗ, chính là người nọ mang nón chen vành đen, thấy không rõ bộ mặt hắc, ta còn đoán có phải giang dương đại đạo nào hay không mà.”

_ TBD: cặp người chó này xuất hiện trong cầu tinh, công là tam đệ Ma Khác, ai đọc chí ái sẽ biết rõ.

“Kia cuối cùng rốt cuộc là có đúng không?” Dư Khinh thích nhất nghe chuyện xưa, đôi mắt lờ lờ tỏa sáng, bất tri bất giác nhất bầu rượu đã muốn bị hắc uống sạch.

“Không phải, lúc sau ta đưa cho người nọ nước ấm dùng để tắm rửa mới phát hiện, hắc chỉ là một người lớn lên cực kỳ xấu vô cùng thôi. Sau khi người nọ phát hiện ta ở trong phòng, mà chính hắc đã quên mang mũ, còn luống cuống tay chân một phen, ta lúc ấy liền ngạc nhiên chó săn bên cạnh hắc lại có tính thông nhân* như thế, ánh mắt của hắc nhìn ta, làm cho ta đều nhin không được run lên. Sau đó Hồng Y nói với ta, đem đó trong thiên địa lại tràn ngập ma khí cường đại, nhưng lại không có chuyện gì phát sinh.”

_thông nhân: thông thái hiểu biết đối với con người.

A Giang cũng gia nhập ăn hàng ngũ, nuốt một củ lạc đưa vào miệng, gắp ngay cả Vô Biên đều bắt đầu tò mò lắng nghe, hắc lại đắc ý, cười nói: “Nhưng ai biết ngày hôm sau ta mở cửa, trên mặt tuyết chung quanh phòng ở này lại tất cả đều là thi thể, xem trang phục chính là cường đạo. Ta cẩn thận phân biệt một chút, nguyên lai là bọn cướp đường đạo thập tam linh tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ, quan phủ mấy lần treo giải thưởng truy nã, đều bắt không được bọn họ, gây hại quá lớn. Không nghĩ tới lại chết ở chỗ này, mà thi thể kia người vừa động vào, liền tan thành từng mảnh nhỏ giống như băng.”

Dư Khinh chợt nói: “Có phải hay không cái ma kia làm? Chẳng lẽ cái người xấu xí vô cùng kỳ thật là ma sao? Thật kỳ quái, Vô Biên người không phải nói với ta Ma tộc đều là tuần mỹ vô cùng sao? A phi, lần sau đừng dễ dàng nói ra những lời không có căn cứ như thế, ta đã nói người chưa đi qua Ma giới, đâu có thể nào biết Ma tộc hình dáng dài ngắn như thế nào chứ.”

Không đợi Vô Biên trả lời, Hồng Y ở một bên liền cười nói: “Này người đừng oan uổng hắc, Ma tộc đích xác đều là tuần mỹ vô cùn, cái người xấu xí kia cũng không phải Ma tộc, ta ngày hôm sau nhìn, trên người hắc không có một chút ma khí.”

Vô Biên cũng vội vàng gật đầu: “Đúng vậy đúng vậy, không có căn ta sao có thể nói vậy chứ? Ma tộc cùng yêu tộc đều giống nhau, rất ít người xấu xí, đều là thập phần tuần mỹ, người xem Hương Xá là như thế, hiện tại con tê tê này cũng là như thế này.”

“Con tê tê gì, ta có tên, ta gọi là Hồng Y, người có thể hay không tôn trọng người a?” Hồng Y bắt đầu hừ một tiếng, đem chân gà quý phi một phen kéo xuống đưa vào miệng xé một miếng ta.

“Đúng vậy, kêu Hồng Y kêu Hồng Y, sau đó như thế nào?” Dư Khinh chỉ lo nghe chuyện xưa, giật mình phát hiện đồ ăn mình bỏ tiền ra mua đã vào miệng người bán.

“Ta cẩn thận phân biệt nửa ngày, cũng không phát hiện rốt cuộc là ai có ma khí mạnh như thế, sau khi người nọ cùng con cháu của hắn rời đi, A Giang tiễn bọn họ, ai ngờ tới cửa, chó săn kia lại bỗng nhiên quay đầu lại, đối hắn nói, đêm qua là chính hắn cứu mình.”

A Giang cũng tiếp lời nói: “Lại nói tiếp không sợ hai vị chê cười, ta hành tẩu giang hồ bao nhiêu năm, tự nhận này định lực cũng là tốt, nhưng lúc ấy lại sợ tới mức đặt mông ngồi trên mặt đất. Bất quá sau đó ngẫm lại, cũng không có gì, ta đều xem qua Ma tộc, còn sợ một câu yêu sao? Chỉ bất quá hắn chỉ dùng để miệng chó nói nói, nhìn qua so với hình người nói chuyện còn quý dị hơn, mới để cho ta hoảng sợ.”

Vô Biên đem một đậu tằm bỏ vào trong miệng, chợt nói: “Ta hiểu được, cái Ma tộc kia tất nhiên là chỉ chó săn này đúng hay không? Kỳ quái, Ma tộc từ trước đến nay cao ngạo, như thế nào cam tâm hóa thành một con chó săn đi theo người ni? Đây... Đây thật khó tin.”

Hồng Y bĩu môi nói: “Ai biết được? Nếu là người nọ lớn lên xinh đẹp, ta còn có thể nói hắn là coi trọng người ta, cho nên thà rằng hóa thân làm chó săn theo đuổi, thế nhưng người nọ xấu đến khó coi. Hắn sở dĩ chịu giúp bọn ta, sau này ta mới nghĩ ra, cũng chính là bởi vì A Giang hôm qua khi cho bọn hắn đưa nước, thấy diện mục thật của người nọ cũng không lộ ra vẻ kỳ thị, hắn mới ra tay giúp chúng ta.”

“Oa, phải nói như thế, kia nhất định là thích đối phương a, bằng không sao vậy có thể làm đến nước này. Như là ta, lấy thân tu đạo, thế nhưng lưu lạc đến nỗi trợ giúp một tiểu yêu tinh sinh dân, kia cũng toàn bộ là bởi vì ta đối Khinh Khinh nhà của ta vừa thấy chung tình... Ngô... Ngô ngô...”

Không đợi Vô Biên nói xong, trong miệng đã bị Dư Khinh nhét vào một cái trứng chim, nghe hắn tức giận nói: “Ăn của người đi, cơm cũng lấp không được cái miệng hư của người.”

Hồng Y cùng A Giang Đô cười rộ lên, nhìn thoáng lẫn nhau qua, trong mắt cũng là tình ý lưu chuyển, vài người tại đây trong nhiệt liệt không khí vừa nói cười vừa uống rượu dùng bữa, thật cảm thấy được khoảng cách bị kéo gần lại rất nhiều.

Rượu quá ba tuần đồ ăn quá ngũ vị, Dư Khinh cùng Vô Biên xoa xoa cái bụng tròn xoe đến phòng nghỉ A Giang đã an bài. A Giang cùng Hồng Y cũng tự trở về phòng ngủ.

Ngủ thẳng đến lúc nửa đêm, Vô Biên tỉnh lại, liền cảm thấy gió bắc đang nổi lên từng trận ở ngoài phòng. Như tiếng gào khóc thảm thiết làm người ta sởn gai ốc. Hắn nhíu mày, nghĩ thầm kỳ quái, gió là vật vô hình, sao tối nay gió bắc này quất đến hiện tại, giống như có gì đó không ổn.

Nghĩ đến đây, vội vàng ngồi dậy, khoanh chân ngồi ở trên giường, lòng bàn tay hướng lên hai mắt đã nhắm nghiền, ở trong lòng tính toán quỹ đạo của trận gió này, không đến một lát công phu, trong lòng đã là hiểu rõ.

Sau khi Hiểu rõ đó là kinh hải, vội vàng trợn mắt, chỉ thấy trước mặt một đôi người tối như mực sáng trong suốt cũng đang ở nhìn chăm chú mình, bất ngờ không kịp đề phòng dưới, Vô Biên không khỏi sợ tới mức kêu to lên.

Đã thấy kia ánh mắt cũng chớp chớp chớp lui về sau vài bước, cũng kêu to lên, chỉ kêu một tiếng, liền thu hồi đến, tức giận nói: “Tốt lắm, hơn nửa đêm người định giết heo mà.” Nghe thanh âm, không phải Dư Khinh còn ai vào đây.

Vô Biên kinh hồn phủ định, nghi hoặc nói: “Khinh Khinh người làm cái gì? Nửa đêm không ngủ được hay sao mà lại chạy đến chỗ của ta, ta không đề phòng, kém xiu bị người dọa tới mức rớt ba hồn bảy vía.”

Dư Khinh thối nói: “A phi, người còn có mặt mũi nói, linh hồn nhỏ bé của ta mới kém chút bị người dọa bay. Vốn muốn đi giải (tiểu) đêm, ai ngờ mới vừa đứng lên, liền thấy người ở ngồi ở đằng kia giống như cái cọc gỗ chết, dọa ta một cú sốc, còn tưởng rằng người mộng du, người rốt cuộc là ở nơi này làm gì chứ?”

“Khinh Khinh, phải gặp chuyện không may rồi.” Vô Biên vẻ mặt nghiêm túc, hơn nữa nhân cơ hội giữ chặt tay Dư Khinh: “Ta nói là sự thật, gặp phải đại sự rồi.”

“Ra... Ra chuyện gì chứ?” Dư Khinh bị dọa sợ, hỏi xong, chỉ thấy Vô Biên tiến lại gần, thần bí như vậy nói: “Khinh Khinh, người đưa lỗi tai lại đây, ta lắng nghe nói cho người biết.”

“Nga...” Dư Khinh tiến qua, Vô Biên thấy khuôn mặt tuyết trắng kia của vợ càng ngày càng dễ sát vào chính mình, trong lòng không khỏi mừng thầm, đang muốn tiến sát lại làm bộ như lơ đãng hôn Khinh Khinh một chút, chỉ thấy Dư Khinh đột nhiên thẳng đứng dậy, nhỏ giọng kêu lên: “Không... Không được, ta nhịn không nổi, người chờ một chút ta...”

Vô Biên đạo sĩ duy trì tư thế chu môi nghiêm mặt tại chỗ, cũng cảm giác bên người có gió lạnh sù sù thổi qua, sau một lúc lâu mới khóc không ra nước mắt từ trong cổ họng gào lên: “Tu hành tổ sư a, đệ tử muốn theo đuổi một người vợ tại sao khó như thế chứ? Lão nhân gia ngài có thể hay không đi cùng nguyệt lão nói chuyện, cho đệ tử ném thử một chút ngon ngọt chút đi.”

Gào xong rồi, chợt thấy tiếng gió kia càng thêm nhanh chóng đứng lên, ngay cả phòng ở đều rung động trứ.

Vô Biên đang muốn đến bên cửa sổ xem xét một chút, chỉ thấy Dư Khinh trong bóng đêm nghiêng ngả lão đảo xông tới, hét lớn: “Vô Biên xấu xa, tại sao ... tại sao trên mặt đất bằng phẳng lại xuất hiện vòi rồng, ta xem tối nay chúng ta đều bị cơn gió này cuốn vào trong không trung té chết.”

“Người thấy lốc xoáy?” Ngoài dự kiến của Dư Khinh, Vô Biên đứng là vẻ mặt bình tĩnh. Hắn lại đi trở về trước giường, hắc hắc cười nói: “Yên tâm đi Khinh Khinh, chúng ta không có việc gì đâu, đây là bọn đạo sĩ thi pháp. Đến, người đưa lỗi tai lại đây, ta kể lại cho người biết tình hình.”

“Có chuyện gì nói mau, có rắc rối mau thả. Mẹ nó, không có việc gì nhân huynh không nói sớm.” Dư Khinh vừa mới bị dọa đến không nhẹ, trực tiếp làm cho tánh khí giờ phút này trở nên táo bạo, thô khẩu không ngừng.

“Ta đây vừa rồi là muốn nói đó thôi, người còn nói người nhịn không nổi.” Vô Biên bĩu môi, vì mình khiêu nại. Ngay sau đó, lỗi tai đã bị nhéo.

“Nhiều ngày chưa chinh người, da người da lại ngứa có phải hay không?” Dư Khinh hung tợn nói: “Thành thật khai báo cho ta, người mới vừa nói đạo sĩ thi pháp, là có người sẽ đối Hồng Y gây bất lợi hay không? Nói?”

“Ai nha của ta má ơi, Khinh Khinh, người nhẹ chút mà nhẹ chút mà, đạo sĩ thu yêu là việc thiên kinh địa nghĩa, các sư huynh đệ ta thu chính là Hồng Y cũng không phải người, người khẩn trương như thế làm gì chứ a? Người bảo hộ Hương Xá thì thôi đi, cũng không thể mỗi một cái yêu tinh người đều phải nhúng tay bảo hộ đi?”

“Quả nhiên là sẽ đối Hồng Y bất lợi.” Dư Khinh dùng sức mặt nhăn mày nhú, thả lỗi tai Vô Biên ra, đổi thành tóm cái cổ áo: “Đi, cứu Hồng Y cho ta đi, hắn không phải yêu tinh xấu, ở ẩn tại nơi hoang vắng này, cùng A Giang tương thân tương ái, lại không hại người, tại sao phải thù hắn? Người mau cùng ta cứu hắn đi.”

Vô Biên bắt lấy tay Dư Khinh, nghiêm mặt nói: “Khinh Khinh, người đừng mê muội, người sao vậy biết Hồng Y không hại người? Người chưa tu qua đạo, người không thể bởi vì có một bằng hữu là yêu tinh, liền tin tưởng tất cả yêu tinh. Ta cứu Hương Xá là không có biện pháp, đã phạm vào tội kỵ sư môn, nếu lại cứu yêu tinh này, vậy thật sự là nghịch thiên mà đi.”

“Ta là không có tu vi, nhưng người đừng quên ta là thầy thuốc. Mỗi ngày hái thuốc chế được, làm nghề y tế thế. Khí bạch bản ta cũng có thể phân rõ ràng. Hồng Y mặc dù có yêu khí, nhưng mà ánh mắt trong suốt linh động, hơi thở trên người như lan như xạ*, đó không có loại mà yêu tinh thấp kém có thể có.”

— xạ: con hươu

6. Chương 6

Dư Khinh cũng thực nghiêm túc nhìn Vô Biên. Dưới ánh trăng thăm đậm, biểu tình của hai người đều là ngưng trọng chưa bao giờ có

“Khinh Khinh, ta cái gì đều chiều người, người cũng biết, nhưng chuyện này, ta thật không có thể chiều người, ta nếu chiều người, chính là khi sư diệt tổ, sẽ bị trục xuất sư môn vĩnh viễn bị phỉ nhổ.”

Vô Biên thở dài, nắm thật chặt tay Dư Khinh, nhẹ giọng nói: “Chuyện bất bình trong thiên hạ chuyện bất bình còn rất nhiều, người sao có thể quản hết? Người yêu chung quy là không thể cùng tồn tại, hắn không nên tới nhân gian, có phong ba ngày hôm nay, cũng là cái giá lớn mà hắn nên trả.”

Dư Khinh cùng Vô Biên quen biết ở chung tới nay, hai người vẫn là vui cười tức giận mắng thoả mái thích ý. Y vẫn là lần đầu nhìn thấy đối phương dùng biểu tình ngưng trọng cùng kiên quyết như vậy cùng mình nói chuyện, mặc dù ở lúc giúp Hương Xá sinh đản, cũng không có như vậy.

Hắn thở dài, trong lòng biết lúc này muốn cầu Vô Biên hỗ trợ là không có khả năng. Chính là nhớ tới chàng vụng tình ý giữa Hồng Y và A Giang cùng một chỗ nói chuyện xưa uống rượu ăn cơm, rồi lại vô luận như thế nào cũng không đành lòng nhìn bọn hắn không công chịu chết.

Y rút tay ra, cũng nghiêm nghị nhìn Vô Biên, một chữ một chữ nói: “Ta không biết người và yêu bất lưỡng lập là cái gì, ta chỉ biết là người nào có thể làm bằng hữu người nào là địch nhân. Nếu làm bằng hữu, chung qui sẽ vì giúp đỡ bằng hữu không tiếc cả mạng sống. Chuyện bất bình chốn nhân gia là ta không có cách quản hết, nhưng quản được một chuyện bớt một chuyện.”

Dư Khinh nói xong, xoay người liền hướng ra ngoài đi. Vô Biên nóng nảy, kéo y lại gọi nói: “Người quản bằng cái gì a? Người không có nửa điểm pháp thuật, rượu uống không ít, người đi thì làm được gì a?”

“Đạo gia các người đạo gia bất yêu là thiên kinh địa nghĩa, nhưng là nếu bị thương người, tương lai phi thăng là lúc sẽ bị trời trừng phạt không phải sai? Ta cũng không tin, ta dùng huyết nhục che chở trước người Hồng Y, bọn họ dám đánh chết ta sao?” Dư Khinh nói xong, cất bước bước đi.

Vô Biên cả người đều bị chấn động, sau một lúc lâu mới phục hồi tinh thần lại, hét lớn: “Khinh Khinh, người điên rồi, người... Người có biết hay không người làm như vậy thực có thể chết, Khinh Khinh...” Một bên kêu, sớm chạy rút giò như điên mà đuổi theo.

Dư Khinh có công phụ, tuy rằng không đủ cao minh, nhưng lúc này tâm vì an toàn của Hồng Y, cũng vài cái lên xuống liền đi tới ngoài phòng của Hồng Y.

Hắn lúc này mới nhìn kỹ tình hình chung quanh, không khỏi sợ ngây người, chỉ thấy ước chừng có hơn mười nói lốc xoáy đang gào thét xung quanh mấy gian phòng ở, cũng may trong bóng đêm xem không rõ, bằng không chỉ cũng có thể sợ dọa người sống thành người chết, dù vậy, chỉ nghe tiếng gió gào khóc thảm thiết kia, Dư Khinh cảm giác chân có chút mềm nhũn.

“Người nào lúc này đi loạn? Bản đạo trưởng đang hàng yêu, còn không mau mau lui ra cho ta, miễn ngộ thương tới tánh mạng.”

Giữa không trung bỗng nhiên truyền đến một tiếng rống trung khí mười, dọa Dư Khinh nhảy dựng, vội vàng ngẩng đầu nhìn trời, ngay cả nhân ảnh đều không phát hiện. Trong lòng hắn hiểu được, tiếng đó tất nhiên chính là đạo sĩ này.

Cũng không phải không khiếp đảm, khi Vô Biên thu yêu cũng không sử dụng trận lớn mạnh như thế, nhưng mà lại nghĩ đến Hồng Y vô tội, Dư Khinh vẫn là cắn răng một cái, đá mở cửa phòng xông vào trong phòng, ngay sau đó, lọt vào trong tầm mắt chính cảnh tượng không khỏi làm cho y chấn động.

Chỉ thấy bên trong sáng như ban ngày, nguyên lai trên bàn lại có một viên dạ minh châu cỡ lớn. Mà Hồng Y nằm rạp trên mặt đất, cả người đều là vết máu, A Giang che ở trước người của hắn, trên người cũng là vết máu loang lổ, nhưng hắn vẫn vẻ mặt bất khuất như cũ, hoành kiếm hung hăng che ở trước người Hồng Y.

“Nếu như là Hương Xá gặp kiếp nạn, đại ca cũng là nhất định sẽ đứng trước người của hắn che chở như vậy đi.”

Dư Khinh thì thảo niệm trứ, Hồng Y cùng A Giang trước mắt làm cho y nhớ tới nghĩa huynh cùng yêu nghiệt đại tẩu xa ở ngàn dặm ở ngoài kia. Nhất thời trong lòng tự nhiên nảy sinh một cỗ tình cảm cùng chung mối thù, không nói hai lời liền cùng A Giang sóng vai đứng ở một chỗ.

Lúc mới tiến vào phòng, y còn không có cảm giác có cái gì khác thường, trong lòng cũng kỳ quái tại sao Hồng Y cùng A Giang trên người có nhiều máu tươi như vậy, trong phòng không có ai, cũng không có vũ khí, có thể có thứ gì khiến bọn họ bị thương thành như vậy thế?

Nhưng mà lúc này đứng ở bên người A Giang, trên người lập tức một trận đau nhức, bất ngờ không kịp đề phòng dưới, quần áo bên ngoài đã muốn nứt ra vài cái lỗ hổng lớn, da thịt giống như đao cắt, nháy mắt máu tươi chảy xuống. Mà y lại vẫn là không có nhìn thấy hình dạng vũ khí là gì, Dư Khinh lúc này mới hiểu được A Giang vì sao chỉ có thể vắt kiếm trước ngực, bởi vì hắn căn bản ngay cả bóng dáng của đối thủ cùng vũ khí đều sờ không tới.

Nguyên lai pháp thuật đúng là có thể lợi hại như vậy.

Dư Khinh quá sợ hãi, nghĩ đến thường ngày mình đối với Vô Biên quyền đâm cước đá, mặc dù cũng biết đối phương là có ý nhường mình, lại không nghĩ rằng đối phương cũng có thể sẽ có chiêu lợi hại như vậy mà không đem ra, trong lúc nhất thời, trong lòng không khỏi bách vị tạp trần.

“Ai thiên đao, thế nhưng liền thật không có truy ta, thật sự nhẫn tâm để mình ta tới cứu Hồng Y. Nói cái gì mạng ta so với hắn càng trọng yếu, đến cuối cùng, ta còn không phải so ra kém đạo nghĩa gì sư môn gì của hắn sao? Phi, ta không bao giờ tin tưởng chuyện ma quỷ của tên khốn kia nữa.”

Nhẫn đau nhức trên người, Dư Khinh một bên ngăn cản đau khổ một bên mắng, nghĩ đến đã biết một lần nói không chừng thực sẽ đột tử, có tin hay không Vô Biên đối với đối phương mà nói đã muốn không còn quan trọng, cùng lắm thì người ta lại đi tìm một tình nhân xinh đẹp lại ôn nhu, lấy địa vị siêu nhiên của đạo gia, hơn nữa dung mạo anh tuấn của Vô Biên, còn sợ không có bó lớn mỹ nhân sao? Chính mình xem như cái gì? Bất quá là sinh mệnh y chỉ như một khách qua đường mà thôi.

Trong lòng vừa giận vừa đau, cảm giác cay đắng, hơn nữa thống khổ trên người, kém chút làm cho Dư Khinh khóc thành tiếng. Nhưng vào lúc này, y lại nghe thấy A Giang suyễn khí bên người lại mạnh mẽ chống đỡ nói một câu: “Đây là chuyện của ta cùng Hồng Y, không đáng liên lụy các người, nhanh rời khỏi đây, bọn họ không phải nhằm vào người, người hiện tại đi còn kịp.”

“Ta đã đến đây, tự nhiên không thể đi. Người của sát thủ cốc, cũng không biết lâm trận bỏ chạy là vật gì, cùng lắm thì hôm nay cùng phu thê tài đức các người chết ở một chỗ, lại có quan hệ gì.” Dư Khinh một chữ một chữ nói xong, ngược lại đem lưng lại đứng thẳng vài phần.

Nhưng vào lúc này, chỉ nghe nơi cửa phòng lại phát ra một tiếng vang thật lớn, tiếp theo Vô Biên giống như một con thỏ bị đốt cái đuôi nhảy lên tiến vào.

Ánh sáng dạ minh châu mờ đi, chỉ thấy đôi mắt hắn hồng đến có thể xuất huyết, đối với Dư Khinh mắng: “Người gấp làm gì chứ? Hai người kia không phải còn thở đó sao? Bọn họ một người thân là yêu tinh một người là võ công cao cường, nếu chết đã sớm chết mà. Người lại không có phép thuật võ công lại không cao cường, còn muốn tham gia cho náo nhiệt làm cái gì, chẳng lẽ trên đường hoàng tuyền cho người ta làm thám tử sao?”

“Người... Người hỗn đản này, xem ta chết có phải hay không? Không cần phải nhục mạ ta như thế.” Dư Khinh tức giận đến ánh mắt cũng đỏ, biết rõ vô ích, nhưng cũng liều mạng sử xuất một chút khí lực duy nhất còn lại trên người, bay vút lên cao đá Vô Biên vài cái.

_TBD:nì là bạo lực gia đình = =”

Nhưng thấy Vô Biên lúc này đây không thêm quan tâm đến lý lẽ của y. Hai tay vẽ vài ấn quyết, hướng bốn phía ba ba ba ba vỗ, ngay sau đó, một trận âm thanh của tiếng nổ bắt đầu quanh quẩn ở bên trong, tiếp theo “Oanh” một tiếng, phòng ở nguyên bản rắn chắc lại sập trong nháy mắt, mọi người cũng đều hiện rõ bên trong bóng đêm, khóa dạ minh châu kia cũng bị đặt ở bên dưới phế tích, từ trong khe hở lộ ra một chút ánh sáng nhạt.

Dư Khinh chỉ cảm thấy một trận nặng đầu nhẹ chân, suýt nữa tức giận hộc máu, lớn tiếng mắng: “Người không giúp còn chưa tính, ta cầu người sao? Nhưng người sao cũng không nên giúp bọn họ đi? Vô Biên người tên hỗn đản này, chờ cho ta, ta thành quỷ cũng sẽ không bỏ qua cửa người, người cho ta chờ ...”

Dư Khinh một bên máng, đã thấy Vô Biên không thèm quan tâm đến lý lẽ y, rút ra cán thanh cổ kiếm ở phía sau vẩy hay đeo, mũi kiếm hướng trời, cao giọng nói: “Các vị đồng môn, vừa nãy ta đã nói rõ, nơi đây có hai nhân loại, vả lại có người ta rất yêu thương, cầu các người trước triệt hồi giao phong trận pháp, chúng ta có việc hảo thương lượng. Vì sao nhất định lại không để ý tới? Khư khư cố chấp? Chẳng lẽ thật sự phải chờ ta phát uy, mọi người đồng môn nháo một cái cùng tàn sao?”

Tiếng máng của Dư Khinh đột nhiên ngừng lại, kinh ngạc nhìn Vô Biên, nghĩ thầm mọi chuyện là như thế nào? Nguyên lai gia hỏa này đúng là đang giúp ta? Người cái người chết bầm, mới vừa rồi sao không nói rõ, không duyên cớ bị ta máng nhiều như thế.

Bất quá nghĩ qua nghĩ lại, bình thường lúc Vô Biên không phạm sai lầm, cminh tựa hồ cũng máng không ít, bởi vậy khụ hai tiếng, không hề nghĩ nhiều, chỉ hướng Vô Biên cho một ánh mắt cổ vũ tràn ngập yêu.

Vô Biên vừa lúc quay đầu lại, vừa nhìn thấy ánh mắt này, kích động đến xuýt rơi lệ đầy mắt.

Từ sau khi đỡ đỡ cho Hương Xá, chính mình có bao nhiêu lâu không phát hiện ánh mắt tình ý triền miên của Khinh Khinh như thế? Thật sự là ngẫm lại liền kích động không thôi, hận không thể bỏ nhào vào đối phương trên người đi hung hăng thân hun vãi cái. Hận chỉ hận bọn đồng môn làm chuyện xấu, làm cho hắn hiện tại không dám có một tí dị động.

Bỗng nhiên trong gió truyền tới thanh âm uy nghiêm của một người nói: “Người đã là đạo gia đệ tử, liền nên trợ ta hàng yêu trừ ma, vì sao lại có ý cản trở? Không sợ thiên lôi đánh xuống sao? Quả thực chính là bại hoại đạo môn, chớ có nhiều lời, bằng không ngay cả người cũng không buông tha.”

“Ta kháo, người lão đạo sĩ này con mẹ nó cũng quá không giảng đạo lý đi?”

Vô Biên vừa rồi còn nhả nhặn, trên mặt đất trống rỗng nhảy chân vài cái, máng to nói: “Cảm tình ta vừa rồi tổn nước miếng đều uống phí có phải hay không? Hay là lão gia hỏa người cố ý giả vờ nghe không được? Ta đã nói với người, nơi này có hai phạm nhân, trong đó còn có một là vợ thân thân của ta. Người chính là muốn thu yêu, cũng phải bận tâm đến chết sống phạm nhân chứ đi? Cho dù không để ý phạm nhân, cũng phải nhìn tăng mặt xem mặt phật chứ? Người nhanh chóng dừng lại trận pháp, bằng không ta liền cùng người liều mạng.”

Vô Biên vừa dứt lời, Dư Khinh cùng A Giang đồng thời kêu thảm một tiếng, trong miệng phun ra một đồng máu tươi. Thân mình vốn liều mình chống đỡ nháy đứng thẳng nháy mắt đã uể oải.

“Mẹ nó lão hồn dẫn lão tạp mao, người... Người cũng dám sát hại bọn họ, ta và người này sống núi là kết định rồi, chờ cho ta, hiện tại chính là muốn cầu xin tha thứ cũng vô dụng.”

Vô Biên đồng thời rống to như thế, khí thế cả người hắn đều thay đổi, búi tóc trên đầu tự tản ra, một đầu tóc đen từng cọng từng cọng dựng đứng hướng lên trời, rồi chuỗi bảo kiếm phong cách cổ xưa mới từ trong tay hắn chuỗi đột nhiên bay ra, sau khi xoay quanh hai vòng thẳng đánh ở giữa cơn lốc xoáy ở không trung.

Quanh thân phi kiếm sáng lên ánh màu tím, nháy mắt không vào trong cơn lốc xoáy lớn kia.

7. Chương 7

Dư Khinh ban đầu hận Vô Biên không chịu hỗ trợ, lúc này lại bắt đầu thay hắn lo lắng. Đã thấy hai mắt hắn như điện bắn thẳng đến không trung, một đôi tay nhanh chóng làm ra các loại kiếm thế, thế là phi kiếm chuỗi màu tím ngay tại trong gió lốc như ẩn như hiện, trong lúc nhất thời, trên bầu trời tiếng sấm nổ mạnh mãnh liệt.

Chợt thấy Vô Biên hai tay gặp lại đối nhau, đồng thời chỉ huyệt Thái Dương của mình. Ngay sau đó, chỉ thấy chuỗi này phi kiếm đột nhiên lao ra lốc xoáy, xa xa thẳng trên chín tầng mây, đột nhiên lúc đó, thần quan trên thân kiếm ttăng vọt, một đám quang cầu bảy màu đều hạ xuống, tại trong gió lốc nổ tung. Sau vài lần, gió lốc vốn đáng sợ đột nhiên biến mất, một cái lão đạo sĩ thở hổn hển từ giữa không trung phiêu rơi xuống.

“Thăng tiến không lùi, khí nuốt non sông. Lôi điện, đi...” Vô Biên cũng là cũng không thèm nhìn tới lão đạo kia một cái, trong hai mắt của hắn tản mát ra hào quang lạnh lùng, chỉ huy phi kiếm lại hướng một chỗ gió lốc khác bay đi.

“Người... Người rốt cuộc là ai?” Lão đạo sĩ bị rơi xuống kia đi nhanh đến trước mặt Vô Biên, đám người Dư Khinh cùng Hồng Y a Giang lúc này mới nhìn rõ, nguyên lai tóc cùng râu của lão đã bị đốt phân nửa, khuôn mặt đen giống như bàn dính bụi, chỉ lộ ra một đôi mắt hung quang lóe ra. Có vẻ chặt vật vô cùng, rồi lại vẫn lộ y hung ác.

“Tiểu đạo sĩ người học ở nơi nào? Lại có thể cùng yêu tinh cùng một giuộc tàn sát đồng môn?”

Cái mũi của lão đạo sĩ kia nhu bị lệch. Đợi cho thấy rõ động tác kết ấn trên tay Vô Biên, không khỏi đại cả kinh kêu lên: “Người... Người thế nhưng muốn đem trận pháp đó toàn bộ cắn nát, người... Người là điên rồi sao? Người... Người rốt cuộc muốn làm gì ma?”

“Ta nói rồi, người hiện tại cầu xin tha thứ cũng vô dụng.”

Trong mắt Vô Biên lóe ra sát khí, làm Dư Khinh thấy có chút kinh hãi đảm chiến, y chưa từng từng bộ dáng Vô Biên giống la sát như vậy. Nghĩ đến đối phương chỉ là bởi vì mình bị thương, mới lộ ra hình thái như vậy, lại vì mình đắc tội đồng đạo, một lòng không khỏi lại vừa ngọt ngào lại vừa cảm kích, cũng có vô tận lo lắng.

“Người... Người tiểu tạp mao này.” Lão đạo chọc tức, từ trong lòng kinh ra một lá cờ nhỏ màu vàng, đối Vô Biên quát to: “Được rồi, nếu là người tự tìm tử lộ, đạo gia sẽ thanh toán người.” Đang nói, lão xoát một tiếng đem lá cờ kia triển khai, chỉ thấy chuôi cờ lập tức phiếm ra mấy đạo kim quang, bắn thẳng đến hướng Vô Biên.

“A, Vô Biên.” Dư Khinh quát to một tiếng, e sợ cho vị đạo sĩ này tổn thương tới Vô Biên, liều mạng đứng lên, định vì hắn ngăn trở kim quang này.

Lại nghe Vô Biên hét lớn một tiếng nói: “Khinh Khinh, ngồi ở chỗ kia đừng nhúc nhích.” Nói xong, hắn chỉ dùng một bàn tay chỉ huy phi kiếm, tay kia thì lại từ bên hông lấy ra một cây phát trần, nhẹ nhàng phát một cái, liền tản ra chỉ bạc vạn đạo, kim quang này cùng chỉ bạc gặp phải, trong nháy mắt tiêu tán vô tung.

Đừng nói đôi tình lữ Hồng Y cùng a Giang vô tình tìm được đường sống trong chỗ chết. Mà ngay cả miệng Dư Khinh mở rộng ước chừng có thể nuốt hai cái trứng ngỗng. Mà hình tượng Vô Biên tựa như sát thần chuyển thể thiên hạ vô địch trong cảm nhận của y nháy mắt được nâng lên, nghĩ thầm lúc bọn hỗn đản công chiếm sát thủ cốc, hắn cũng là vì bị tiêu chảy mà biến thành bệnh miêu, bằng không mấy chiêu này vừa ra, còn sợ mọi người không đem hắn cùng ngày thần giống nhau mà sùng bái sao?

Một bên nghĩ, đã thấy Vô Biên chỉ huy phi kiếm trên đầu phát trần không hề chậm trễ, đại khái qua nửa canh giờ, hơn mười đạo gió lốc kia tất cả đều tiêu vu vô hình, đồng dạng lại có mười mấy đạo sĩ theo trên bầu trời rơi xuống, toàn bộ đều là bộ dáng chặt vật. Chỉ là chờ nổi giận dùng dùng đuổi tới, nhìn đến cái lão đạo sĩ này vẫn vào xuống thế hạ phong, một đám không khỏi há mồm trừng mắt nói không ra lời.

Chợt thấy lão đạo kia sĩ hướng phía sau nhảy dựng, ước chừng nhảy ra vài chục bước, sắc mặt kinh sợ nhìn Vô Biên, một bên run rẩy ngón tay chỉ trỏ hắn, hảo sau một lúc lâu mới hét lớn: “Người... Người là truyền nhân Bạch Vân sơn xá, người... Người dĩ nhiên là truyền nhân Bạch Vân sơn xá, khó trách... Khó trách người có thể có bản lĩnh như vậy.”

Dư Khinh nháy mắt hai cái, lại thấy a Giang cũng là vẻ mặt kinh ngạc cùng sùng bái, không khỏi hiếu kỳ nói: “Sao vậy? Người có biết Bạch Vân sơn xá sao? Đó là một nơi rất lợi hại sao?”

A Giang ngoan kính ho khan hai cái, không dám tin nhìn về phía Dư Khinh, lắp bắp nói: “Người ta... Người ta theo chiều cổ người thời gian dài như thế, hóa ra người ngay cả nguồn gốc của hắn cũng không biết sao? Chắc chắn, người cũng không sợ hắn thương tâm mà rời khỏi người, muốn tìm một người si tình như vậy, người là thấp đèn ***g cũng tìm không ra a...”

“Uy, ta hỏi người Bạch Vân sơn xá là nơi nào, người xả nhiều như vậy làm gì chứ? Hiện tại người thật không giống một đại hiệp, thật như là cái bà mối.” Dư Khinh trở mình cái xem thường, nhưng trong lòng lại nghi hoặc, thậm chí nghĩ nghe hắn nói như vậy, giống như thật là một nơi rất lợi hại a.

Chợt nghe Hồng Y buồn bã nói: “Nói như vậy đi, thánh địa phật gia là phổ Đà cùng linh sơn. Mà thánh địa đạo gia đó là Bạch Vân sơn xá, đạo sĩ nơi đó, chín phần đều là có thể ban ngày phi thăng đứng hàng tiên ban, người nói nó có lợi hại hay không?”

“Oa, ban ngày phi thăng? Đứng hàng tiên ban? Lợi hại như thế?” Dư Khinh trừng mắt to, kim lòng không đậu liền thất thanh nói: “Kia hồn cầu này làm gì còn theo đuổi ta? Ngày sau hắc đắc đạo phi thăng, đem ta bỏ lại tại nhân gian làm sao lo liệu? Cừu gia mà hắc tạo ra chẳng phải là đều phải tới tìm ta?”

Lời còn chưa dứt, chợt nghe bên tai vang lên một đạo thanh âm thâm tình: “Khinh Khinh cưng, người yên tâm, chỉ cần người đáp ứng gả cho ta, ta liền không phi thăng, ta theo Hương Xá tu yêu đi, tương lai chúng ta cùng đi vự ải sơn cư trụ, làm một đôi thần tiên quyến lữ chỉ làm yên ương không làm tiên được không?”

“A...” Dư Khinh hoảng sợ, vừa quay đầu lại, chính gặp phải ánh mắt tỏa sáng của Vô Biên lờ, còn có mở ra song chưởng, há miệng giống như ở nơi nào thì thảo niệm: “Đó cho ta đi Khinh Khinh, đó cho ta đi...”

Trong nháy mắt, hình tượng to lớn của Vô Biên vừa mới ở Dư Khinh trong lòng kiến khởi nháy mắt sập đổ. Dư Khinh một tay đẩy hắc ra, hét lớn: “Đừng không đứng đắn, người có không hàng phục bọn lỗ mũi trâu này hay không a? Hàng phục mau làm cho bọn họ lập cái giấy cam đoan, cam đoan sau này không tìm đến bọn Hồng Y gây phiền toái, nhanh đi.”

“Nga, hảo hảo hảo...” Vô Biên làm sao còn có loại khí thế uy phong lẫm lẫm không ai bì nổi vừa rồi, mang theo nụ cười ngây ngô hạnh phúc đi đến trước mặt bọn đạo sĩ.

Dựa theo dĩ vãng thường ngày, chỉ cần Khinh Khinh lệnh mình làm việc, sau đó luôn có thể thỏa mãn một yêu cầu, mà lúc này đây, Vô Biên cảm thấy được chính mình hắc là nói một cái yêu cầu lớn một chút mà, bất luận như thế nào, đều phải lợi dụng cơ hội lúc này làm quan hệ của hai người có càng phát triển tiến thêm một bước.

“Vài vị đạo hữu, xin hỏi yêu tinh Hồng Y này đã làm chuyện thương thiên hại lý gì sao?” Vô Biên đi đến chỗ mấy người đạo sĩ vừa sợ vừa chân tay luống cuống đứng ở nơi đó, thoạt nhìn thực muốn chạy trốn rồi lại không dám, thay một tươi cười của súc vật vô hại: “Các người yên tâm, nếu hắc làm chuyện thương thiên hại lý, ta lập tức liền giúp các người thu phục hắc.”

Gân xanh trên đầu vài đạo sĩ đều hiện ra, nghĩ thầm con mẹ nó chính là người không có việc gì kiếm chuyện, sớm bảo chúng ta đem hắc thu, không phải chuyện gì đều không có sao? Bây giờ còn tới hỏi chúng ta làm gì chứ? Chẳng lẽ chúng ta nói hắc thương thiên hại lý, người sẽ tin hắc làm sao? Thân thân vợ của người không phải thực rõ ràng đứng ở bên đối phương sao?

Mặc dù là tức giận, bất quá đối phương là người của Bạch Vân sơn xá, cho nên vài cái đạo sĩ đều giận mà không dám nói gì, trong đó một người nén giận vừa muốn trả lời, chợt nghe Vô Biên lại nói: “Nga, đương nhiên, ta sẽ không đợi tin lời nói một phía của các người đích lờ nói của, tổng yếu hai phe đối chất, thủ chứng, chứng minh sau đó, mới...”

Con mẹ nó đây không phải là vô nghĩa sao? Các đích trên mặt đều lộ vẻ ra tức giận bất bình, trong đó một người tính tình táo bạo nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Người là đùa giỡn chúng ta sao? Người... Người là Bạch Vân sơn xá môn hạ của vị đạo trưởng nào? Hừ, đừng tưởng rằng người của Bạch Vân sơn xá là có thể không nói lý, người dám báo nổi danh sao?”

“Ta có cái gì không dám báo danh đích? Đi không thay tên ngồi không thay đổi họ, bản đạo sĩ tên là Vô Biên.”

Đây là cách nói học được từ những người giang hồ trong sát thủ cốc, Vô Biên cảm thấy được thực uy phong, chẳng qua trước kia vẫn không có cơ hội dùng, hiện tại cuối cùng dùng tới, tự giác thập phần hãnh diện.

“Bọn họ... Muốn tới diệt ta, chỉ là bởi vì ta phá chuyện tốt của bọn họ.” Ngay lúc song phương giằng co, Hồng Y bỗng nhiên yếu ớt mở miệng.

“Chuyện tốt? Chuyện tốt gì? Người yêu nghiệt không phải là lúc người ta song tu đi quan sát học trộm tri thức mỗ ta đi?” Vô Biên quay đầu lại nhìn Hồng Y, tò mò hỏi.

Các đạo sĩ mặt đỏ rần, nghĩ thầm vị đạo sĩ này làm sao có một chút bộ dáng truyền nhân Bạch Vân sơn xá a? Vừa mở miệng chính là song tu, a phi, hẳn là muốn song tu muốn tới diên rồi sao?

TBD: sự thật luôn luôn đau lòng thế đó mấy bác.

Dư Khinh nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Vô Biên liếc mắt một cái, nghĩ thầm miệng chó phun không ra nga voi, hồn cầu này lại muốn bị chỉnh.

Hồng Y cũng là mặt không đổi sắc, sẵn cười nói: “Ta là yêu, theo chân bọn họ học song tu thuật sao? Bọn họ sở dĩ muốn giết ta, là bởi vì một người trong bọn họ bước vào một nơi tu yêu, phải thu nội đan các yêu tinh nơi đó, bị ta gặp, ta cùng cái kia đạo sĩ đại chiến thật lâu, lưỡng bại câu thương, hẳn liền rời đi tìm giúp đỡ, mà ta duy trì không được hình người, đành phải trốn ở chỗ này lạng lẹ tu luyện.”

“Xâm nhập nơi tu yêu?” Vô Biên kinh ngạc, quay đầu lại cao thấp đánh giá mấy người đạo sĩ kia liếc mắt một cái, rồi mới quay đầu lại nói: “Hong Y, ngươi làm đi? Bọn họ tu vi rất thấp a, xông vào nơi tu yêu, căn bản là cùng chịu chết không có gì khác nhau, ngươi đang gạt ta đi?”

Dư Khinh chỉ thấy khoe miệng các đạo sĩ này đều sai lệch, một đám gân xanh thẳng bính, hẳn lắc đầu bật cười, thầm nghĩ Vô Biên này há mồm a, lúc muốn chọc giận người thật sự là có thể đem người sống tức chết.

Hồng Y hừ một tiếng, thấp giọng kêu lên: “Ngươi cho là tất cả nơi tu yêu đều có yêu tinh tu vi cao cường sao? Cũng giống như môn phái đạo gia các ngươi, nơi tu yêu cũng là cao có thấp có. Các yêu tinh nơi tu yêu này, chính là vừa mới luyện ra nội đan mà thôi, bọn họ vì thu nội đan này, liền muốn hại chết mấy chục chỉ yêu tinh kia.”

“A? Đây cũng không đối ứng, đây là trái với nguyên tắc đạo gia. Yêu tinh chỉ cần không nhập hồng trần, chúng ta là không nên tùy tiện ra tay, nếu chỉ vì thu nội đan liền xông vào nơi tu luyện giết hại yêu tinh, đây là tối nghịch thiên đạo...”

Vô Biên nói tới đây, bỗng nhiên bưng tỉnh đại ngộ, quay đầu nhìn về phía đạo sĩ này hét lớn: “Các ngươi... Các ngươi định là đem chính mình hóa thân thành yêu, rồi mới đến nơi tu yêu giết yêu, nghĩ như vậy có thể tránh tai mắt của người, thiên địa không biết, tương lai cũng không cần chịu thiên kiếp trừng phạt có phải hay không? Chính là... Là các ngươi hiểu chưa? Làm như vậy một khi bại lộ thân phận, là sẽ bị mọi người đạo giới tru diệt, ngay cả hồn phách cũng không thể lưu lại, các ngươi... Các ngươi sao có thể bằng lòng mạo muội không kiên dè, làm ra chuyện khiến người bức thần phần như vậy?”

Các ánh mắt lộ ra một mát sát khí, nhưng ngại pháp thuật cao cường Vô Biên, một đám cũng không dám có động tác. Chợt nghe Hồng Y cười nói: “Vô Biên, ngươi nói rất đúng, nguyên nhân chính là vì như thế, bọn họ mới tới giết ta diệt khẩu, cứ như vậy, sẽ không có người biết chuyện xấu xa mà bọn họ làm.”

“Các ngươi là người môn phái nào? Chuyện này ta tất phải đăng báo sư môn, điều tra rõ ràng.”

8. Chương 8

Vô Biên hừ lạnh một tiếng, trên mặt một lần nữa lại bao phủ ánh sáng thần thánh, hai mắt không nháy mắt nhìn chăm chú mấy người đạo sĩ kia, qua một lúc lâu, không có nghe động tĩnh gì, hẳn cười lạnh một tiếng, vung phất trần lên nói: “Nghĩ như vậy là có thể giấu diếm được ta sao? Giao phong trận pháp là độc môn trận pháp Tử Tinh phái, trừ bỏ Cửu Lý đạo trưởng đã muốn quy tiên của sơn xá chúng ta, nhân gian cũng chỉ có Tử Tinh phái có thể sử xuất trận này, các ngươi... Là người của Tử Tinh phái đi?”

Lời vừa nói ra, trên mặt mấy vị đạo trưởng đều là tề xoát xoát trắng bạch, sắc mặt thay đổi mấy lần, rồi mới oán độc trừng mắt nhìn Vô Biên liếc mắt, xoay người bước đi.

“Ai, ngươi... Ngươi ngăn lại bọn họ a, không phải nói bọn họ nhân thần đều phần sao?” Dư Khinh “Cọ” một chút nhảy dựng lên, vốn định tự mình đuổi theo đi, nhưng nghĩ nghĩ với công phu mèo cào của mình, pháp thuật lại đột đặc cán mai, đành phải lại ngượng ngùng lui trở về, lấy mắt hung hăng xỏ Vô Biên một chút, ý bảo hẳn đuổi theo đi.

“Tuy rằng ta cảm thấy Hồng Y không có nói dối, nhưng là dù sao bọn họ cũng không có chính mồm thừa nhận, huống chi bọn họ là người trong đạo môn, ta cho dù là truyền nhân Bạch Vân sơn xá, bối phận dù

sao không đủ, không phải nói có thể bắt bọn họ có thể bắt.” Vô Biên vuốt thủ, lại vỗ vỗ bả vai Dư Khinh, mỉm cười nói: “Yên tâm đi Khinh Khinh, mấy bọn họ đều là tiểu cá chạch trở mình không dậy nổi sóng to.”

“Người chính là con mắt thành thực.” Dư Khinh hung hăng cốc cái trán Vô Biên một chút, lo lắng nói: “Người không sợ bọn họ trở về, đến Bạch Vân sơn xá cần ngược lại người một hơi, khi đó người cùng yêu tinh có kết giao là sự thật, Hồng Y đi vào nhân gian cũng là sự thật, người cho dù miệng dài bằng người cũng nói không rõ a.”

Vô Biên ha ha cười, phát tay nói: “Khinh Khinh, người là không biết ta này tính tình các sư tôn này của ta, người nếu biết sẽ không nói ra lời như thế, tốt lắm tốt lắm, không cần lo lắng, ta khẳng định không có việc gì, ta kỳ thật căn bản không trung hậu thành thật giống người đã thấy, nội tâm cũng có nhiều mặt mà.” Hắn chìa đầu óc của mình, vừa cười nói: “Cho nên Khinh Khinh, theo ta người cứ yên tâm đi, vĩnh viễn cũng sẽ không cho người chịu thiệt.”

”Đúng vậy sao?” Hai khuỷu tay Dư Khinh ôm ngực, ánh mắt nghiêng vẹo nhìn Vô Biên, cười lạnh nói: “Ta sao lại có cảm giác càng không yên lòng rồi đó? Nguyên lai người là người bề ngoài trung hậu nội tâm giả dối a, như thế nói, những lời người trước kia nói với ta, cũng không có mấy câu thật sự?”

Sắc mặt Vô Biên lập tức trở nên tái nhợt vô cùng, thẳng khoát tay nói: “Khinh Khinh, người... Người sao vậy có thể nói như vậy chứ? Tâm ta... Ta đối với người, đó là nhật nguyệt chứng giám a, ta có thể thề, đem tu hành tổ sư gia của ta cùng người thề, tâm ta đối với người, thật sự không thể thật hơn nữa. Cho dù ta ở trước mặt mọi người đều là hồ ly, nhưng người cũng thấy đấy, ta đến trước mặt người, vậy biến thành một con hổ lang, nếu không người, lúc trước yêu nghiệt Hương Xá kia sinh đản, ta có thể giúp hắn sao? Ta muốn không giúp hắn, các người đối ta có năng lực có biện pháp gì chứ?”

Dư Khinh suy nghĩ một chút, Vô Biên nói cũng không sai, trước kia chẳng qua nghĩ đến hắn là đạo sĩ tu đạo thành công mà thôi, hiện giờ mới biết được hắn có pháp lực cao như vậy. Chẳng qua nghĩ đến đây, y liền có một chút nghĩ không rõ: “Người đã pháp lực như thế cao, sao vậy lúc trước còn cùng Hương Xá đánh ngang tay a?”

Vô Biên bĩu môi nói: “Lúc trước có nghĩa huynh Hướng Thiên Nhai của người bảo vệ hắn, hắn lại mang bụng to, cho nên ta không đem hết toàn lực, huống chi người cho là pháp lực của hắc xà kia thấp lắm sao? Tuyệt không thấp, Hồng Y cùng hắn so sánh với, đây không phải là cùng một cấp bậc a. Nếu hôm nay đạo sĩ đánh xà yêu nghiệt kia, chỉ sợ sẽ không đường sống nào.”

“Oa, ta đối Hương Xá cũng cảm thấy kính nể, nguyên lai pháp lực cao cường cũng như thế a?” Dư Khinh kinh ngạc kêu một tiếng. Ngay sau đó, y liền nhìn đến biểu tình ủy khuất không cam lòng của chồng.

“Khinh Khinh, cho dù công lực hắc xà đủ cao, nhưng ta so với hắn cao hơn nữa a, người sao cho tới bây giờ cũng không cảm thấy kính nể ta một chút?” Vô Biên chề miệng, vừa là không cam lòng vừa là khó hiểu.

“Người muốn cho ta kính nể, kia có khó gì, từ nay về sau, ta đem người làm tổ tông cúng bái, không bao giờ đánh người chửi người nữa, mỗi ngày hầu hạ người rửa mặt rửa chân, người lúc ăn cơm ta đứng, lúc người ngủ ta xem, này có được không?”

“A... Kia... Nói vậy, ta còn có thể lấy được người sao?” Vô Biên kêu to, nghĩ sao cũng có cảm giác không thích hợp.

“Đồ vô liêm sỉ.” Dư Khinh không nói hai lời ở trên đầu hắn vỗ một bàn tay, cắn răng nói: “Người khi nào nghe thấy tổ tông muốn kết hôn với huyền tôn tử? Thấy trò mền nhau là loạn luân người không biết a?”

“Ta đây không cần làm tổ tông, ta cũng không thể làm.” Vô Biên trở mình đứng lên, nhảy ra đi thật xa, hắc hắc cười làm lạnh nói: “Khinh Khinh, ta còn là làm người hầu nhỏ tốt lắm, người muốn đánh nhau liền đánh muốn mắng cứ mắng... Ồi...”

“A? Xảy ra chuyện gì?” Dư Khinh nhìn đến Vô Biên trong nháy mắt té ngã trên đất, sợ tới mức vội vàng phác đi lên, ôm hắn gọi nói: “Có phải hay không bị bọn đạo sĩ này sử dụng ám chiêu thương tới chỗ nào? Ta đã nói người nên lưu lại bọn họ, người Không nghe, giờ thì tốt lắm, mọi người đi rồi, làm sao cỡi bỏ a. Hồng Y... Hồng Y, người lại đây xem xem, xem xét xem xét có thể cứu chữa không?”

A Giang cùng Hồng Y đều có xu hướng hóa đá, hai người nhìn bộ dáng Dư Khinh tê tâm liệt phế kia, trên đầu nhất tề hạ hai hàng hắc tuyến. Nghĩ thầm kêu cái gì mà mà cứu được hay không? Cái bọn đạo sĩ chết bầm kia đã đi xa rồi, người nói người đều quan tâm tới bị loạn thành như vậy, người còn khoe mạnh mẽ cái gì a?

“Khinh Khinh, ta không sao mà, không có việc gì mà, chính là vừa mới quý cùng nói chuyện với người, đã quên đầu gối lúc trước từng bị thương, cho nên thỉnh linh đứng lên, liền lập tức đau đớn.”

Vô Biên cầm tay Dư Khinh, tuy rằng trên đầu gối đau dữ dội, nhưng là trong lòng lại ngọt ngào sướng khoái giống như giữa trời nắng gắt ăn trái dưa hấu to.

Dư Khinh lúc này mới yên tâm, vén quần lên thay hấn xem xét thương thế, một bên sáng giọng: “Người thật là, pháp thuật cao cường như vậy, không thể thay mình dùng chữa thương thuật sao?”

Vô Biên hắc hắc ngây ngô cười nói: “Ta muốn dùng để chữa thương thuật, sẽ không đau, nhưng thế thì làm sao đối lấy nhu tình như nước của người chứ? Ha ha, sớm nói cho người biết nhẹ nhàng, ta chính là khôn khéo trứ mà.”

“Rầm” một tiếng, Hồng Y cùng A Giang nhất tề lấy đầu chạm đất, nghĩ thầm đúng vậy, thật không có sai, người này thông minh ngay cả nội tâm cũng không quá lớn, chẳng lẽ tục ngữ nói thông minh bị thông minh làm, chính là chỉ loại tình huống này của hấn sao?

Những lời này Vô Biên kỳ thật là ý nghĩ từ trong lòng, hấn còn không biết mình đã lỡ nói ra. Chỉ cảm thấy không khí trong nháy mắt liền chuyển biến có chút khủng bố, lại nhìn Dư Khinh, khuôn mặt tuấn tú đều nhanh vụn vụn, thoát nhìn là dữ tợn như thế, một bên cắn răng, một bên còn cố tình cười nói: “Thật vậy sao? Nguyên lai chỉ là vì đối lấy nhu tình như nước của ta a? Người sao không nói sớm, sớm nói, làm gì thụ tội này, muốn chút nhu tình như nước còn không dễ dàng sao?”

“A... Ta... Ta nói ra sao?” Vô Biên cho đến lúc này mới biết mình lại phạm vào sai lầm cấp thấp như thế, lại nhìn bên kia, Hồng Y cùng A Giang vốn bị giao phong trận pháp biến thành chạt vật vô cùng đang cười té trên mặt đất. Mà Dư Khinh cũng đứng lên, xách ấm trà trên bàn liền hùng hổ chạy nhanh tới.

Vô Biên sợ tới mức “Ngao” một tiếng nhảy dựng lên, khắp khiêng hướng cửa “Chạy vội”, một bên hét lớn: “Không phải... Không phải, Khinh Khinh, ta... Ta nói sai rồi, không phải vì đòi đồng tình của người, mà là... Cái này... Nga, cái kia đi... Sự tình nó là như vậy, người... Người nghe ta chậm rãi nói.”

“Ta xem ta nghe người chậm rãi bịa chuyện còn không sai biệt lắm.” Dư Khinh xách ấm trà, đi bước một nhẹ nhàng cười tới gần Vô Biên: “Nói a, bịa một chút lý do giống như thế, người không phải thông minh sao? Vậy thông minh một cái cho ta xem a.”

“Cái kia... Nó phải.. Nó là như vậy ha.” Trên trán Vô Biên đều toát mồ hôi, sự nhanh trí thường ngày cổ tình khi gặp gỡ Dư Khinh, liền không dùng được.

Có lẽ là tu hành tổ sư gia trên trời của hấn đều không muốn thấy huyền tôn tử bị khi dễ như vậy, nên ngay tại thời khắc “Nguy cấp” này, liền cho Vô Biên nghĩ ra một lý do.

“Cái kia, Khinh Khinh, ta sợ dĩ không chữa thương, đó là bởi vì đây không phải là đối địch bị thương, chính là ở trong cuộc sống vườn chân sút mẽ mà thôi, tuy rằng nó đau một chút, nhưng với ta mà nói, đây là loại tôi luyện a, nó có thể rèn luyện ý chí của ta càng kiên cường, cho nên người nói, ta sao có thể xử dụng chữa thương thuật đi trị liệu nó chứ? Ta đã hạ sơn, nếu không đến lúc vạn bất đắc dĩ, sẽ không có thể lợi dụng đạo thuật của mình, ta muốn sống giống cái người thường, mới không uổng công vào đời thể nghiệm một lần, đúng hay không?”

“Đúng hay không người hỏi ta a? Ta cũng không phải đạo sĩ.” Lo lắng đến Vô Biên lúc này dù sao cũng là nhân sĩ bị thương, cho nên Dư Khinh vẫn là mượn bậc thang đến.

Kế tiếp Vô Biên cách dùng thuật giúp A Giang cùng Hồng Y liệu thương, chính là nguyên khí Hồng Y còn chưa hoàn toàn khôi phục, hơn nữa tu vi hấn quá thấp, cho nên tạm thời vẫn đang không thể hoàn toàn khôi phục hình người.

“Khinh Khinh, chúng ta ngày mai liền phải rời khỏi. Nhưng các đạo sĩ này chưa chắc sẽ từ bỏ ý đồ, cho nên ý của ta là, đem hai người bọn họ đưa về sát thủ cốc, mặc kệ nói sao thì, pháp lực yêu nghiệt cùng tiểu Xá cũng không phải ngồi không, đối phó đạo sĩ này quả thực đều không cần tốn nhiều sức.”

Trở lại trong phòng, Vô Biên nghĩ đến Dư Khinh đối Hồng Y có hữu tình, đành phải vắt hết óc giúp con tê tinh kia suy nghĩ cái sách lược vẹn toàn.

” Ân, ở trong này không tốt sao? Ta cảm giác Hồng Y cùng A Giang sinh hoạt cùng nhau rất tốt a, có rượu ngon uống, tay nghề nấu ăn của A Giang cũng không tệ, còn có thể cùng đi đến địa bàn yêu tinh của hắn hái ít dược quý, giết yêu không được, hái thuốc cũng có thể đi?”

Dư Khinh hơn nửa năm này cơ hồ đi hơn ngàn dặm lộ rồi, thật sự là mệt mỏi, chỉ cảm thấy cái chỗ này tuy rằng hẻo lánh hoang vắng, nhưng có thể thỏa mãn hết thấy yêu cầu của mình, thật sự là không tồi.

“Khinh Khinh, ngươi là người, đi vào nơi tu yêu sẽ bị thương tổn, hơi thở nơi đó cùng nhân loại thế giới bất đồng, ngươi hiểu chưa?” Vô Biên nóng nảy, Dư Khinh nếu thật muốn ở nơi này, kế hoạch hắn tính toán tốt đều toàn bộ đi ngâm nước âm.

“Không phải có người sao?” Dư Khinh cười vân đạm phong khinh: “Hồng Y nói, chỉ cần ngươi không thương tổn các yêu tinh, lấy năng lực của ngươi, theo giúp ta đi vào đó là chuyện ăn một bữa sáng mà. Vô Biên a, ngươi có biết đạo lý học không mức độ suy một ra ba sao?”

Vô Biên nháy mắt mấy cái, lắc đầu, không hiểu, tâm nói sao lại nói đến vấn đề học không mức độ suy một ra ba? Vừa mới không phải nói đi nơi tu yêu sao?

“Thực ngốc.” Dư Khinh trắng Vô Biên liếc mắt một cái: “Ngươi nghĩ a, ta đi vào nơi tu yêu, một khi thấy yêu tinh nào bị thương gì, cũng có thể giúp bọn hắn trị liệu a, thuận tiện nghiên cứu một chút bệnh nào đó của yêu tinh, vận khí tốt nói không chừng có thể có hai bản sách cổ y học yêu giới, cứ như vậy, ta thông qua học tập yêu giới y học, lại kết hợp y học nhân gian chúng ta, kia y thuật của ta chẳng phải là thiên hạ vô địch sao?”

“Khinh Khinh, ngươi... Ngươi ngay cả cái này đều nghĩ tới?” Vô Biên trợn mắt há hốc mồm, rồi mới trợn mắt nhìn về phía Hồng Y ngồi ở bên cạnh: “Đều là người yêu tinh kia, ngươi không chính là sợ đạo sĩ chúng ta đi đến nơi này diệt khẩu sao? Hiện giờ ta đều an bài cho ngươi hảo hậu lộ*, ngươi còn sợ thập ma?”

— hậu lộ: đường sau.

“Ta nghĩ chờ khôi phục hình người lại đi sát thủ cốc.” Hồng Y tao nhã đứng lên, lấy cái đuôi chống đỡ chính mình, lấy tay hất hất tóc.

“Ngươi... Sát thủ cốc cũng có một con rắn tinh, ngươi không cần sợ mọi người sẽ kỳ thị ngươi, thật sự...” Vô Biên còn đang làm cố gắng cùng giãy giữa cuối cùng.

9. Chương 9

“Không phải, chờ lúc ta khôi phục hình người, chôn mấy bình hoa lê bạch dưới tàn cây lê.” Hồng Y cười, trong phút chốc, nước miếng Dư Khinh chảy dài ba thước.

“Ngươi...” Vô Biên nhìn Hồng Y, lại nhìn nhìn ánh mắt muốn thành sao của vợ bên cạnh, thực hận không thể một đầu đâm chết. Xem ra ngày lừa gạt Khinh Khinh trở về sư môn gặp gia trưởng, không kéo dài ra là không được.

Lại nói Dư Khinh người này, thiện lương, xúc động, mê rượu là đặc điểm lớn nhất của y. Điển hình của một chàng thiếu niên nhiệt huyết. Còn tính tình không tốt, đó là đối Vô Biên, những người khác chưa từng có loại cảm giác này.

Đối với Hồng Y cùng A Giang mà nói, Bạch Vân sơn xá là nơi nhiều thần thánh a. Thấy truyền nhân sơn xá bị Dư Khinh không đánh thì mừng, hai người ngay từ đầu còn cảm thấy được có chút chưa quen không tự nhiên, nhưng không bao lâu thành thói quen. Đây là điển hình của đánh là thương thương là yêu a, tuy

rằng Dư Khinh còn chưa chịu thừa nhận đối Vô Biên có cảm tình, cũng không chịu đáp ứng lời cầu hôn của người, nhưng tình ý nơi đuôi mày khóe má kia, đã sớm lộ ra hết.

Cho nên chuyện đi nơi tu yêu rèn luyện này, Dư Khinh là nói làm liền làm. Qua vài ngày, định ra một ngày, ngày đó ăn điểm tâm uống rượu xong, liền cực kỳ hứng thú lôi kéo Hồng Y Vô Biên xuất phát, A Giang đóng cửa, thay bọn họ chuẩn điểm tâm cùng bữa ăn khuya đi theo sau.

Cái gọi là nơi tu yêu, là ở trong một mảnh rừng rậm, đương nhiên, người thường vào không được, chỉ có người có pháp lực mới có thể tiến vào, phải nói, nơi này là một không gian khác, giống như Vu Ảnh sơn năm đó, cùng nơi phạm nhân nhìn không có gì không giống nhau.

“Nơi này cũng dám kêu là nơi tu yêu sao?” Vô Biên vào rừng rậm, chỉ thoáng cảm thụ một chút liền cười nhạt: “Bên trong ngay cả một yêu tinh tu vi cao một chút cũng không có, cùng lắm là mới luyện được nội đan mà thôi.” Hắn tăng thêm sự châm biếm mong Dư Khinh mất đi hết hứng thú.

“A? Như vậy sao? Vậy thì tốt quá.” Dư Khinh hưng phấn phất tay, thấy Vô Biên lộ ra ánh mắt kinh ngạc, y cười ha hả nói: “Bất luận học cái gì đều phải lấy căn bản làm đầu, yêu tinh tu vi cao bị bệnh, ta còn sợ trị không được.”

Đây đều là lý do thoái thác gì a. Vô Biên khóc không ra nước mắt, bắt đầu hoài nghi Dư Khinh có phải biết được ý đồ mình muốn dẫn y về sư môn gặp gia trưởng hay không, cho nên cố ý dùng loại lý do cấp thấp này kì kèo đùn đẩy cho qua.

“Hồng Y, nếu là nơi tu yêu, không phải đều là tiên cảnh xinh đẹp sao? Hoặc là cứ hắc ám khủng bố giống như ma giới, sao vậy nơi này cùng nhân gian chúng ta cũng không gì bất đồng a.” Dư Khinh vừa đi một bên vừa có nhiều câu hỏi hiếu kỳ hỏi Hồng Y.

“Đó là nơi tu yêu cao cấp. Nơi này là nơi ở của yêu tinh cấp thấp, tất nhiên là cùng nhân gian giống nhau, đến nỗi Ma giới, ta nghe nói cũng không đáng sợ giống như trong tưởng tượng của chúng ta, nghe nói cũng là rất mỹ lệ phồn vinh.” Hồng Y thoát nhìn tâm tình cũng tốt lắm, hẳn dù sao cũng là yêu tinh, có thể trở về đến nơi tu yêu, đương nhiên là tâm tình thư sướng.

“Oa, Ma giới không đáng sợ? Kia tại sao mọi người vừa nghe tới ma quỷ, lại có thể sợ hãi như vậy?” Dư Khinh kinh ngạc trừng to mắt, bỗng nhiên thấy trên một gốc cây đại thụ mọc lên một nhụy hoa màu xanh đen như bóng đèn, không khỏi cao hứng kêu lên: “A, mở cửa gặp bảo a, hảo mạnh mới hảo mạnh mới, Vô Biên, đi đem khóa đăng nhị thanh kia hái xuống cho ta.”

__ khóa đăng nhị thanh: là nhị cây màu xanh đen như bóng đèn?

Trong lòng Vô Biên liên tiếp học máu ba lần, nghĩ thầm cái này hảo thôi, ta sự thành người hầu của người. Nhưng mệnh lệnh của thân thân vợ thật không dám không nghe a, phiết miệng đem đăng nhị thanh hái xuống, thừa dịp lúc cất được vào sọt được muốn sờ bàn tay nhỏ bé của Dư Khinh một chút, nhưng không kịp đụng đến, Dư Khinh đã bỏ chạy đến phía trước, tiếp tục cùng Hồng Y tham thảo vấn đề Ma tộc.

Đúng là.. Là muốn nhấn nhục cũng không thể nhấn a. Vô Biên tức giận mặt mũi trắng bệch, nghĩ thầm Khinh Khinh hiện tại sống tốt quá mức, để ta làm không công, liên tiếp không cho tiền công, còn cùng nam nhân khác cười cười nói nói, ta... Ta... Ta... quên đi, trước nhìn kỹ hắn nói đi.

” A Giang, lão bà ngươi tám phần là đã quên sau lưng hắn còn có nam nhân đi?” Vô Biên không dám tự tìm Dư Khinh kêu gào, nhãn châu xoay động, sẽ đem chủ ý đánh tới trên người A Giang.

Trong lòng A Giang cũng đang không cảm thấy vui mà. Chỉ bất quá hắn vẫn anh minh thần võ nhìn xuyên qua gian kế của Vô Biên, khụ hai tiếng, ra vẻ hào phóng vung tay lên nói: “Không quan hệ, Hồng Y tuy là không nhớ ta, nhưng Dư Khinh nhà ngươi cũng không điểm xĩa tới người, hình như cũng xem nhẹ sự tồn tại của người đi? Có người, cái ví như thế dụ tại bên người, ta có hảo oán giận gì?”

Vô Biên cắn răng nhìn hắn nửa ngày, bỗng nhiên trút khí, cúi đầu nói: “Ta còn tưởng rằng người ở trước mặt Hồng Y rất uy phong mà, nguyên lai cũng là đồng bệnh tương liên như ta a.”

Vô Biên tỏ ra yếu kém, cũng gợi lên chuyện thương tâm của A Giang, khổ sở nói: “Người cũng không nghĩ, ta nếu thật uy phong như đã nói, có thể làm tiểu nhị sao?”

Hai người nói xong, trao đổi ánh nhìn cho nhau, bỗng nhiên nắm chặt hai tay bị thương trăm miệng một lời nói: “Huynh đệ, hai chúng ta thật đáng thương a...”

Hồng Y cùng Dư Khinh đi ở phía trước chút cũng không nhận thấy được hai oán phu phía sau đã muốn ôm đầu khóc rống. Hai người vừa đi, Hồng Y giảng cho Dư Khinh một ít tin đồn thú vị cùng tri thức yêu giới. Đột nhiên, phía trước truyền đến một tiếng rống kinh thiên động địa, chẳng những làm Hồng Y hoảng sợ, mà ngay cả Vô Biên cùng A Giang phía sau bọn họ cũng bị dọa.

Bốn người vội vàng đi tới nơi phát ra tiếng hét. Chỉ thấy một đoàn động vật đều tụ ở nơi này. Dư Khinh le lưỡi nói: “Ta đi nửa ngày cũng không gặp một con yêu tinh, nguyên lai đều là chạy đến đây tụ họp.”

Hồng Y sắc mặt ngưng trọng, nhỏ giọng nói: “Hình như là Hắc Hoa xảy ra chuyện, đi, chúng ta đi nhìn xem.” Hắn nói xong liền kéo Dư Khinh hiện ra thân hình, động vật này thấy hắn, đều kêu lên vui mừng, tránh ra nhường cho bọn hắn một con đường.

Dư Khinh theo Hồng Y xuyên qua đàn động vật, đi vào trong chính giữa, rồi y mới thấy rõ bộ dáng của Hắc Hoa, không khỏi sợ tới mức té ngã xuống đất, chỉ thấy đằng kia là một con hắc hùng cao cỡ hai người run rẩy kêu lên: “Hắn... Hắn là Hắc Hoa? Hồng Y, Hắc Hoa không phải là tiểu động vật tiểu sóc hắc tiểu thổ linh tinh đích sao?”

“Không có a, Hắc Hoa chính là hắc hùng này a.” Hồng Y không rõ Dư Khinh tại sao lại cho rằng Hắc Hoa nên là tên của sóc con hay thổ con, còn không chờ hỏi, hắc hùng kia cũng mặc kệ.

“Làm gì chứ? Người xem thường hùng a? Ta đây không thể gọi là Hắc Hoa sao?” Hắc hùng tinh lớn tiếng nhìn Dư Khinh, ánh mắt không tốt.

‘ không... Không phải, người có thể kêu, đương nhiên có thể kêu.’ Dư Khinh lau lau mồ hôi lạnh trên đầu, ánh mắt không tự kìm hãm được ngấm ngấm móng vuốt đen sáng bóng mà hắc hùng để lộ ra ngoài, nghĩ thầm người làm gì mà kêu Hắc Hoa a, người rõ ràng hắn là kêu hắc thảo mới đúng.

“Hắc Hoa, người đừng lỗ mãng như thế được không? Khinh Khinh là thầy thuốc, đến nơi tu yêu của chúng ta chính là vì xem bệnh cho mọi người, là ta mời y tới, người vừa rồi kêu lớn tiếng như vậy, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?”

Xem ra Hồng Y ở trong này rất có địa vị, hắn vừa nói nói, Hắc Hoa liền thu hồi ánh mắt đề phòng, lộ ra khuôn mặt gấu cồ găng cười trừ, xem như thế nào cũng không được tự nhiên.

“Nguyên lai là thầy thuốc a, ngài thật là một người tốt.” Hắc hùng tinh thu hồi khí thế hung ác, lập tức chuyển biến thành bộ dáng hàm hậu, hắn nhìn Dư Khinh, mắt ứa lệ: “Vừa rồi không biết tại sao, ta bụng đau quá, mấy ngày nay nó thường xuyên đau như thế một hồi, ta sắp bị tra tấn đã chết. Hồi nãy đau đơn một chút kia, ta cứ tưởng ta cứ thế mà chết... A...”

Không đợi hắc hùng tinh nói xong, lại bộc phát ra một tiếng rống to, hơn nữa mắt thấy thân hình to béo cao ba thước kia sẽ đặt ở trên người gầy yếu của Dư Khinh, đem Dư tiểu ca dọa sợ chết khiếp.

Đúng lúc này, phía sau liền truyền tới nguồn lực mạnh mẽ, đưa y cuốn lên, tiếp theo y liền ngã ở vào trong vòng tay ấm áp.

“Đứa ngốc, đầu kia hùng to béo như vậy, nếu dừng ở trên người của người, đem người đè bẹp thành thịt bằm một chút đều không có vấn đề người không biết sao? Không nhanh chóng chạy, còn ngây ngốc đứng ở nơi đó chờ cái gì?”

Vô Biên ôm Dư Khinh, lòng này nhộn nhạo thỏa mãn nha. Tuy rằng trên miệng là ngữ khí đứng đắn răn dạy, nhưng trong lòng đều vui mừng nở hoa rồi, nghĩ thầm hắc hùng tinh này xem như cho ta một đại ân, ân, có nhân lực có tư duy, bệnh của hắn hôm nay định là sẽ trị khỏi rồi.

“Người... Người hùng ngốc này, người... Người sao vậy có thể xử dụng pháp lực cưỡng ép kiềm chế đau đớn mà? Người cho là đè lại đau đớn, bệnh trong bụng kia sẽ không còn sao?” Hồng Y lập tức biết chỗ mấu chốt không khỏi nóng nảy.

“Đau... Đau quá lợi hại.” Hắc hùng tinh dùng bốn móng vuốt liều mạng ôm bụng, một bên trên mặt đất lăn lộn.

“Hùng... Hùng đại ca, người trước trấn tĩnh nhẩn nại một chút, người... Người lẩn lộn như vậy, ta không có biện pháp cho người xem bệnh a...”

Dư Khinh cũng nóng nảy, theo kinh nghiệm thượng phán đoán, hắc hùng này rõ ràng là bụng có cảm nhiễm, y không rõ yêu tinh sao lại có loại bệnh này, hơn nữa hắc hùng kia lẩn qua lẩn lại, căn bản không để cho y có cơ hội xem bệnh.

“Vô Biên đạo trưởng, mời người mau giúp.” Hồng Y dùng vài cái pháp thuật, đều vô dụng, hẩn biết, hắc hùng bởi vì dùng pháp thuật cường chế giảm đau, làm cho bệnh nhanh chóng chuyển biến xấu, lấy pháp thuật của mình, không thể nào làm hẩn im lặng, bởi vậy không thể không quay đầu đi khẩn cầu Vô Biên.

Vô Biên đang vì chuyện Hồng Y cùng Dư Khinh cùng nhau nói chuyện mà oán hận hẩn, lúc này vừa nghe hẩn nói như vậy, đầu chịu thống thống khoái khoái* mà hỗ trợ. Nhượng mắt kiều ngạo nói: “Thực xin lỗi, ta là đạo sĩ, mặc dù ở nơi tu yêu, ta cũng không thể tùy tiện trợ giúp yêu tinh...”

_thống thống khoái khoái: thoải mái vui vẻ.

Một câu chưa hết, chợt nghe một tiếng sư tử Hà Đông rống vang lên: “Phế nói cái gì? Kêu người hỗ trợ người liền hỗ trợ, ngứa da sao? Nếu không lại đây ta cho người mỗi tối ngủ trên mặt đất.”

Các động vật sợ tới mức đều tránh né, nghĩ thầm xong rồi xong rồi, Hồng Y tốt lời cầu xin người ta như vậy, người ta còn hững hờ, nào chịu được tiểu thầy thuốc này hờ rống như thế a, quên đi, chúng ta vẫn là nhanh chóng cho Hắc Hoa một phần mộ đi, không thể để cho hẩn chết không có chỗ chôn a, lại chưa từng làm ra chuyện xấu gì...

Đang lúc các tiểu yêu mất nước mắt lưng tròng muốn đi chuẩn bị mộ phần cho hắc hùng, chỉ thấy đạo trưởng đại nhân lúc trước còn ngạo mạn nói cái gì không thể giúp yêu tinh, lập tức thay một bộ gương mặt cấp ba cầu*, chạy lên vung lên chưởng uy phong lẫm lẫm, thế là một đạo tử quang lập tức đánh vào hắc hùng, đem hẩn cố định ở trên mặt đất.

_cấp ba cầu: cún con vàng lời chủ

Rồi đạo trưởng mới hắng giọng một cái, thực nghiêm túc nói: “Khinh Khinh, lúc này đây người nói phải giữa lời, quyết không thể cho ta ngủ trên mặt đất, cũng không thể ngủ ở trên cái băng ngồi trên bàn, ta thật nghiêm chỉnh tuyên bố, buổi tối hôm nay ta muốn ngủ giường, cùng người ngủ một cái giường.”

” Ừ ” Dư Khinh lúc này cố xử lý thương thế hắc hùng, tự động loại bỏ lời Vô Biên, cũng không chú ý tới cảm các tiểu yêu chung quanh đã muốn rớt ra, chính là tiến lên nhẹ nhàng đụng vào một chút vào bụng hắc hùng, còn chưa dùng sức ấn, chợt nghe hắc hùng kia lại la lên một tiếng dài thãm thiết.

10. Chương 10

“Người kêu cái quỷ a? Ta chỉ đụng đến lông của người, còn không có đụng đến da của người mà.” Dư Khinh tức giận trợn mắt liếc hắc hùng một cái, hừ lạnh nói: “Đỉnh đại cá nhân*, nga, không phải, đỉnh đại chỉ hùng, đều thành tinh, sao còn dễ đau như thế, không thể chịu đựng một chút a.”

_TBD: chỗ này thật hum hū a

Y vừa nói như thế, hùng kia đại khái cũng là cảm thấy xấu hổ, quả nhiên không kêu. Mà ngay cả Dư Khinh nhẹ nhàng ấn bụng hẩn cũng không kêu.

Dư Khinh xoa bóp nửa ngày, cũng không có nghe một tiếng rầm rì, không khỏi quá sợ hãi, ngẩng đầu kêu lên: “Không thể nào? Không phải vì đau quá mà xỉu chứ? Cái gì? Không xỉu? Không xỉu người sao vậy không kêu? Người không kêu ta biết người đau chỗ nào a?” = =lll

Hắc hùng tinh xui xẻo bị rắn dạy thiếu chút nữa khóc lên, nghĩ thầm thầy thuốc a, người tốt cuộc là muốn ta kêu hay không kêu chứ. Ngay sau đó, nghe được Dư Khinh tức giận nói: “Đau không? Đau liền kêu một tiếng.” Hẩn lập tức giống như được lệnh đặc xá, tiếng kêu thê thảm hào hùng liền phát ra.

“Được rồi được rồi, kêu một tiếng là được.” Dư Khinh bị tiếng gầm của hắc hùng tinh làm té ngã, vội vàng ngăn cản, sát đầu đầy mồ hôi lạnh nói: “Ông trời của ta, tính bền của Hắc Hoa cũng quá cường đi? Không muốn thì không rên một tiếng, muốn thì kêu khủng khiếp như thế, không thể ở giữa một chút sao?”

Hắc hùng tinh nghe xong Dư Khinh nói, cuối cùng biết sao vậy làm. Ở trong sự dẫn đường của y thuận lợi hoàn thành kiểm tra. Dư Khinh đứng lên, nhíu mày đối Hồng Y nói: “Có chút phiền phức, trong bụng hắc có nơi có cảm nhiễm, nhưng hắc hùng tinh này không hiểu trị liệu, hay hoặc là ăn thảo dược không đem cảm nhiễm chữa khỏi, ngược lại càng làm cho cảm nhiễm sinh mủ thối rữa, cuối cùng chất mủ lan đến trong khoang bụng, vừa rồi ta sờ bụng của hắc, đã có chút phình to cứng rắn, phỏng chừng trị liệu chậm trễ, qua một ngày liền mất mạng.”

“A? Nghiêm trọng như thế?” Hồng Y hoảng sợ, chỉ hắc hùng tinh nói: “Kia... Kia Dư Khinh người mau trị trị cho hắc a, ông trời, may mắn chúng ta hôm nay tới ...”

Dư Khinh ngượng ngùng sờ sờ cái mũi, khụ hai tiếng, hạ giọng nói: “Sao trị a? Ở nhân gian, nhân nếu bệnh đến phần này, sớm mất mạng. May mắn hắc là hùng, lại là yêu, mới có thể duy trì đến hiện tại. Biện pháp... Biện pháp nhưng thật ra có một. Có thể đem hắc mổ ra, cắt bỏ bộ vị cảm nhiễm kia, rồi mới xử lý sạch chất mủ trong bụng, rồi lại ăn một ít thảo dược giảm nhiệt, có lẽ có thể sống mệnh, nhưng loại biện pháp này chỉ được ghi trong y dược các thế hệ trước, ta cũng chưa làm qua.”

“A? Người cũng chưa làm qua?” Hồng Y cũng trợn tròn mắt, quay đầu nhìn xem Vô Biên, nghĩ thầm không biết pháp thuật Vô Biên thế thay Hắc Hoa chữa thương hay không.

Vô Biên vừa thấy ánh mắt Hồng Y ngấm tới trên người mình, lập tức giật mình một cái, nhắc tay nói: “Không cần nhìn ta, hắc bệnh đến như thế, lại là yêu tinh, đạo thuật của ta đối với hắc không hề tác dụng, nguyên khí bất đồng, đưa vào nhiều lần cũng có hại vô lợi.”

Nói xong lại đẩy đến bên người Dư Khinh, mỉm cười nói: “Khinh Khinh, người liền trị cho hắc đi, người tới là làm gì chứ? Không chính là vì để rèn luyện nâng cao hảo sử y thuật thêm một bước sao? Hiện giờ khó được một ca bệnh như thế, trị tốt, trị chết, cái kia... Dù sao không trị hắc cũng là chết a, đúng hay không?”

“Uy uy uy, người sao có thể nói thế chứ?” Cái mũi Hồng Y đều nhanh khí sai lệch, nghĩ thầm đạo sĩ thú vị này, sao vậy một chút tình cảm thương người đều không có, cái gì khó làm được? Cái gì gọi là trị chết dù sao cũng là chết, Hắc Hoa đều như vậy, hắc còn chế giễu, trực tiếp cho Dư Khinh thử y thuật, còn có chút tình đồng cảm hay không a.

“Nga, ta là đạo sĩ, hắc là yêu, đạo sĩ đối yêu tinh có thể có đồng cảm gì chứ?” Vô Biên lão thần khắp nơi nói, rồi mới nhìn Hồng Y liếc mắt một cái: “Huống chi, ta nói sự thật, tình hình thực tế chẳng lẽ không phải như thế sao? Dù sao mặc kệ dạng nào, các người mau quyết định, pháp thuật của ta cũng không có thể làm cho hắc duy trì thời gian dài, phải làm cũng mau làm, bằng không đợi cho chế không được hắc, vậy chậm.”

Một câu bưng tỉnh người trong mộng. Hồng Y cắn chặt môi, hung hăng dậm một chút chân, túm Dư Khinh mắt rưng rưng nói: “Khinh Khinh, mạng nhỏ Hắc Hoa liền giao ở trong tay người, nhất định phải hết tâm chữa trị, cho dù... Cho dù thật sự trị chết, cũng là... Cũng là vì hắc mệnh không qua khỏi kiếp nạn này, chúng ta... Chúng ta không trách người...”

“Đừng nói trị chết, xui xẻo. Hồng Y, người yên tâm đi, tuy rằng ta chưa làm qua loại giải phẫu này, nhưng là trước kia ta từng cẩn thận nghiên cứu qua, cảm thấy, hắc là không thành vấn đề.”

Dư Khinh biết lúc này tên đã trên dây không thể không bắn, nếu trái phải đều là cái chết, chính mình nhất định phải kiên cường trên hết, kia liền cho Hồng Y cùng hắc hùng tinh một chút lòng tin.

“Nói... Đạo trưởng, ta cảm thấy được... Ta cảm thấy được pháp thuật của người mau... Mặc kệ dùng...” Bên kia hắc hùng tinh còn đang cuồng khiêu, Vô Biên vội vàng vượt qua, lại là một đạo tử quang bắn ra, làm cho thân thể giấy giữa trứ của hắc hùng yên xuống dưới, vừa hướng Dư Khinh nói: “Người có mang đao sao?”

“Không... Không có.” Dư Khinh chảy mồ hôi: “Ta đâu nghĩ đến có thể gặp một việc khó như vậy a, sao mà chuẩn bị? Bằng không Vô Biên, đem người phi kiếm cho ta dùng dùng đi.”

“Ân, cũng đúng, phi kiếm này giết vô số yêu tinh gây sóng gió hại người, nhuộm đầy yêu tinh huyết, cho dù mổ bụng cho hấn, cũng là thích hợp.” Vô Biên nhưng thật ra hào phóng, dùng chú ngữ triệu hồi ra phi kiếm.

Bên này hắc hùng tinh không hề biết chuyện cũng đang sợ hãi, nghĩ thầm sao? Dùng... Dùng phi kiếm làm gì a? Đây là muốn cứu ta hay là giết ta chứ? Không phải nói... Cho ta... Cho ta chữa bệnh sao? Kia... Kia mổ bụng là muốn lấy nội đan của ta đi?

Hồng Y thấy thân mình hắc hùng tinh bị định trụ còn run rẩy thành một đoàn, không khỏi nhẹ nhàng đá hấn một cước, cắn răng nói: “Nhìn ngươi hùng này, chúng ta đều ở trong này vì trị bệnh cho ngươi mà lo lắng, ngươi thả lỏng chút không được a? Run rẩy thành như vậy, thực cho chúng ta yêu tinh dọa người.”

“Không... Không phải a...” Hắc hùng giương mắt nhìn về phía Hồng Y: “Bọn họ nói... Phải... Phải phẫu bụng, còn... Còn muốn dùng phi kiếm trăm yêu trừ ma... Ta... Ta là yêu tinh a, kiếm kia một nhát chém vào thân ta, ta còn không bị người phải cắt thành hai đoạn a.”

Nguyên lai là lo lắng này. Hồng Y cười cùng hắc hùng giải thích một lần. Hắc hùng tinh đáng thương ở ngoài mặt nhẹ nhàng thở ra, nội tâm lại vẫn là lo sợ bất an, nhìn Vô Biên đem chuôi phi kiếm chói lọi đưa cho Dư Khinh, thân thể hấn lại không thể ức chế run rẩy thành một đoàn.

“Thả lỏng, ngươi phải thả lỏng biết không? Không có được thảo gây tê, hiện tại đi tìm cũng không còn kịp rồi, ngươi không phải hùng sao? Thời khắc mấu chốt xuất ra điểm hùng dũng khí được không?”

Dư Khinh kiên nhẫn trợ giúp Hắc Hoa thả lỏng tâm tình, ngữ điệu ôn nhu kia thật sự là làm cho Vô Biên ghen tị đến ánh mắt đều đỏ lên, nghĩ thầm bằng cái gì a bằng cái gì a? Nếu sinh bệnh có thể được Khinh Khinh đối đãi như thế, kia lần sau ta cũng sinh một lần rồi hết bệnh.

Yêu tinh khác cũng đều cảm thán thầy thuốc tâm cha mẹ. Nhưng mà ngay sau đó, bọn họ liền thấy thầy thuốc đại nhân nhẹ giọng mềm giọng ném phi kiếm xuống, thuận tay cầm lấy bên cạnh một cây gỗ lớn trên mặt đất, nhắm thẳng đầu hắc hùng tinh, chợt nghe “Thùng ” một tiếng, ngay sau đó, đầu hắc hùng cực đại liền lệch, hôn mê. =]]]

Cầm của lũ yêu tinh đồng loạt rớt ra. Vô Biên cùng A Giang cũng thành hoá thạch trong gió, đã thấy Dư Khinh quay đầu lại quyến rũ cười nói: “Không có biện pháp, hấn thật cân bằng, nói sao cũng không chịu thả lỏng, cho nên ta chỉ hảo áp dụng biện pháp gây tê tối thuận lợi tối dùng ít sức cũng trực tiếp nhất.”

“Nga, chúng ta... Biết, ngươi là vì Hắc Hoa hảo.” Hồng Y dùng sức mà gật đầu, cảm giác những lời này nói ra sao vậy có chút lao lực ni, nghĩ nghĩ, vẫn là nhịn không được nói: “A Khinh, nhìn động tác ngươi vừa rồi, thực... Nga... Lưu loát a, ngươi... Không phải là trước kia... Cái kia... Thường xuyên làm chuyện loại này đi?”

Dư Khinh cúi đầu hướng Vô Biên phân phó vài câu, rồi mới quay đầu đối Hồng Y chẳng hề để ý nói: “Thất lễ a, ta thường xuyên làm chuyện loại này. Ở sát thủ cốc kia, rất nhiều người vì để công lực càng tiến một tầng mà liều mạng, như vậy hậu quả bình thường chính là tẩu hỏa nhập ma. Tẩu hỏa nhập ma ngươi biết không? Chính là một loại phát cuồng. Cái kia thời điểm ta chế ngự không được hấn, cũng chỉ hảo lấy cây gậy ở phía sau hấn thành linh đến một chút, dù sao hấn không có ý thức, cũng không biết né tránh. Cho nên ngươi xem, dưới tay ta chắc có rất nhiều a? Đây đều là khi đó luyện ra.”

“Nga... A... Ân, nguyên lai là như vậy a.”

Hồng Y tươi cười có chút cứng ngắc, nghĩ thầm quả nhiên là người phi thường có phi thường thủ đoạn a. Mà Vô Biên ở chỗ khác, một mặt theo yêu cầu Dư Khinh chuẩn bị đồ vật này nọ, một mặt ở trong lòng trộm hướng tu hành tổ sư gia cầu nguyện: tổ sư gia a, tha thứ đệ tử vừa rồi nhất thời hồ đồ, ngươi ngàn vạn lần đừng để trong lòng a, ta không muốn sinh bệnh, cả đời cũng không muốn sinh bệnh.

Không đến nửa khắc chung, ở Vô Biên dưới sự trợ giúp của pháp lực, hết thấy chuẩn bị xong, ta, một thùng nước ấm, vải trắng sạch sẽ, đốt tam muội chân hỏa từ trên xuống dưới trái phải hắc hùng tinh hơi một vòng. Hắc hùng tinh đáng thương bởi vì sinh mệnh lực quá mức ương ngạnh, ở lúc trước thủ thuật chính thức tính lại một lần, kết quả không hề nghi ngờ, hấn lại một lần nữa bị Dư Khinh thầy thuốc dùng phương pháp gây mê tối thuận lợi tối ngắn gọn trực tiếp nhất gây mê một lần nữa.

Dư Khinh thực vô tội buông tay: “Thực xin lỗi, cho tới bây giờ chưa làm qua loại giải phẫu này, trong lúc nhất thời trong lòng có điểm hoảng, trước tiên nên gây mê, cũng may hiện tại hắc đã mê, chúng ta có thể bắt đầu rồi, Hồng Y, người tới phụ ta một tay.”

Lũ yêu tử mĩ nói đừng a, người trong lòng ngàn vạn lần đừng hoảng hốt a, người nếu luống cuống, phỏng chừng mệnh Hắc Hoa này cũng liền công đạo. Bởi vậy mọi người đỡ cái cầm bị trật khớp, hô to vài tiếng khẩu hiệu cổ lên cổ găng vô địch linh tinh, quả nhiên, Dư Khinh trong tiếng khẩu hiệu cổ vũ hạ, có vẻ lập tức tự tin rất nhiều.

Phi kiếm cắt đi lớp lông của hắc hùng, cuối cùng vẽ một đường trên cái bụng bụi màu đen của hắc, lũ yêu tinh mong đợi nhìn, trong lòng thương cảm hắc hùng tình tội nghiệp, cũng may bị chút tội mà có thể kiếm một cái mệnh trở về, cũng coi như đáng giá.

Nhưng mà ngay sau đó, đã thấy Dư Khinh cầm lấy chuỗi này phi kiếm nhìn nhìn, quay đầu hỏi Vô Biên nói: “Ừ, kiếm người bị lục sao? Sao cái bụng cũng chưa mở ra?”

“Chuỗi kiếm này đã giết mấy chục yêu tinh làm hại một phương, người nói nó bị lục?” Vô Biên trên trán hạ một loạt hắc tuyến, nghĩ thầm Khinh Khinh rõ ràng chính là khản trương không hạ thủ, lại oán phi kiếm của ta, cho dù thần binh lợi khí nhân gian, cũng không sắc bén như nó người biết không?

“Nếu thế thì là ta xuống tay rất nhẹ sao?” Dư Khinh quay đầu hỏi Hồng Y. Hồng Y trở mình cái xem thường, nghĩ thầm người hỏi ai chứ? Xuống tay nặng nhẹ không phải chỉ có chính người mới biết được sao?

“Khụ khụ, phải thừa nhận, lần đầu tiên làm loại chuyện này, ta có chút khản trương.” Dư ho nhẹ hai tiếng, lại thăm hất vài hơi khí, rồi mới giờ kiếm lên cao: “Lúc này đây ta dùng sức chút, nhất định có thể mở cái bụng ra.”

“Người cũng đừng rất dùng quá sức Khinh Khinh. Đó là phi kiếm a, so với bảo kiếm Tỷ Can* còn sắc bén hơn, người nếu dùng sức quá mức, hắc hùng tình này cũng không cần cứu, người sẽ đâm thủng hắc.”

__Tỷ Can: ai coi đắc kỷ trụ vương hay Na Tra đại loại sẽ biết. Bạn này là người đã giết nguyên tộc Hồ Ly của Đắc Kỷ tỷ tỷ.

Vô Biên bên ngoài biên cao giọng nhắc nhở, nghĩ thầm không được, sau khi rở về núi phải chọn tài liệu tốt một chút, đặc biệt cho Khinh Khinh hai gia hỏa thanh niên vậy*, hắc dùng phi kiếm này của ta không thuận tay.

__*: câu này ta chém đại: : ai hảo tâm dịch giúp a

11. Chương 11

“Hắc hùng tình người nhìn một chút a.” Dư Khinh hô to, trấn định hạ quyết tâm, không nghĩ đến có thành công hay không nữa, giờ không phải lúc suy nghĩ loại chuyện này, một kiếm đi xuống, kéo xuống phía dưới, quả nhiên, như chém một quả dưa, bụng hắc hùng bị mở một lỗ lớn đến mấy tấc, máu tươi lập tức phun ra.

Hồng Y đã cảm thấy thân mình một trận run run, hắc chưa từng xem qua cảnh máu me đầm đìa như vậy mà. Lo lắng nhìn về phía Dư Khinh, rất sợ y bị hình ảnh bụng máu chảy đầm cùng mùi máu tanh mà bị dọa xỉu. Nhưng mà chỉ nhìn thoáng qua, hắc lại ngạc nhiên phát hiện, Dư Khinh dường như hoàn toàn đổi người, nào còn có khản trương cùng bối rối như vừa rồi.

Chỉ thấy ánh mắt y ngưng trọng động tác nhanh chóng lưu loát, một đôi tay tuyết trắng vói vào trong bụng hắc hùng lục lôi moi móc, nhìn hình dáng, như là đang cố gắng tìm kiếm nguyên nhân.

Hồng Y nhìn từng miếng lớn từng miếng lớn vãi bông dính đầy mủ cùng máu bị Dư Khinh lấy ra, cảnh tượng kia thật ghê người, Dư Khinh không nói láo, nhiều máu mủ như thế, hắc hùng tình nếu không phải yêu, đích xác đã sớm chết.

Hồng Y truyền miếng vãi ngày đến miếng vãi khác, nhìn máu dần trở nên đỏ tươi, mủ càng ngày càng ít, trong lòng hắc cuối cùng cũng thả lỏng một ít. Chợt nghe Dư Khinh kinh hỉ kêu lên: “A, tìm được rồi,

nguyên lai là một đoạn ruột bị hư. Hồng Y, đi tìm Vô Biên lấy ngân tuyến, ta muốn đem ruột cắt bỏ, rồi mới khâu lại.”

“Nga, hảo...” Biện pháp như thế Hồng Y nghe đều chưa từng nghe qua. Dưới sự kinh ngạc chỉ có thể nghe theo mà xoay người, hướng Vô Biên vươn tay muốn ngân tuyến.

Ngân tuyến của Vô Biên là từ trên phát trần gở xuống, trên mặt có pháp lực của hắn, sau khi dùng chẳng những sẽ không bị nhiễm trùng, còn có thể trợ giúp miệng vết thương khép lại rất nhanh. Nghe thấy tiếng kêu của Hồng Y, hắn đem một đồng ngân tuyến so với tóc còn nhuần hơn kia đưa cho đối phương, một bên chòm cổ qua nhìn vợ, nhìn đến đôi bay tuyết bạch ngọc kia nhuộm đầy máu tươi, trong lòng hắn đau lòng a.

Rất nhanh, đoạn ruột thời rửa kia đã bị Dư Khinh cắt bỏ, rồi y mới lấy ngân tuyến, Vô Biên đã nói với hắn, ngân tuyến này có thể dùng làm kim, không cần chuẩn bị kim châm.

Thuần thực khâu ruột lại, kiểm tra máu mủ trong ruột hết rồi chưa một chút, nhìn xem còn xót vãi bông ở trong bụng hay không, sau khi tất cả các công tác đã xong xuôi, Dư Khinh bắt đầu khâu bụng hắc hùng tinh lại.

Lỗ hồng lớn mấy tác dần thu nhỏ lại, cuối cùng biến mất. Chỉ thấy ngân tuyến kia lóe ra một chút ngân quang, rồi miệng vết thương liền biến mất, ngân tuyến cũng hóa thành hư ảo. Biến hóa này khiến Dư Khinh kinh hãi muốn chết, quay đầu lại hỏi Vô Biên nói: “Đây là chuyện thế nào?”

“Nói cho người biết ngân tuyến có pháp lực, cây phát trần của ta chính là thượng cổ kỳ vật, nếu không có chút bản lĩnh ấy, sao xứng với danh trăm yêu trừ ma chứ.” Vô Biên kiêu ngạo lấy phát trần của nhà mình ra triển lãm. TBD: ngu =))

Ngay sau đó, phát trần liền bị Dư Khinh đoạt đi, nghe y vui rạo rức nói: “Thật tốt quá, trải qua lần này, ta cảm thấy được giải phẫu cũng không phải rất khó, hắn là nên thử nhiều hơn chút, phát trần này của người mà nói với ta là một bảo vật lớn, Vô Biên, cho ta đi.”

“Không... Không phải a Khinh Khinh, này... Này phát trần này theo ta nhiều năm... Theo ta nhiều năm... Nó đã theo ta nhiều năm...” Vô Biên tay thật mau lẹ, ở trước tiên muốn đoạt lại phát trần, nhưng nhìn Dư Khinh bĩu môi, nửa phần khí lực trên tay cũng sử dụng không được.

“Ai nha, chính là theo người nhiều năm ta mới chịu, bằng không ta muốn nó làm gì chứ.” Dư Khinh lại nhẹ nhàng quăng qua một câu, một thanh kỳ bảo phát trần liền bị y chiếm làm của riêng, lại nhìn móng vuốt của Vô Biên để giữa không trung, ánh mắt khê đảo: “Àn, nếu hiện tại người muốn rời khỏi ta, ta lập tức sẽ trả lại.”

Móng vuốt Vô Biên liền rút trở về nhanh như chớp, hắc hắc cười làm lạnh nói: “Không... Sẽ không, cái kia... Hắc hắc, ở trên người của người hay ở trên người của ta không phải giống nhau sao? Dù sao... Dù sao ta là không có khả năng rời khỏi Khinh Khinh người nửa bước.”

Dư Khinh vừa lòng gật đầu, xoay người nói chuyện cùng Hồng Y. A Giang ở tại chỗ liền tiến gần lại, đồng tình nhìn Vô Biên, rồi mới yên lặng từ trong lòng lấy ra khăn tay: “Huynh đệ, muốn khóc liền khóc lên đi.” =))

“Ai... Ai nói ta muốn khóc, Kinh Kinh nói như thế, giống như là đáp ứng cho ta ở bên cạnh y, ta cao hứng còn không kịp mà.” Vô Biên khụ hai tiếng, nghiêm túc nhìn A Giang: “Người đây là phỉ báng, cho Khinh Khinh nghe được, ta là chịu không nổi đâu.”

“Thôi đi huynh đệ, người thế mà cao hứng à, so với khóc còn khó coi.” A Giang bĩu môi, một tiếng phá vỡ lớp nguy trang không cứng rắn của Vô Biên.

Ngay sau đó, hắn nhìn Vô Biên lấy khăn xoa xoa lệ quang nơi khóe mắt bên, thì thào lẩm bẩm: “Ai, ta cũng xót co phát trần a, cũng may người có công năng tái sinh, mặc kệ Khinh Khinh làm bao nhiêu lần mổ bụng phá bụng, người chung qui vẫn dùng không hết. Người coi như làm việc thiện tích phúc tốt lắm.”

A Giang giận dữ nói: “Đủ rồi, loại người tu đạo các người, kỳ trân dị bảo có rất nhiều, một cây phát trần tính cái gì a. Dù xui xẻo như thế nào, người có thể xui xẻo ta không? Nhớ ngày đó, ta cứu tử nhất sinh ở

trong tay đao phi đoạt được cây tời kim đoạn ngọc* đao, vốn định đem đi thay binh khí bình thường này bên người. Kết quả sau khi trở về Hồng Y dám nói ta có mới nói cũ, không dám cùng ta ở nhau, rơi vào đường cùng, ta chỉ có thể đưa đao cho hắn. Nào biết, ngày hôm sau, cây đao kia liền hương tòng ngọc nát, ai, hiện tại nhớ tới, ta cũng đau lòng vậy a.”

_tời kim đoạn ngọc: bể sắt chặt đá.

Vô Biên ngạc nhiên nói: “Cái gì? Hương tòng ngọc nát? Chẳng lẽ Hồng Y nhà ngươi ngay cả bảo đao cũng ghen tị, cố tình phá hủy sao? Ông trời, phần này ghen tị cũng thật là đáng sợ đi? Yêu nghiệt Hương Xá đều phải cam bái hạ phong* a.”

_cam bái hạ phong: cúi đầu chào thua.

A Giang uể oải lắc đầu: “Lòng ghen tị của hắn còn chưa tới trình độ này. Gia hỏa kia chính là nhìn trúng cây đao, mới muốn lấy đi, hưng trí bừng bừng nói cái gì mà người tu đạo đều có phi kiếm, hắn phải luyện thành một phi đao, kết quả công lực không đủ, mới đem đao kia chặt thành trăm mảnh.”

Vô Biên sợ run một chút, bỗng nhiên cười ha ha, lắc đầu nói: “Ý nghĩ của hắn cũng quá kỳ lạ, từ xưa đến nay, kiếm xem trọng nhẹ nhàng linh động, đao lại là lấy khí thế vừa nặng vừa dày làm chủ đạo. Người tu đạo có thể luyện thành phi kiếm, lại chưa nghe qua ai luyện thành phi đao. Huống chi đao kia dù tốt, cũng là sắt thường, mà Hồng Y, luyện khí cũng là tắt đèn tam muội chân hỏa, như vậy, làm sao có thể không vỡ? Vỡ là còn may nha, nếu là phạm đao, chỉ sợ liền hóa thành nước ngay tại chỗ, tưới lên diện mạo hắn rồi.”

“Đúng vậy, nói như thế, cho nên sau này, ta không bao giờ nữa thu thập binh khí kỳ dị nữa.” A Giang thở dài: “Ta chỉ sợ lại có không rắn chắc mà hóa thành nước, đem đầu hắn biến thành tương, vậy sau này làm sao thở chứ?”

Vừa dứt lời, chợt nghe bên kia vang lên một tiếng kêu sợ hãi thay phiên nhau, hai người nghĩ đã xảy ra chuyện gì, vội vàng nhảy lên chạy nhanh về phía trước, lại thấy không có chuyện gì khác, nguyên lai là đầu hắc hùng kia đã tỉnh lại.

“Sao mau như thế?” Vô Biên kinh ngạc: “Trước kia nghe nói tác dụng của ma phí tán phải liên tục vài cái canh giờ a.”

Mới vừa nói xong, trên cánh tay lại đau một trận, vừa cúi đầu liền thấy, là bị Dư Khinh nhéo một cái.

“Ngu ngốc.” Dư Khinh tiến đến bên tai hắn cúi đầu mắng một câu: “Người đã quên sao? Ta không dùng ma phí tán, chỉ dùng cây gậy quánh hắn hôn mê, người không phải còn giúp ta làm chút pháp thuật sao?”

Vừa nói ra, Vô Biên nhớ lại, chợt nghe bên cạnh lại là một trận hoan hô, tiếp theo đầu hắc hùng kia lại đứng lên, Dư Khinh hoảng sợ vội vã lại bước lên phía trước ôm lấy chân nó ấn xuống, la lớn: “Muốn chết sao? Ai cho người động?”

Hắc hùng tinh ủy khuất mở ra một đôi mắt to vô tội, nột nột nói: “Đạo trưởng... Ta... Ta chỉ là muốn dập đầu cảm tạ ân cứu mạng của người, hiện tại bớt đau hơn, người... Người chính là cha mẹ tái sinh của ta a.”

Dư Khinh bị dọa một cú sốc, vội vàng nhảy ra nói: “Đừng đừng đừng, đừng kêu cái gì mà tái sinh phụ mẫu, ta là người, sao có khả năng sinh ra đứa con là gấu chó a. Người... Nhanh chóng nằm xuống, hảo hảo nghỉ ngơi một chút, tuy rằng nói khí lực của loài gấu các người rất cường tráng, sinh mệnh lực cũng tràn đầy, nhưng cũng không thể đứng lên vào lúc này a, ruột kia mới may lại không lâu, cẩn thận lại bị người làm đứt.”

Hắc hùng tinh vừa nghe lời này, sợ tới mức vội vàng nằm xuống, lẩm bẩm nói: “Không động, ta nhất định không động, ta liền ở chỗ này nằm, nhưng, khi nào ruột mới có thể lành chứ?”

“Dù sao người cũng phải nằm ba bốn ngày, mấy ngày nay đừng ăn cái gì, đợi ba ngày sau, đứng lên đi chậm rãi một chút, uống chút nước trái cây nước gì đó, phỏng chừng qua thêm một thời gian, cũng tốt rồi, dù sao người là gấu, còn thành tinh, thể chất nên so với loài người cường hơn rất nhiều.”

Hắc hùng tinh gật đầu như gà, mới vừa nằm xuống, liền phát giác trên người có một cỗ sóng nhiệt đánh úp lại, trong phút chốc, lá cây đều héo, hoa cỏ cũng ngã xuống một vùng.

“A? Nơi này có tinh quái lợi hại nào sao?” Vô Biên hướng phía đông nhìn nhìn, cau mày nói: “Hình như là một hỏa long, chính là nơi tu yêu thấp kém như thế, nó sao lại ở chỗ này.”

Lời Vô Biên vừa thốt ra, các yêu tinh lập tức nước mũi một phen nước mắt một phen khai báo làm nổi lên đại hội kể khổ. Nguyên lai ngay lúc Hồng Y cùng đạo sĩ rời đi, tu yêu nơi này liền tới một con hỏa kỳ lân, chiếm cứ ở chỗ này không chịu rời đi, nó thu liễm hơi thở, ai cũng không biết nó nơi nào trong này, chính là mỗi ngày phun lửa mấy lần, khiến cho các yêu tinh khổ không thể tả, chẳng những không dám đi trêu chọc, còn hao phí linh lực duy trì sinh mệnh cho cây cối hoa cỏ, bằng không các thực vật này đã bị nướng chết từ lâu.

Hiện giờ mọi người mắt tận thấy Dư Khinh có bản lĩnh phi thường, lại nhìn đến Vô Biên là một đạo sĩ, phát trần kia đều là kỳ bảo, đạo sĩ kia còn có thể là người thường sao? Bởi vậy mọi người lại thêm mắm thêm muối, nói tình hình có vẻ nhiều thâm a, thật sự là người thấy thương tâm người nghe rơi lệ, đôi mắt Hồng Y đều đỏ, kêu sẽ đi cùng kia hỏa kỳ lân liều mạng.

12. Chương 12

Vô Biên khinh miệt nhìn thoáng qua cái đuôi Hồng Y giấu ở trong quần áo, ý tứ kia thực rõ ràng: với bộ dáng này của người mà đi liều mạng? Ta xem là chịu chết còn không sai biệt lắm. Bất quá nghĩ đến A Giang coi như là anh không ra anh, em không ra em của mình, quan trọng nhất là, Hồng Y cũng là bạn tốt của Dư Khinh, cho nên lời này là trăm triệu lần không thể cũng không dám nói ra.

Nhưng Hồng Y sao có thể nhìn không thấu ý tứ của hắn chứ. Cúi đầu nhìn nhìn cái đuôi màu xám của mình, đích xác, với bộ dáng không chỉ nói là cùng một con kỳ lân đánh, cho dù là cùng một con rắn tinh, cũng không có phần thắng.

Dư Khinh nhìn nhìn Vô Biên, lại nhìn xem Hồng Y, nhìn nhìn lại ánh mắt chờ đợi của các, lại không chịu nói một lời. Trong lòng y rất rõ ràng, hai ngày này, Vô Biên vì mình đã hy sinh nhiều lắm. Hỏa kỳ lân kia nghe liền biết không dễ chọc, không phải nói kỳ lân là thần vật sao? Vô Biên dù lợi hại thế nào, cũng là một đạo sĩ xuống núi rèn luyện, vạn nhất đánh không lại vật kia, bị thương hẳn, trong lòng mình càng nhiều áy náy, nói sau cũng luyện tiếc a.

Vô Biên nơi này cũng thấy kỳ quái, nhìn về phía Dư Khinh, chợt thấy vợ cũng đang nhìn mình, nhưng không nói lời nào. Hắn trừng mắt nhìn, tiến lại gần Dư Khinh kinh ngạc hỏi: “Khinh Khinh, hôm nay người... Một sao? Bằng không bình thường lúc này không còn sớm nên nhảy cao ba thước, kêu gào ta đi diệt trừ kỳ lân làm hại một phương kia sao?”

Dư Khinh cắn cắn môi, rũ xuống mắt nói: “Cái kia là kỳ lân, ta cho người bệnh vực kẻ yếu, cũng phải nhìn người có năng lực làm thế hay không, nói cách khác, phải cho người đi chịu chết sao? Lại nói, hai ngày này người cũng thật mệt mỏi ...”

Vô Biên liền cảm thấy một dòng nước ấm từ lòng bàn chân dâng lên, đi qua tứ chi trăm hài của mình, chảy tới trong lòng, hắn cảm thấy mình như nhẹ nhàng bay lên, ôm ngực nói: “Này tính gì? Ta đi, ta đi, ta biết Khinh Khinh người là tâm địa Bồ Tát, tâm nguyện của người ta nào không vừa lòng. Huống chi chúng ta cũng không nhất định phải đánh, kỳ lân kia nếu đến nơi đây ở, nhất định là có chú ý, ta có thể trước lễ hậu binh...”

_tứ chi trăm hài: tứ chi (2 tay 2 chân), hài (xương, cốt).

_trước lễ hậu binh: trước dùng lễ độ lời nói để làm việc không được thì quánh.

“Bằng không, nghỉ ngơi một ngày đi.” Dư Khinh giữ chặt vạt áo Vô Biên, liền thấy Vô Biên đạo trưởng hưng trí ngẩng cao tỏ vẻ không cần, rồi mới ưỡn ngực ngẩng đầu hướng phương đông mà đi. A Giang cũng mang Hồng Y cùng các yêu tinh khác, chậm rãi đi theo.

Dư Khinh đứng ở tại chỗ, nhìn bóng dáng hăng hái kia, lại nhìn đạo bào màu xanh đen màu kia, cùng yêu tinh lớn nhỏ theo sau, đột nhiên đã cảm thấy hốc mắt ẩm ướt.

Trong lòng y rất rõ ràng, Vô Biên vì mình đã thay đổi nhiều lắm. Cũng hy sinh nhiều lắm. Nhưng mình cho tới bây giờ chưa từng cho hẳn sắc mặt hòa nhã nào, mới này chỉ là nói một câu lo lắng, liền làm cho gia khóa kia vui sướng đến ngay cả thân phận của mình cũng quên.

Hắn nói hẳn thông minh, mình cũng có thể thấy được, hẳn thật thông minh, nhưng là thông minh của người này vừa đến bên cạnh mình, liền biến thành ngu ngốc, đây là bởi vì cái gì? Tận mắt chứng kiến tình yêu của Hương Xá cùng Hưởng Thiên Nhai Dư Khinh còn không rõ sao?

“Đại phu, đạo trưởng kia đối với người thật tốt a.” Hắc hùng tinh bởi vì không dám động mà ở lại tại chỗ bỗng nhiên ra tiếng: “Người sau này phải đối với hẳn hảo một chút mới được, nam nhân như vậy, đó là ngàn dặm mới tìm được một, đánh đèn ***g cũng khó tìm a, lớn lên lại đẹp, pháp lực lại cao cường, chỗ dựa vững chắc còn cường đại, tương lai người đi tới chỗ nào đều không cần sợ a.”

_TBD: thời nay tuyệt chủng gầy....aii

“Đúng vậy a, ta cũng vậy như thế cảm thấy được.” Dư Khinh không tự kìm hãm được liền gật gật đầu, trên mặt cũng lộ ra nụ cười đắc ý.

Nhưng mà ngay sau đó, y liền tỉnh ngộ lại, đứng thẳng lông mi lên đối hắc hùng tinh mắng: “Người biết cái gì? Người từng yêu rồi sao? Ta là nam nhân ta là nam nhân, muốn kết hôn thì sinh con, sao bây giờ yêu giới các người đều đem nam nam mến nhau coi là bình thường như ăn cơm chứ? Hừ...”

Hắc hùng tinh tự đứng bị mắng dùng móng vuốt sờ sờ đầu mình, nghĩ thầm người gì a, vừa mới rồi còn cười sáng lạn như xuân hoa, trong nháy mắt liền trở mặt. Ôi, may mắn ruột ta đều nói xong rồi, nếu không y một cái mất hứng, còn không cắt nhiều ruột ta một chút rồi đâm thêm mấy châm a? Chắc chắn, đạo trưởng thật thích y? Vậy nhiều vất vả lắm a.

“Khinh Khinh, Khinh Khinh...” Bỗng nhiên có tiếng kêu từ rất xa truyền đến, mang theo chút nôn nóng cùng lo lắng. Dư Khinh vội vàng đi qua, la lớn: “Đến đây đến đây, người lo lắng cái gì? Ta còn có thể để con gấu kia ăn được hay sao? Ta bất quá chỉ là nghĩ một ít chuyện mà thôi, ai cho người không có đầu óc, cũng không nhìn xem ta có ở bên người hay không chứ?”

Lũ yêu tinh kính nể khởi kính nhìn Dư Khinh từ bên người bọn họ đi qua, lại càng thêm kính nể khởi kính nhìn Vô Biên đối với y lộ ra vẻ mặt tươi cười ngu ngốc, bỗng nhiên, bọn họ hiểu được phải nên làm thế nào, muốn mời vị đạo trưởng này hỗ trợ, liền nhất định phải đả động được vị thần y này, đây là đạo lý vô quyết dày có móng tay nhọn, đối với vị trí bị buộc làm thức ăn như chúng nó mà nói, loại đạo lý này quá quen thuộc.

Rất nhanh liền tới trước cửa động của hỏa kỳ lân, chỉ thấy mây mù lượn lờ bên động, đám này bảy màu chiếu sáng rực rỡ. Vô Biên ngơ ngác nhìn trong chốc lát, bỗng nhiên vỗ đầu, hét lớn: “Hồng rồi Khinh Khinh, nói không chừng lúc này người lại phải làm bà mẹ.”

“Đỡ để cái đầu của người, ai là bà mẹ?” Dư Khinh tức giận ở trên đầu Vô Biên vỗ một cái tát.

“Không phải, này kỳ lân... Này kỳ lân hẳn phải sinh.” Vô Biên chỉ đám mây bảy màu nói: “Người thấy được không? Đây là thất sắc tường vân, tại nơi tu yêu thấp kém này, có thể có loại điềm lành này, tất nhiên là kỳ lân bảo bảo muốn hạ thế, nếu không tuyệt đối không thể có.”

“Oa, nguyên lai chỉ là chỉ mẫu kỳ lân, kia... Kia công kỳ lân ở đâu chứ? Có... Người cha không chịu trách nhiệm thế sao? Muốn hẳn làm thập ma?” Dư Khinh tối nghe không được chính là loại chuyện này, nhin không được giậm chân mắng.

Còn không chờ Vô Biên nói chuyện, chỉ thấy cửa động hiện ra một nam nhân có gương mặt tuần tú, hai mắt lãnh liệt nhìn chằm chằm bọn họ, thản nhiên mở miệng nói: “Đạo trưởng đến chỗ này của ta, có gì chỉ giáo sao?” Hắn tựa hồ chỉ thấy được Vô Biên, tự động đem những người khác đều xem nhẹ.

“A, nguyên lai... Nguyên lai có phụ thân ở a.” Mặt Dư Khinh lập tức đỏ: “Đối... Thực xin lỗi, ta... Ta còn tưởng rằng người không ở đây mà, không phải, hai vợ chồng các người đều là kỳ lân, vậy nếu không phải thiên hạ vô, cũng không kém lắm đi? Chạy đến nơi đây làm gì chứ?”

Vô Biên liều mạng lôi kéo ống tay áo Dư Khinh, đáng tiếc vợ nói chuyện quá nhanh, đến khi cảm nhận được, đã đem những lời này đều nói xong rồi, y không kiên nhẫn nhìn về phía Vô Biên: “Lão già người kéo ta làm cái gì?”

Vô Biên khụ hai tiếng, ngừng đầu đối kỳ Lân công tử lãnh đạm kia nở nụ cười một chút, rồi mới tiến sát vào Dư Khinh nhỏ giọng nói: “Khinh Khinh đốt nát cửa ta a, vị này chính là kỳ lân nường, nào có cha a.”

“A? Chính là... Chính là... Chính là... Hắc... Hắc rõ ràng là nam nhân bộ dáng a.” Dư Khinh lơ mờ, mắt to không dám tin nhìn về phía kỳ Lân công tử vẫn lãnh đạm như cũ: “Kia... Đó là nữ phần nam trang? Đây... Điều này cũng không quá giống a.”

Đầu Vô Biên lập tức liền rũ xuống dưới, nghĩ thầm Khinh Khinh trong ngày thường rất thông minh a, sao bây giờ đốt nát như thế. Hắc vượt cái trán, nhỏ giọng nói: “Khinh Khinh, người... Người đã quên Hương Xá sao? Hương Xá cũng là công xà tinh, nhưng hắc cũng sinh con không phải sao?”

“Nga, ta hiểu được, này chỉ kỳ lân hắc... Hắc cũng là nam nam sinh tử?” Dư Khinh vỗ ót, rồi mới chuyển hướng Vô Biên: “Ta nói như thế đúng không? Hắc... Hắc chung quy không có khả năng tự mình làm cho mình thụ thai đi? ẶN, chính là hương xá sinh ra một quả trứng, còn hắc thì sao? Cũng sẽ sinh một quả trứng sao?”

“Các người... Rốt cuộc muốn gì?” Mày kỳ Lân công tử hơi chút nhíu lại.

“Chúng ta không muốn làm gì hết... Chính là, kỳ Lân đại ca, người... Người nếu là tới ở chỗ này, tốt xấu phải chiếu cố một chút dân cư vốn ở đây chứ? Người cứ ba ngày hai bên phun một lần hỏa, tu yêu nơi này đều xém bị người phá hủy. Pháp lực bọn yêu tinh nơi này rất kém, không thể chịu nổi người cứ gây sức ép như vậy hoài a.”

Lại thấy con kỳ lân có bộ dáng như có điều gì đó khó nói, Dư Khinh đơn giản sẽ đem mục đích nói ra đi thẳng vào vấn đề.

Kỳ lân kia sau một lúc lâu vẫn không nói gì, rồi hắc bứt lên một nụ cười tự giễu, thì thào lẩm bẩm: “Không nghĩ tới Yên Lung ta lại sẽ lưu lạc tới tình cảnh như ngày hôm nay. Giang Thượng Hàn a Giang Thượng Hàn, người... Người là rất tốt, thật sự là rất tốt.”

Rồi hắc mới nhìn về phía Dư Khinh, lãnh đạm nói: “Ta hiểu được, các người đi đi, sau này sẽ không có loại chuyện này nữa.”

Nếu kỳ lân nói như thế, mọi người cũng không muốn lưu lại thêm, không hổ là thần thú, tuy rằng cách rất xa, nhưng trừ Vô Biên, tất cả mọi người có một cổ cảm giác run sợ cùng cùng bái trong lòng.

Trở về lại dặn dò hắc hùng tinh mấy câu, các yêu tinh tặng Dư Khinh một ít thảo dược, khiến y thập phần vui vẻ, nhìn sắc trời cũng không còn sớm, Hồng Y liền đề nghị rời đi, thế là bốn người ra khỏi tu yêu nơi, trở lại tửu quán, A Giang tự đi làm thức ăn.

Cơm nước xong, vẫn trở lại phòng lúc đầu mà ở. Dư Khinh hưng trí bưng bưng đem gùi dược nhỏ để lên bàn đồ ra, thế là dược thảo của các yêu tinh đưa cùng Vô Biên hái được đều toàn bộ xếp chồng ở trên bàn.

Dư Khinh lại vui vẻ rạo rực ngồi trên băng ngồi, một gốc cây dược thảo được lấy ra, nói cho Vô Biên này là cái gì, có tác dụng gì, cây kia lại là gì, có thể dùng để trị bệnh nào.

Từ sau khi Vô Biên theo Dư Khinh, chưa từng thấy vẻ mặt phần khởi cùng bộ dáng vui sướng khoái hoạt của y như thế. Lập tức ngồi vào chỗ đối diện, lắng lắng nghe Dư Khinh giảng thuật, một bên nhìn khuôn mặt tuần tú kia của vợ bởi vì kích động cao hứng mà hơi hơi đỏ ửng, chỉ cảm thấy trên trời dưới đất, quá khứ cùng tương lai, không có lúc nào so với giờ phút này càng thêm hạnh phúc hơn.

Nếu cứ như vậy mà qua cả đời, mỗi ngày bởi Khinh Khinh lên núi hái thuốc, thái dược xong rồi đi xuống trong sông bắt mấy cái cá chép trở về nấu, cho y uống hai chén rượu lê hoa tốt nhất. Ban đêm ôm nhau ngủ, buổi sáng đứng lên giúp y mua sữa đậu nành cùng bánh quẩy mà y thích ăn.

Lúc xuân sang lại ủ rượu cho y, chôn ở tàng cây lê hoa trước cửa, ngày thu thì dẫn y quay về Bạch Vân sơn xá, xem lá đỏ trải khắp núi, mùa đông khoác cho y chiếc áo lông cừu thật dài, ôm y cùng nhau xem hoa tuyết bay đầy trời, nếu... Có thể trải qua những ngày như thế, thật tốt biết bao nhiêu.

TBD: đạo sĩ thôi!! người làm nghĩa vụ cảm động a! nghĩa vụ đang ở thời kỳ độc thân đầy mộng mơ a

~Cả người Vô Biên đều trầm ở trong tưởng tượng hạnh phúc của mình. Bỗng nhiên một bàn tay ở trước mắt hất quơ quơ, rồi mới tới tiếng hô của Dư Khinh: “Uy, ta nói như thế nhiều, người nghe không có vào đi?”

“A... Khinh Khinh người nói cái gì?” Vô Biên phục hồi tinh thần lại, chỉ thấy trong tay vợ giờ một cây tiểu hoàng hoa nhi* đang nở, lá cây có chút kỳ lạ, đang hùng hổ nhìn chăm chú mình.

_tiểu hoàng hoa nhi: hoa cúc ó, ta thích cách gọi này hơn.

“Ta nói chuyện người cũng dám không nghe?” Dư Khinh hừ một tiếng thật mạnh, nghĩ muốn thêm vài cái đe dọa nghiêm khắc, bất quá suy nghĩ một chút, lại không nói ra được. Hiện tại y biết thân phận Vô Biên, nào còn có uy hiếp nào có thể dọa được gia hỏa này chứ

13. Chương 13

Chính là trong lòng sinh hờn dỗi, chợt nghe Vô Biên la lớn: “Không... Không, ta... Ta nghe, cái kia Khinh Khinh người nói... Người nói rất đúng... Ân, làm cho ta nghĩ nghĩ muốn a, người làm cho ta nghĩ nghĩ muốn...”

Dư Khinh nhìn Vô Biên cấp đến vò đầu bứt tai còn có bộ dáng sợ hãi, không biết tại sao, toàn bộ tức giận trong bụng lập tức mất hết. Y dùng cánh hoa trong tay nhẹ nhàng đánh vào tay Vô Biên một chút, khẽ cười nói: “Người đại ngu ngốc này, nghĩ muốn gì a? Không có nghe thì không có nghe, ta bất quá chỉ là một đại phu bình thường, người chính là truyền nhân của Bạch Vân sơn xá, sợ ta làm gì? Phải là ta sợ người mới đúng.”

Vô Biên vừa nhìn thấy nụ cười kia của Dư Khinh, liền cảm thấy thân mình đều nhẹ vài cân, ha ha cười ngây ngô nói: “Không dám không dám, chỉ có chuyện ta sợ Khinh Khinh, không có chuyện người sợ ta, ta ở bên cạnh người không phải vì chộc người tức, mà là vì hảo hảo bảo vệ người.”

“Đứa ngốc, chẳng lẽ người không biết ta rất điều ngoa vô lý sao? Ta thường xuyên đối với người quyền đảm cước đá, không đánh tức mắng, lấy thân phận của người, cần bản không cần đi theo bên cạnh người hung dữ lại ngang ngược như ta.”

Dư Khinh đem tứ toàn bộ cây cỏ bỏ vào trong gùi được, lấy tay chóng cảm, một đôi mắt xé nhìn Vô Biên, trong ánh mắt dường như có vài phần tình ý lưu chuyển không ngừng.

Thế là thân mình Vô Biên lại nhẹ mười cân, chỉ nhìn ánh mắt của Dư Khinh liền ngây người, một bên si ngốc đích nói: “Đánh là thương mắng là yêu, không đánh không mắng không thoải mái. Khinh Khinh, ta biết người vẫn là đối với ta tốt lắm, bằng không người sẽ không để cho ta đi theo bên cạnh người. Người đối với ta tuy rằng hung dữ, đối với người trối chết chính là thích, người bất quá là thích mắng ta vài câu đá ta vài cái mà thôi, tính tình kia là bản tính của người, người cũng không phải từ trong lòng thấy ta chướng mắt, tùy ý giẫm đạp tôn nghiêm của ta, Khinh Khinh, ta thích sự tù túng của người, cũng thích người đối với ta như vậy mà.”

“Người này... Đứa ngốc...” Dư Khinh rũ xuống ánh mắt. Y chưa từng yêu, chính là y biết người đang yêu đều là nói lời ngon tiếng ngọt, tối thiểu gia hỏa Hương Xá kia liền thường xuyên khiến y buồn nôn đến không thể không chạy đi nôn mửa, nhưng khi Hương Thiên Nhai nghe được thì vẻ mặt luôn vui sướng.

TBD: họ Hương kia chính là ko biết phong tình a, tàn tiểu Xá tự diễn, hần ko sát phong cảnh là tốt rồi.

Những lời nói hôm nay của Vô Biên, nếu so với Hương Xá, kia quả thực là cách biệt một trời, nhưng mà chính là vài câu lời ngon tiếng ngọt giản dị tự nhiên này, lại làm cho trái tim Dư Khinh đều lâm vào run rẩy.

Y nhớ tới Hương Thiên Nhai đã từng nói, đại ca chưa bao giờ đối với Hương Xá nói những lời ngon tiếng ngọt, hần nói qua hần sẽ không nói những lời tâm tình này, nhưng là chỉ cần hần nói ra từ yêu này, chỉ cần trong lòng hần nhận định người này, thì chính là chuyện cả đời.

“Vô Biên, người sẽ vĩnh viễn đều thích ta như thế sao? Người cũng biết chúng ta vốn là quan hệ đối lập chứ? Ta là bạn tốt của Hương Xá, là thúc thúc của Tiểu Xá, tương lai của ta, là nhất định cùng hai yêu

trình bọn họ dây dưa cả đời đích. Nhưng người thì sao? Người là đạo sĩ làm theo nhân yêu bất lưỡng lập* a. Hưởng chi, hiện giờ ta biết người là truyền nhân của Bạch Vân sơn xá, người sao có thể vĩnh viễn cùng ta cùng một chỗ chứ?”

__nhân yêu bất lưỡng lập: người và yêu tinh không thể sống chung.

Ánh mắt Vô Biên phóng ra vạn trượng hào quang, vừa muốn hăng hái biểu lộ quyết tâm sống đến bạch đầu sông cạn đá mòn, lại nghe Dư Khinh lại nhanh nói tiếp: “Người có biết hay không? Nếu không có biện pháp vĩnh viễn cùng một chỗ, còn không bằng lúc chưa yêu liền tách ra. Người cũng biết ta vì sao phải rời đi sát thủ cốc lưu lạc thiên nhai. Đó là bởi vì ta một chút cũng không tưởng tin chính mình, tục ngữ nói, lòng người đều là thịt lớn lên, người đối với ta thật là tốt, ta như thế nào không rõ, ta đối với người là sợ hãi người hiểu không? Vạn nhất ta quen, vạn nhất ta cũng thích người, người lại ghét ta chán ta, rồi lại rời đi ta, ta làm sao lo liệu đây? Ta thà chịu chết để người không hay không biết.”

“Khinh Khinh, ta cam đoan với người... Chuyện đó không có khả năng phát sinh...” Vô Biên kích động đến nói năng có chút lộn xộn, giữ chặt tay Dư Khinh đang muốn tiếp một đoạn thẻ non hẹn biển, thì Dư Khinh lại nắm tay hẩn, vội vàng nói:

“Cho nên ta rời khỏi sát thủ cốc, cho nên ta đánh người chết, ta muốn người nhanh chóng rời khỏi. Nếu nhất định không thể cùng một chỗ, thì không bằng sớm tách ra một chút, Hương Xá đã từng nói, trên đời này khó nhất không phải là chết, mà là sinh ly, nhưng... Nhưng người tại sao không thể thông cảm khổ tâm của ta? Tại sao nhất định muốn đau khổ dây dưa? Tại sao nhất định phải làm cho lòng ta chậm rãi theo người trầm luân, người... Người nếu lại không rời đi, nếu để ta nhắm trúng người, lúc đó lại muốn thoát ra, sẽ không dễ dàng như vậy người biết không?”

“Không phải, Khinh Khinh, người... Người hãy nghe ta nói...” Vô Biên gấp đến sắp biến thành kiến bò trên chảo nóng Dư Khinh lại trầm trầm ở trong tâm lý của mình, nửa câu cũng không cho hẩn nói. Hẩn lo lắng đầy người, liền kéo tay Dư Khinh qua để lên trên trái tim của mình.

“Người nếu không dám, thì buông tay ra, Vô Biên, đây là cơ hội cuối cùng của người, người hiểu chưa? Nếu không, tương lai người cho dù muốn hối hận, ta cũng sẽ không cho phép người hối hận, người có biết, ta có Hương Xá cùng Tiểu Xá, bọn họ còn có những bằng hữu lợi hại, Vô Biên, tương lai nếu người dám hối hận, ta sẽ cùng với người, không chết không ngừng, người hiểu chưa?”

__TBD: bằng hữu lợi hại?? nếu người có dịp thấy sẽ phải hối hận về suy nghĩ này =.=!! nói lão công bọn họ thì còn có thể. Dù sao so ra Vô Biên chắc cũng hum = chồng Đường Cung.

Lần này, từ miệng Dư Khinh nói ra, còn dẫn theo một cỗ hương vị tàn nhẫn, ánh mắt của hẩn quật cường nhìn chăm chú Vô Biên, muốn thấy rõ ràng từng nét từng nét biểu cảm trên mặt hẩn.

Lại nghe Vô Biên bị thống khóc thét một tiếng, nước mắt ở trong nháy mắt tuôn ra như suối. Đem Dư Khinh dọa sợ, nghĩ thầm mình không phải quá hung ác, nên làm hẩn sợ chứ.

Vừa muốn nói hai câu làm dịu không khí một chút, thì Vô Biên đang khóc lóc đã đứng lên, vòng qua cái bàn đi đến bên cạnh y, một tay kéo y lại ôm lấy, rồi chính hẩn ngồi vào ghế dựa, cho Dư Khinh ngồi ở trong lòng ngực của hẩn, lúc này mới vừa khóc lóc vừa nói: “Đợi được rồi, ta cuối cùng đợi được, Khinh Khinh, không uổng công ta đối với người cuồng dại một mảnh, theo người lâu như thế, ta vốn... Ta vốn vốn tưởng rằng, đợi đến ngày nào đó tóc ta bạc hết, có thể nghe được người nói những lời này thì cũng quá tốt rồi, tôi thiếu ta chết cũng có thể nhắm mắt...”

“Ta... Ta nói cái gì?” Lúc này Dư Khinh ngược lại lại bị dọa sợ. Cẩn thận hồi tưởng lại những lời mình nói này giờ, nghĩ thầm gia hỏa này mắc bệnh điên gì à? Ta nói hẩn dám hối hận ta liền cùng hẩn không chết không ngừng, cũng đến mức khiến hẩn cảm động thành như vậy sao?

“Ngao, người đừng không thừa nhận a.” Vô Biên chùi hết nước mắt trên mặt, chỉ Dư Khinh nói to lên: “Người vừa mới nói qua, ta có thể cùng người cùng một chỗ, nhưng là không được rời khỏi người, nếu dám rời đi, người sẽ cùng ta không chết không ngừng. Khinh Khinh, này... Đây là những lời người vừa mới nói ra, chẳng lẽ người muốn không thừa nhận sao? Không nên không nên, người lặp lại lần nữa, ta... Ta muốn cho thiên địa quỷ thần, tu hành tổ sư cùng nhau làm chứng cho ta...”

Lời Vô Biên còn chưa dứt, chợt nghe giữa không trung đánh cái sấm vang. Cái này khiến cho Dư Khinh bị dọa sợ, vội vàng hét lớn: “Ai... Ai muốn nuốt lời? Ta... Ta không chớ nghĩ muốn nuốt lời a, tu hành tổ sư người sao có thể bao che con cái như vậy? Ta... Ta nếu không đáp ứng Vô Biên, chẳng lẽ người còn muốn dùng thiên lôi đánh xuống để giúp đồ tôn của người bức hôn sao?”

Y nói xong, liền thấy búi tóc của Vô Biên không biết khi nào đã tơ tã, vẻ mặt tro đen giống như là mới bị sét đánh. Không khỏi lại sợ đến chân tay luống cuống, giậm chân nói: “Người tu hành tổ sư này rất không hiểu đạo lý, người tức giận tìm ta là được, người tặc hấn làm gì chứ? Hai ngày này pháp lực của hấn đã hao tổn rất nhiều ...”

“Khinh Khinh, người có thể quan tâm ta như vậy, ta hảo cảm động, thật là cao hứng.” Vô Biên kéo Dư Khinh ngồi xuống, rồi chẳng hề để ý vén tóc một cái, hừ lạnh một tiếng nói: “Không quan hệ, tổ sư gia chính là đến tặc của ta, người không biết, tâm mắt hấn rất nhỏ, nhất định là tức giận ta vừa mới đem hấn cùng quý đặt song song cùng một chỗ, cho nên mới dùng sét đánh ta. Thật là, ta bất quá thuận miệng một câu mà thôi, thiên địa quý thần, tu hành tổ sư không phải có sẵn sao*?”

_TBD: hảo cao thâm. Hum hiểu rỳ hết.

“Tốt lắm, đừng nói nữa, hấn đã không muốn nghe, người cũng đừng nói a.” Dư Khinh vội vàng che miệng Vô Biên. Ánh mắt hai người ở trong nháy mắt giao nhau, bốn mắt nhìn nhau tình ý lưu chuyển, nhất thời dấn dính vào nhau rồi cuộc không tách ra được.

“Khinh Khinh... Người vừa mới nói những lời kia, đều là thật phải không? Người... Người nói người đã muốn thích ta, người không cho phép ta rời khỏi người, những điều này đều là thật chẳng?” Vô Biên thực nghiêm túc hỏi.

“Ai... Ai nói đã thích người, ta chỉ nói là người không được rời khỏi ta.” Dư Khinh chợt dạ ánh mắt cũng tách ra, ngay sau đó, toàn bộ thân mình liền mãnh liệt bị Vô Biên ủng vào trong lòng.

“Khinh Khinh, không được người nói như vậy. Người có biết hay không? Ta có thể yên lặng chờ đợi, có thể ở bên cạnh người, cho dù bị người đánh chửi cũng là vui vẻ chịu đựng. Ta có thể lấy thân phận bằng hữu dù người không thừa nhận cùng người cùng nhau lưu lạc thiên nhai. Nhưng là... Nhưng là ta không thể nhẫn nhịn chịu được người lại mất đi người, ta không thể nhẫn nhịn chịu đựng người đã nói qua thích ta sau đó còn nói không thích, như vậy ta sẽ phát điên, Khinh Khinh người có hiểu được ý của ta không?”

“Ta...Ta chính là thuận miệng nói như thế, người... Người lại lo lắng vớ vẩn cái gì a? Có người đại nhân vật theo ta như vậy, ta cầu còn không được mà.” Dư Khinh vừa buồn cười vừa cảm động, do dự một chút, cuối cùng vươn cánh tay quay lại ôm lấy Vô Biên.

“Khinh Khinh...” Vô Biên ngẩng đầu, thoáng kéo giãn khoảng cách của mình và Dư Khinh, ánh mắt hai người lần thứ hai chạm nhau, bất đồng với vừa rồi, lúc này đây trong mắt hai người, đều chứa đựng cảm tình thâm thiết cùng kiên định. Chạm rãi chạm rãi, cũng không biết đến tột cùng là ai để sát vào ai, đến cuối cùng, bốn phiến môi đỏ mọng giao tiếp, dần dần càng biến thành dây dưa xâm nhập.

Đối với hai người mà nói, này xem như chân chính là nụ hôn đầu tiên từ trước đến nay, tuy rằng kỹ xảo có chút trúc trắc, nhưng lúc này hai người đều đã bộc bạch tâm ý cho nhau, vì thế mà tình ý kéo dài hết sức, làm sao còn có thể chú ý tới thứ khác, chỉ cảm thấy loại tư vị liêu chết triền miên thật sự quá mức tốt đẹp. Bất tri bất giác, khi tinh thần đủ tỉnh táo, Dư Khinh đã bị Vô Biên ôm đến trên giường.

“Khinh Khinh, người vẫn là lần đầu lộ ra loại thần thái tiểu nhi nữ này nha, không nghĩ tới nhưng lại động lòng người như thế.” Vô Biên vong tình cắn lấy vành tai khéo léo của Dư Khinh, ngay sau đó, trên lưng liền trũng một quyền, bên tai nghe thấy Dư Khinh giận dữ nói: “Thần thái tiểu nhi nữ cái gì, người nói lại lần nữa cho ta.”

“A a a, là ta nói lỡ, ta nói lỡ...” Vô Biên bị dọa sợ vội vàng không ngừng chịu tội, một bên ảo não mình chỉ lo biểu lộ chân tình, nhưng lại quên khiến từ dùng câu, biết rõ Dư Khinh không muốn mình đem y trở thành nữ nhân, còn hết lần này tới lần khác nói lời như thế.

Lúc đang tiếc nuối đại cơ hội tốt đêm nay cứ như thế mà ngấm nước nóng, chợt nghe Dư Khinh lại nhẹ giọng cười, nhỏ giọng nói: “Người sợ cái gì a? Ta cũng sẽ không thật sự đánh người, dù đánh người, chẳng

lẽ không biết dùng hộ pháp thần công gì đó ngăn cản sao? Ta mới không tin người thân là truyền nhân Bạch Vân sơn xá, lại không dùng cái đó đâu.”

“Không phải, cái loại thần công hộ thể này ta biết, chính là nếu ta dùng, Kinh Kinh đánh lên, tay sẽ đau.” Vô Biên cương chiều chìm đắm xoa mái tóc mềm mại của Dư Kinh, một bên cộc lốc giải thích.

14. Chương 14

“Người... Đây... Đứa gốc...” Ánh mắt Dư Kinh lại ươn ướt, nhiều lời ngon tiếng ngọt hơn nữa, cũng không thể nào so sánh được với một câu như vậy, y chậm rãi tựa đầu chôn ở trong lòng Vô Biên, từng chữ từng chữ nhẹ giọng nói: “Vô Biên, Dư Kinh kiếp này có người, phụ phục hà cầu*?”

_ Phụ phục hà cầu: còn có cái gì phải theo đuổi?

Đợi được rồi, cuối cùng cũng đợi được. Nước mắt Vô Biên cũng sắp sửa chảy xuống, thực muốn lập tức vung tay hô to: cảm tạ thương thiên, cảm tạ thương thiên tổ sư gia, cảm tạ sư phó sư bá các sư thúc, cuối cùng để ta chờ đến ngày này. Bất quá lo lắng đến hình ảnh rơi lệ đầy mặt sẽ rất ảnh hưởng hình tượng thân là công quân của hắn, cho nên Vô Biên đạo trưởng vẫn là thực vất vả nhịn được.

“Kinh Kinh, người nói ta có phải nằm mơ hay không? Có thể hay không tối hôm nay chỉ là một giấc mộng đẹp, sáng mai vừa tỉnh dậy, ta ta vẫn là ta người vẫn là người, Kinh Kinh, ta thường xuyên mơ thấy như vậy, tuy rằng đêm nay rất có cảm giác chân thật, nhưng ta vẫn còn rất sợ.”

“Ân, không phải nằm mơ điểm ấy ta là có thể khẳng định. Bất quá ta cảm thấy, cho dù không phải mơ, cho dù hai chúng ta có quan hệ, cho dù chúng ta ôm nhau ngủ, sáng mai tỉnh lại đã là quan hệ phụ phụ, nhưng điều đó cũng không thay đổi được sự thật người là người và ta là ta a, chẳng lẽ bởi vì chúng ta làm loại chuyện này, cái mũi của ta sẽ biến thành con mắt của người, lỗ mũi của người sẽ biến thành con mắt của ta sao?” =.=

Lời nói của Dư Kinh làm cho Vô Biên đen mặt lại, nghĩ thầm vợ cũng thực quá sát phong cảnh. Hắn vừa muốn nói chuyện, chợt thấy Dư Kinh nâng thân lên, một đôi mắt xéch hàm tình mạch mạch* nhìn hắn, một bàn tay nắm lấy tay hắn hướng vào trong vạt áo, một bên dùng thanh âm nhỏ giọng ngọt người chết không đèn mạng nói: “Người muốn biết có phải mộng hay không, thử một chút không phải liền rõ? Lại đây, người gốc đầu không hiểu phong tình này nga.”

_hàm tình mạch mạch:ẩn ý đưa tình. Áx đúng bạn Hương Xá a!

Vô Biên ngậy người một chút, lập tức hứng thú phấn nhảy lên nằm lên trên người Dư Kinh, một bên nhẹ giọng cười nói: “Kinh Kinh, ta cũng không phải là Hương Thiên Nhai, người yên tâm, chờ một chút ta sẽ cho người có biết, ta là rất lãng mạn đa tình, Hương Thiên Nhai cái đầu gỗ kia sao có thể so sánh cùng ta a.”

Một bên đưa tay trên làn da bóng loáng non mịn của Dư Kinh chuyển động, gặp đối phương nhuần như không có xương nằm ở trong lòng ngực của mình, trên mặt lộ biểu tình quyến rũ, thân thể phối với chiếc áo sam đã tụt một nửa, thật là gợi cảm mê người vô cùng. Trong lòng Vô Biên không khỏi trầm nghĩ: xem ra có xà tinh Hương Xá kia làm bằng hữu cũng không tồi, bằng không Kinh Kinh đâu có thể nào lớn mật như thế, hắc hắc, không nghĩ tới tiểu đạo sĩ ta đây chịu khổ trải qua ngày đông giá rét, bây giờ đã đến lúc chuyển vận, quá có phúc khí.

Một bên nghĩ, động tác trên tay cũng nhanh hơn, tìm đến cái núm nho nhỏ trong ngực Dư Kinh, nhẹ nhàng gầy vuốt ve.

“A... Đờng... Đờng đụng nơi đó...” Thân thể Dư Kinh lập tức dũi thẳng, phát ra tiếng rên rỉ khó nhịn, mặt nhẵn như tờ ngọc thể hoành trần*, chỉ dám nhìn về phía sau, mặc cho ai cũng không nghĩ được y chính là vị đại phu hung thần ác sát một gậy đánh xỉu một hắc hùng lúc ban đầu kia.

_ngọc thể hoành trần: chỉ vẻ đẹp thân thể khi nằm ngang.

“Khinh Khinh nơi này thật sự là mẫn cảm mà.” Tâm Vô Biên vui sướng ngứa ngáy khó chịu, một bên ở trên cổ Dư Khinh hạ xuống những nụ hôn khẽ, một bên càng ra sức chơi đùa hai hạt đậu đỏ nhỏ trên ngực, dẫn tới từng đợt rên rỉ tràn ra của Dư Khinh.

“Vô... Vô Biên, người... Người hôn dẫn này... A... Đã nói... A a... Người còn đừng, sẽ... Sẽ làm bọn Hồng Y nghe được... A, khách *** này... Còn có những người khác... A a...”

“Quần được bọn họ sao, đóng cửa lại, tất cả đều giống nhau. Người khác ta không dám nói, nhưng yêu tinh Hồng Y kia, người cho là A Giang cùng hân sẽ bỏ qua cho một đêm xuân ngắn sao? Khinh Khinh, ta khuyên người cũng đừng nghĩ tới người khác.” Vô Biên hắc hắc cười gian, vẻ mặt như một kẻ lưu manh đạo tặc, làm sao còn có cái dáng nghiêm nghị của đạo sĩ chính nghĩa.

“Người... Người nói vậy, Hồng Y... A a... Nửa người dưới của hân vẫn là một cái cái đuôi mà... A Giang... Dù có tâm... Cũng... Cũng không nơi làm a.” Dư Khinh dục cự còn nghênh mà trốn tránh, một bên không quên thay Hồng Y cùng A Giang nói rõ.

“Lúc này mà, người còn nhớ Hồng Y có một cái đuôi.”

Trên mặt Vô Biên nổi lên hắc tuyến, lấy một bàn tay tiến vào trong quần Dư Khinh, nắm thứ mềm mại kia: “Người yên tâm đi bảo bối Khinh Khinh, rất nhanh ta sẽ khiến người ngay cả Hồng Y là ai cũng không biết.” Lời còn chưa dứt, liền nhẹ nhàng xoa nắn vài cái trên ngọc trụ xinh đẹp kia.

“A...” Dư Khinh quả nhiên càng thêm khó nhịn, kêu to một tiếng, rồu bỗng nhiên im lặng, liều mạng cắn răng nhấn nạy, một bên giận dữ trừng Vô Biên, cặp con ngươi tràn ngập hơi nước lệ quang càng khiến động lòng người vô cùng.

“Khinh Khinh, không có việc gì mà, ta đã bày kết giới, người có tiếp tục kêu lớn nữa, cũng không ai nghe được, nóc nhà cũng sẽ không xóc lên, cho nên không quan hệ. Kêu đi, kêu càng nhiều, thuyết minh phục vụ của ta càng vừa lòng người nha.” Vô Biên hắc hắc nụ cười *** đặng, rồi mới một hơi đem một bên núp ngậm trong miệng, ra sức động tác hút khẽ cắn liếm.

Sau khi được kích thích loại nặng lần thứ hai thân thể Dư Khinh nháy mắt dũi thẳng băng ra, nhưng lập tức lại mềm nhũn xuống, một đôi chân thon dài trắng nõn dùng sức đá đập lung tung muốn đánh Vô Biên, bất quá bởi vì thân mình quá mức mềm yếu, cho nên nhiều lần không thể trúng mục tiêu mục tiêu.

“Khinh Khinh, ta rất thích người, người yên tâm, ta sẽ hảo hảo trân trọng người cả đời. Hiện tại, người cứ yên tâm đem mình giao cho ta đi.”

Vô Biên nhận thấy ngọc trụ kia bắt đầu run rẩy ở trong tay mình, mà vợ cũng thở dốc dồn dập ồ ồ lên, thế là đúng lúc liên tục gia tăng thêm lời ân ái.

Quả nhiên, hiệu quả là kinh người. Ngay sau đó, toàn thân Dư Khinh run lên, thế là một cổ bạch dịch nồng đậm liền phun vào tay Vô Biên.

“Hảo... Thật thoải mái...” Cả người Dư Khinh giống như là con mèo bị rút hết xương lười biếng nằm ở trên giường, đôi mắt nhìn Vô Biên, lẩm bẩm nói: “Hương Xá gạt người, còn nói cái gì làm chuyện này... Lần đầu tiên đều là rất đau, ngay cả hân cũng không ngoại lệ, gạt người gạt người... Cẩn bản... Cẩn bản một chút cũng không đau.”

Trên trán Vô Biên rơi một giọt mồ hôi lạnh, hắc hắc cười làm lạnh nói: “Không... Không phải, Hương Xá không lừa người... Cái kia... Lần đầu tiên, sẽ đau đớn một chút...”

“Chính là tại sao... Ta không thấy đau chứ? Vừa rồi thực thoải mái a... Nga, lúc bị người làm, có chút chút đau, bất quá... Bất quá cũng không sao a, thường ngày rách một miếng da, còn đau hơn thế này, một chút cũng không ... khùng bố như Hương xá nói.”

“Không... Không phải, sở dĩ... Sở dĩ không đau...Đó là bởi vì... Bởi vì ta còn chưa bắt đầu làm.”

Vô Biên tiếp tục cười làm lạnh, trong lòng bắt đầu lo lắng, vạn nhất sau khi mình đem huynh đệ chỗ khổ hạ cắm vào chỗ kia của vợ, y đau quá có thể hay không lập tức giết mình.

Bắt quá tên đã trên dây không thể không bắn, đã tiến đến bước này, dù nói gì cũng không thể ngừng tay. Vô Biên nghĩ đến đây, đã quyết định phải quyết tâm đến chết, run rẩy đưa ngón tay hướng đến nụ hoa mềm mại dưới thân nhân nhi*._

_Nhân nhi: chỉ Khinh Khinh, cái nói yêu thương.

Tay vừa chạm vào đến cánh mông mềm nhẵn kia, đã bị xúc cảm nhẵn nhụi hấp dẫn không thể dừng tay, vuốt ve vỗ về chơi đùa một phen, làm cho Dư Khinh ngứa ngáy, hung hăng đá hai chân hẳn, nhưng vô Biên đạo trưởng đã bị kích thích, lòng tin kiên định vào “Nhâm nhĩ cuồng phong bạo vũ, ngã tự vị nhiên bất động”, cố gắng chịu đựng, thẳng qua gần nửa khắc, mới đẩy tách kẽ mông ra, một lần nữa đưa ngón tay hướng mật huyết đi vào.

_ Nhâm nhĩ cuồng phong bạo vũ, ngã tự vị nhiên bất động: dù gặp mưa to gió lớn, quyết ko lay chuyển.

Mắt thấy gần chạm được nụ hoa kia, huynh đệ ở khổ hạ của Vô Biên đại khái cũng là cảm giác được mình sẽ có mỹ thực nhập khẩu. Nguyên bản trạng thái hứng thú phần chấn hưng càng thêm dữ tợn đáng sợ, hùng dũng oai vệ dựng thẳng đầu, giống như đại mãng xà đang phun nọc, đang chờ thời cơ chín mùi, liền nhanh chóng tiến vào trong huyết động ấm áp.

Ngay tại lúc xuân tiêu nhất khắc thiên kim*, một tiếng đập cửa như tiếng sấm bỗng nhiên vang lên, cùng với tiếng kêu to của Hồng Y: “Dư Khinh, Dư Khinh...”

_ xuân tiêu nhất khắc thiên kim: chỉ về đêm xx của vợ chồng thì đáng giá 1000 vàng.

“A...” Dư Khinh sợ đến quát to một tiếng, không nói gì trở mình ngồi dậy, đem Vô Biên quăn một bên, rồi mới luống cuống tay chân mặc áo, một bên hét lớn: “Xảy ra chuyện gì xảy ra chuyện gì? Người... Người đừng tiến vào, chờ... Chờ ta mở cửa cho người.”

Lời còn chưa dứt, bỗng nhiên quay đầu, thấy Vô Biên cúi đầu ngồi ở trên giường, không khỏi cả giận nói: “Còn ngốc làm gì chứ, nhanh đem quần áo mặc vào. Cẩn thận Hồng Y tiến vào thấy bộ dáng này của người, bỏ lên người đem người hút đến tinh tấn nhân vong.” Vừa nói xong, đã đem đạo bào màu xanh kia ném cho Vô Biên.

“Kèo kẹt kèo kẹt...” Một trận âm thanh vô nghĩa truyền đến. Đầu Vô Biên như muốn nổ tung. Một bên oán hận mặc quần áo, một bên nghiêng răng nghiêng lợi gầm nhẹ nói: “Hồng Y chết tiệt, yêu tinh chết tiệt, người tốt nhất phù hộ chính mình có chuyện gì quan trọng, bằng không... Bằng không ta đã đem con tê tê người lột da ném tới ổ mối. Mẹ nó, người có biết hay không người sát phong cảnh như vậy, có thể sẽ khiến huynh đệ của ta tạo thành tổn hại cả đời a?”

“Tại sao muốn đem hần lột da ném tới ổ mối?” Dư Khinh tại thời khắc máu chốt vẫn không quên phát huy tinh thần không ngại học tốt của kẻ dưới.

“Bọn tê tê yêu nhất chính là ăn mối. Nếu lột da ném vào ổ mối, người ngấm lại hần sẽ thành như thế nào?” Vô Biên đắc ý lộ ra bản sắc ác nhân. Tiếng cười lạnh chưa kịp ngừng, đã bị Dư Khinh đá một cước.

“Người dám, cẩn thận ta đem người lột quần áo ném vào động xà. Dem đạo sĩ không đứng đắn người hút đến tinh tấn nhân vong.” Dư Khinh trừng mắt nhìn Vô Biên một cái, rồi mới đi mở cửa, thấy Hồng Y cũng là quần áo không chỉnh đứng ở ngoài cửa, vẻ mặt lo lắng.

15. Chương 15

Dư Khinh không nguyên cố đồ mặt lên, thầm nghĩ Vô Biên nói quả nhiên đúng, xem ra Hồng Y cùng A Giang cũng đang triển miên, thật không biết cái đuôi kia của hần làm sao mà lộng* được.

_lộng ở đây được hiểu theo kiểu tối nghĩa là đụng chạm xác thịt ý làm sỡ chơi.

Tư tưởng không thuần khiết rất nhanh liền bị Hồng Y đánh gãy, nghe hần vội vàng nói: “Dư Khinh, tiếng sấm lớn như vậy, người... Người cũng không nghe được sao?”

“A? Tiếng sấm?” Dư Khinh trừng mắt nhìn, nghĩ thầm nào có tiếng sấm a, cả đêm đều là gió êm sóng lặng a. Mới vừa nghĩ đến đây, chợt nghe “Lộng sát”* một tiếng sấm đánh lớn, rồi tiếng lôi điếc vang lên thật

lớn làm núi sông đại địa đều chấn động, trong nháy mắt, tia điện quang màu tím kia đem toàn bộ đêm tối chiếu sáng bừng.

—lộng sát: âm thanh tiếng sấm.

“A? Là kiếp lỗi a, hơn nữa đây là thần kiếp a.” Vô Biên kinh ngạc đi ra ngoài, ngửa đầu nhìn bầu trời đêm, bỗng nhiên trên mặt biển sắc nói: “Không xong, là kỳ lân kia, là vì kỳ lân kia sinh sản nên đưa tới kiếp lỗi, trời ạ, chẳng lẽ hần... Hần không phải cùng thần thú kết hợp, mà là cùng chủng tộc khác sinh đứa nhỏ sao? Bằng không sao lại nhận trừng phạt nghiêm khắc như thế?”

“Ồ trong này đoán mò có ích gì? Chạy nhanh qua xem đi a.” Cuối cùng Dư Khinh vẫn là người sốt sáng nhất, không nói hai lời liền vọt ra giữa trời mờ mịt. Hồng Y cùng A Giang cũng nhanh đi theo.

“Chợt thấy Vô Biên đuổi tới trước bọn họ, tiếp theo nhuyển kiếm run lên, rồi tay hướng không trung bay đi, ngay sau đó, lại có một tia chớp màu lam cùng sấm lớn vang lên, bất quá vừa lúc bị phi kiếm đón nhận, cứ thế kiếp lỗi kiếp điện đều không có đánh được xuống đất.

Thân mình Vô Biên chấn động, sắc mặt biển biến đổi, Dư Khinh vội vàng đỡ lấy hần, thân thiết nói: “Xảy ra chuyện gì? Có phải bị thương không?”

“Mẹ nó, kiếp lỗi thật là lợi hại, không biết kỳ lân này đã phạm vào tội nghịch thiên gì, lại có thể vào lúc hần sinh đứa nhỏ dùng thần kiếp giáng xuống hần.” Vô Biên lau một chút khóe miệng, một tia máu đỏ sẫm ở nơi đó bị hần lau đi, rồi mới hần lỗi kéo tay Dư Khinh: “Đi, Khinh Khinh, chúng ta đi xem kỳ lân kia.”

“Vô Biên, bằng không... Bằng không chúng ta đừng đi ...” Mối Dư Khinh run rẩy trứ, sắc mặt Hồng Y cũng tái nhợt trứ, mở to ánh mắt nói: Đúng vậy... Đúng vậy, kì lân kia dù sao cùng với chúng ta cũng... Cũng không có quan hệ gì.”

Vô Biên kinh ngạc nhìn Dư Khinh một cái, liền hiểu được tâm ý của y, trong lòng cảm động, hần ôn nhu cầm tay Dư Khinh thủ nói: “Không có việc gì mà Khinh Kinh, có tu hành tổ sư che chở ta mà, muốn ta chết cũng không dễ như vậy. Người hần là hiểu được, nếu có thể cho người an lòng khoái hoạt, tình gì ta đều nguyện ý làm, huống chi, ta cũng muốn nhìn một chút kỳ lân kia rốt cuộc là thần thánh phương nào, như thế nào trốn ở chỗ này, thần kiếp cũng chưa tha hần, đi thôi.”

Dư Khinh còn muốn nói gì đó, nhưng lại không nói ra. Y yên lặng theo Vô Biên chạy về phía trước, đợi đến lúc vào trong động kỳ lân, thì một mùi máu nồng đậm liền xông vào mũi.

Dư Khinh bỗng nhiên ôm cổ Vô Biên, kiên định nói: “Vô Biên, nếu... Nếu kỳ lân này không phải người lương thiện, nếu... Ngay cả người cũng ứng phó không được thần kiếp, chúng ta sẽ không quản nữa, ta sẽ không không an lòng, người nói đúng, chuyện bất bình trong thiên hạ nhiều lắm, ta không có khả năng quản được hết, ta không quan tâm mạng của mình, nhưng đối với người quyết không cho phép người bởi vì an ủi ta, mà bị thần kiếp đánh chết.”

“Đứa ngốc, người cũng biết tánh mạng của người ở trong lòng ta, so với mạng mình còn cao quý hơn một vạn mười vạn lần, nếu chúng ta phải có một người bị chặt làm trăm mảnh, cho ta lựa chọn bao nhiêu lần, ta đều là nguyện mình đi chết, đừng nghĩ nhiều, đến, chúng ta vào động xem, kỳ lân kia nên không đã chết đi.”

Có cảm động nhiều bao nhiêu đều không cần phải nói. Dư Khinh gật gật đầu, “Ân” một tiếng, theo Vô Biên đi vào trong động.

Nói đến thật kỳ quái, lúc bọn họ ở bên ngoài, chỉ cảm thấy trong động vẫn có chút ánh sáng, nhưng mà vừa tiến vào, chút ánh sáng này cũng bị mất thì không nói, còn lại cũng chỉ có tối tăm mà dù có đưa tay ra cũng không thấy được năm ngón, làm cho người ta càng tăng cao cảnh giác! Hoảng sợ.

“Không cần sợ Khinh Kinh, đây là sóng chuẩn bị cho công kích lần thứ ba của thần kiếp, cho nên các người mới có thể cảm thấy sợ hãi. Mẹ nó, thần kiếp này cũng bất thông tình lý, người ta sinh đứa nhỏ mà, sao có thể không khoan dung không buông tha chứ? Chẳng lẽ có thể sinh ra quái vật cuối thời đại hay sao?”

Vô Biên một bên mắng, một bên không biết từ chỗ nào xuất ra một viên dạ minh châu, trong phút chốc, trong động tỏa ánh sáng sáng rực, hết thấy sự vật đều trở nên rõ ràng.

“A, kỳ Lân công tử ở trong này.” Dư Khinh bỗng nhiên kêu một tiếng, đi vào bên kia giường đá, chỉ thấy nam tử lãnh đạm như hoa trong gương, trắng trong nước vào ban ngày kia, lúc này máu me đầy người té trên mặt đất, hai mắt nhắm nghiền, chỉ còn môi hơi hơi run rẩy trứ, tựa hồ đang kêu gọi cái gì đó. Dư Khinh để sát tai vào nghe, cũng nghe không được gì.

“Khinh Khinh, thiệt nhiều máu a...” Hồng Y nắm lấy ống tay áo A Giang, vừa cẩn thận nhìn nhìn, chợt quát to một tiếng: “Không đúng, huyết này không phải miệng vết thương ra tới, giống như... Hình như là máu chảy ra từ hai chân hấn, Khinh Khinh, hấn có phải sắp sinh con hay không?”

“Nam nhân sinh con?” Dư Khinh đã cảm thấy đầu to* ra. Cũng may giúp từng giúp Hương Xá đỡ đỡ một lần, bởi vậy căng da đầu lại xem xét, chỉ thấy trong bụng kỳ Lân công tử giống như có một thứ gì đó trái phải loạn nhảy lên, nhưng nhìn về phía hạ thể hấn, trong sản đạo lại không có tứ chi của tiểu hài tử.

—* qt ghi dzi đó ta cũng hum hũ chỗ này lắm.

“Không xong, nhất định là khó sanh.” Vô Biên la lớn, đem dạ mình châu đặt ở trên giường đá, duỗi tay ra, triệu hồi nhuyển kiếm, hấn chỉ huy nhuyển kiếm đông bay tây nhảy, một bên niệm đoạn chú ngữ vô cùng phức tạp, cuối cùng niệm xong, để tay đặt lên bụng kỳ lân, trầm thanh đối Dư Khinh nói: “Mặc kệ, Khinh Khinh, ta trước trợ người đem đứa nhỏ sinh ra rồi nói sau.”

“Ấn, hảo.” Dư Khinh nghĩ thầm gia khóa Vô Biên này sau khi trải qua chuyện Hương xá, quả nhiên năng lực chấp nhận gia tăng sao. Có lẽ bởi vì kỳ lân là thần thú, cũng không phải là yêu nghiệt, cho nên hấn mới bằng lòng thống khoái như thế mà hỗ trợ đi. Một bên nghĩ, chỉ thấy cái bụng đang chuyển động lợi hại kia bị Vô Biên nhẹ nhàng vuốt ve, quả nhiên chậm rãi không có động tĩnh.

“Uy, đạo sĩ, người không phải là đem đứa nhỏ giết chết đi?” Hồng Y khẩn trương kêu một tiếng, lại bị A Giang kéo lại ống tay áo, ý bảo hấn không cần nhiều lời.

“Thật sự là con tê tê không có hiểu biết, ta đây chỉ dùng chân khí giúp thai nhi đi vào sản đạo thôi, người bối rối cái gì? A? Mẹ của ta ai, này... Đây là cái song bào thai, ông trời, kỳ Lân công tử người thật có tài a.” Vô Biên lớn tiếng rên rỉ, một tay xoa trán, tay kia thì động tác cũng không dám ngừng nghỉ.

“Ra rồi, không phải trứng.” Dư Khinh khẩn trương kêu một tiếng, Hồng Y mở to mắt nhìn, chỉ thấy giữa hai chân kỳ lân, một cái chân nhỏ trắng trắng lộ ra.

“Quả thật là khó sanh.” Dư Khinh xoa xoa trên đầu mồ hôi lạnh, đem tiểu cước nha chậm rãi đẩy vào, đối Vô Biên nói: “Người không cần chỉ biết dùng sức, mau, làm cho đầu đi ra, bằng không đứa nhỏ cho dù sinh ra, kỳ Lân công tử cũng chết chắc rồi.”

—tiểu cước nha: chân nhỏ trắng.

“Ta đang ở cố gắng a Khinh Khinh, nhưng hai cái tiểu gia khóa này giống như có thần lực, hơn nữa bọn họ quá quật cường.” Vô Biên khóc không ra nước mắt rên lên.

Lời còn chưa dứt, chợt nghe “Lộng sát” một tiếng vang thật lớn, nguyên lai là một cái đại lôi đánh xuống, nhưng là bởi vì Vô Biên đã thiết hảo kết giới, cho nên không có thương tổn đến mọi người.

16. Chương 16

Vô Biên cố gắng một hồi lâu, Dư Khinh cuối cùng thấy được một dúm tóc, nhưng mà dúm tóc kia vừa lộ ra, hình như liền muốn lui về, y lúc này gấp đến không thềm quan tâm cẩn thận hay không cẩn thận, một phen túm đầu tóc kia, mà bắt đầu kéo ra bên ngoài, một bên giận kêu lên: “Người tiểu vương bát cao tử này, muốn hại chết nương người, nga, không đúng, là người cha, nga, cũng không đúng, dù sao... Người là muốn hại chết nương người mới cam tâm sao?”

— Vương bát cao tử: vương bát: con rùa, cao tử: con cừu => con cừu rùa.

Vừa dứt lời, đầu tóc kia như là nghe hiểu lời của y, không hề dùng sức giãy giụa, Dư Khinh vui sướng chậm rãi kéo ra bên ngoài, chỉ chốc lát sau, một đứa bé toàn thân dính dịch lộ ra.

“A...” Hồng Y vô cùng vui sướng kêu một tiếng, chợt rồi lại che miệng lại chờ mong, tay hấn cùng tay A Giang nắm thật chắc cùng một chỗ, lần đầu cảm nhận được vui sướng cùng cảm động khi tận mắt một sinh mệnh lâm thế*.

—lâm thế: ra đời.

“Oa...” Một tiếng khóc nỉ non vang lên, Dư Khinh cuối cùng đem đứa nhỏ thứ thất đỡ đẻ ra, rồi mới y đem đứa nhỏ đưa cho Hồng Y. Nhanh chóng tiếp tục đi đỡ đẻ đứa nhỏ thứ hai.

Kỳ lân đã muốn hôn mê, căn bản không còn chút khí lực, kiếp lôi đánh trên kết giới, một tiếng so với một tiếng càng thêm vang dội, Hồng Y đem áo khoác mình cởi ra, bao đứa nhỏ mới sinh lại, một bên lo lắng ngẩng đầu nhìn đỉnh, e sợ kết giới sẽ bị phá, vậ đứa nhỏ mới sinh ra này cùng kỳ lân đều phải mất mạng.

Mồ hôi trên mặt Vô Biên tuôn như mưa rơi, khiến ai nấy đều thấy được hấn đã chống đỡ phi thường vất vả, bất quá hiện tại đúng là lúc quan trọng nhất, cho nên Dư Khinh cùng Hồng Y cũng sẽ không nói những thứ linh tinh vô nghĩa như “Chịu không được thì nghỉ ngơi một chút đi”.

Đột nhiên, lại thêm một tiếng khóc nỉ non vang lên, cùng lúc đó, một tiếng sấm nổ vang trên đất bằng phẳng, cùng với một trận thanh âm vỡ vụn, kết giới mà Vô Biên hao hết tâm lực bày ra hoàn toàn báo hỏng.

Kết giới bị phá, lôi điện liền đổ ập xuống hướng kỳ lân đang hôn mê đánh tới, Vô Biên không kịp phản ứng, đành phải vận hộ thể thần công, che ở trước người kỳ lân, ngạnh sinh sinh thay hấn chịu một đòn nghiêm trọng.

“Oa” một tiếng, Vô Biên phun một ngụm máu tươi, ngay sau đó, hấn yếu ớt té trên mặt đất, một bên tay triệu hồi phi kiếm. Cũng may sau một kích, cũng không còn âm thanh nào nữa, đại thần kiếp kinh đào hải lắng khiến thiên địa biến sắc cuối cùng cũng qua đi.

—kinh đào hải lắng: tình cảnh nguy hiểm.

Hai người con trai oa oa khóc nỉ non, Dư Khinh cùng Hồng Y nhìn người ”mẹ” đang hôn mê kia, hai mặt nhìn nhau, cũng không biết tính sao, huống chi Vô Biên cũng bị thương, cũng may sau khi Dư Khinh khám và chữa bệnh xong, phát hiện chỉ là bị nội thương rất nhỏ, lấy công lực của Vô Biên, hấn là rất nhanh là có thể dưỡng hảo.

“Tính sao? Tựa hồ... Đại khái... Không sai lắm... Hấn là... Nên cho tiểu bảo bảo uống sữa đi?” Hai tay Hồng Y ôm trứ hai tiểu oa nhi đang oa oa khóc lớn, lập tức liền cảm thấy mẫu tính tràn ra.

“Ta cũng không biết, bất quá dựa theo lẽ thường suy đoán, tựa hồ... Đại khái... Không sai lắm... Phải là phải cho bọn hấn uống sữa.”

Dư Khinh xem mạch cho kỳ lân, một bên hướng trên ngực hấn liếc một cái, rồi mới nhún vai nói: “Xem tình hình này, không có khả năng có sữa từ hấn, tính sao đây? Bằng không chúng ta trở về, người tìm xem có nhà nào nuôi bò sữa hay không xin cho bọn hấn chút sữa?”

Một câu bưng tỉnh người trong mộng, Hồng Y vội vàng nói: “Đúng vậy đúng vậy, nơi này tới gần tái ngoại, ngoài ba mươi dặm có một thảo nguyên, người nơi đó hàng năm uống sữa dương nãi, A Giang, người lập tức đi một chuyến, tranh thủ lấy nhiều một tí trở về, bây giờ là mùa đông, để hai ngày cũng sẽ không bị hư.”

A Giang đáp ứng một tiếng, xoay người chạy đi ra ngoài. Nơi này Dư Khinh nâng Vô Biên dậy, Hồng Y ôm cục cứng. Vô Biên nhìn nhìn kỳ lân, đối Dư Khinh nói: “Khinh Khinh, ta không sao mà, để ta cõng kì lân kia đi, nếu không bây giờ đem hấn để ở trong này, một khi có độc xà mãnh thú, thật sự là chết cũng không biết làm sao mà chết, dù sao hấn là một con kỳ lân, là thần thú a, nói gì cũng không thể cho hấn chết uất ức như thế.”

“Người đều bị thương, ta đến cõng, người vịn ta, đừng ngã sắp xuống.” Dư Khinh giận trừng mắt nhìn Vô Biên một cái: “Lúc này đừng cậy mạnh.”

“Khinh Khinh, điều này sao được chứ? Người xem thân thể nhỏ nhắn của người ...” Vô Biên nào để vợ tự kiếm vất vả, vội vàng ngăn cản.

“Đừng lè mề, nói cho người biết Vô Biên, đừng nhìn lúc trên giường ta ở phía dưới người, nhưng ta cũng là nam nhân, hiểu chưa? Ta cũng là một nam nhân, ta cho người áp, chỉ là bởi vì ta thích người, không phải nói ta áp không ngã người, hiểu chưa?”

“Hiểu... Hiểu được.” Vô Biên vội vàng gật đầu như gà, nâng tay áo xoa xoa mồ hôi lạnh trên đầu, nghĩ thầm chính mình thật không nên bởi vì đêm nay Khinh Khinh ôn nhu liền mà quên tính cách y vốn dững dĩnh, này... Này may mắn không có người ngoài, bằng không lời này còn không dọa thật thất cá bát cá*.

_ thất cá bát cá: mình hử như ko thể giải thích được. Bạn nào có thể gt thì giúp dùm nha.

Nhưng cho dù không phải người ngoài, Hồng Y cũng bị dọa, mở to hai mắt nhìn nhìn Dư Khinh, thầm nghĩ đừng nhìn huynh đệ ta đây vừa tuần tú vừa đơn bạc, thật đúng là có vài phần tâm huyết a, khó trách có thể đem tiểu đạo sĩ pháp lực cao cường ăn đến chết.

Nhưng thật ra hai đứa bé trong lòng Hồng Y, lại bị giọng nói này của Dư Khinh sợ tới mức khóc lên, hai mắt to nhanh như chớp chuyển qua nhìn y, bên trong lại tràn ngập thần sắc đề phòng, chẳng qua lúc này, không ai đi chú ý bọn họ.

Thật vất vả về tới ***, kỳ lân công tử còn chưa tỉnh lại, Dư Khinh đưa hắc đế ở trên giường. Vô Biên nhìn cái giường kia, nghĩ đến nếu kỳ lân này không sinh đứa nhỏ, mình và người trong lòng lúc này đã sớm gạo nấu thành cơm. Không khỏi vừa hận vừa tức vừa đồng tình.

“Kỳ lân này không biết tại sao lại rơi vào tình cảnh này.” Dư Khinh bưng nước ấm tới, thay hắc lau khô vết máu, lại gội sạch tóc, rồi mới đắp chăn lên cho hắc, đem hỏa lò đưa tới gần bên cạnh hắc, tuy rằng bên ngoài gió lạnh đến xương, nhưng trong phòng nhỏ nhỏ này lại ấm áp như xuân.

“Vô Biên, người nói cha đứa nhỏ chính là ai?” Đi Hồng Y vào phòng nhìn đứa nhỏ, hai cái tiểu gia khóa bởi vì không có đồ ăn, khóc đến mặt mũi, lại đói bụng đến hoảng sợ, cho nên đã ngủ. Dư Khinh trở lại nơi đó, gặp Vô Biên đã ngồi xuống, y liền tựa vào trên người Vô Biên, lẩm bẩm nói: “Người xem hắc thê thăm như vậy, nguyên lai trên đời này không phải mỗi người đều có thể hạnh phúc như Hương Xá cùng đại ca, Vô Biên, ta thực sợ tương lai hai chúng ta...”

“Người yên tâm Khinh Khinh, không ai có thể đem chúng ta tách ra. Cùng lắm thì sinh tử tương tùy*, người ở nơi nào, ta liền ở nơi đấy, chúng ta tuyệt sẽ không thê thăm như kỳ lân này. Huống chi, theo ta đoán, kỳ lân này là cùng ngoại tộc yêu nhau, nói cách khác, người yêu của hắc không phải kỳ lân khác, cho nên mới phải chịu thần kiếp nghiêm trọng như thế.” Vô Biên vỗ lưng Dư Khinh, nhẹ giọng mà kiên định an ủi.

_ sinh tử tương tùy: sống chết cùng chỗ.

“Các người nói đó là chó má thần kiếp gì a?” Dư Khinh không phục ngẩng đầu: “Tại sao kỳ lân không thể cùng ngoại tộc yêu nhau? Hương Xá là yêu tinh, cùng đại ca yêu nhau, nhưng khi hắc sinh dẫn đường nói thần kiếp, ngay cả một cái tiểu lôi cũng chưa đưa tới a.”

“Khinh Khinh, người có điều không biết. Kỳ lân tuy rằng cùng long, phượng là tam đại thần thú như nhau, nhưng chủng tộc này có số lượng thập phần thưa thớt, so với long cùng phượng đều rất thưa thớt, hơn nữa kỳ lân tộc bọn họ là tối chú ý huyết thống, bởi vậy tổ tông kỳ lân đã định ra quy củ, cùng kẻ ngoại tộc lấy nhau, sẽ phải gặp thần kiếp hồn phi phách tán.” Vô Biên kiên nhẫn vì Dư Khinh giải thích, cổ tích thượng cổ này, đều là lúc hắc ở Bạch Vân sơn xá nghe trưởng lão nói.

“Cái lão kỳ lân kia rất không phải.” Dư Khinh tức giận, đập bàn tức giận kêu lên, chợt nghe kỳ lân công tử trên giường rên rỉ một tiếng, y hoảng sợ, rồi lại vui sướng đứng lên nói: “A, kỳ lân công tử, người đã tỉnh lại?”

Vô Biên cũng vội vàng đi đến bên người kỳ lân, chỉ thấy nam tử đang suy yếu tái nhợt vô cùng trên giường kia giật giật mí mắt vài cái, cuối cùng mở to mắt, hắc nghi hoặc nhìn Dư Khinh cùng Vô Biên trong chớp lát, bỗng nhiên tự giễu cười nói: “Không thể tưởng được ta vào âm minh, lại vẫn có thể gặp người, còn là người quen? Chẳng lẽ là trước kia là bạn cũ hay sao?”

“Âm minh là nơi nào? Hắc có phải cho rằng mình đã vào âm phủ hay không?” Dư Khinh ngẩng đầu, tiếp tục lấy tinh thần không ngại học hỏi của kẻ dưới hướng chồng thỉnh giáo.

“Âm minh là chỗ giao giới của âm phủ cùng minh giới, chuyên môn trừng phạt một ít thần thú tội ác tà trời bị thần kiếp đánh chết, là một nơi so với tầng mười tám địa ngục còn đáng sợ hơn.” Vô Biên giải thích, lời còn chưa dứt, liền gặp phải ánh mắt nghi hoặc của kỳ lân, rồi hắn làm muốn cố gắng ngồi dậy, một bên nói: “Các người... Là ai? Nơi này... Đây không phải là âm minh, đây là nơi nào?”

Vô Biên cùng Dư Khinh nhìn nhau cười, cùng kêu lên nói: “Cuối cùng cũng khôi phục thần trí, không hổ là thần thú.”

Rồi Dư Khinh mới đem kỳ lân đè xuống tiếp tục nằm, một bên nói: “Người vừa mới sinh xong đứa nhỏ, Vô Biên nói người vừa chịu thần kiếp, có thể kiểm về một cái mệnh xem như kỳ tích, vẫn là hảo hảo nghỉ ngơi đi.”

“Các người... A... Các người là...” Kỳ lân cuối cùng nhận ra Vô Biên cùng Dư Khinh. Kinh ngạc rất nhiều, chậm rãi kịp phản ứng lời nói của Dư Khinh, không khỏi lập tức rơi lệ đầy mặt, nắm lấy ống tay áo của Dư Khinh thất thanh kêu lên: “Đứa nhỏ... Đứa nhỏ ở nơi nào?”

17. Chương 17

“Ngay tại... Ngay tại phòng Hồng Y, ta... Ta đây đi ôm đến cho người.” Dư Khinh cuống quýt kéo tay kỳ lân ra, rồi hướng Vô Biên nhỏ giọng nói: “Người ở trong này nhìn hắn, ta đi ôm đứa nhỏ, ông trời của ta, này không phải muốn đứa nhỏ, đây là muốn ăn ta mà.”

Vô Biên nhin không được cười nói: “Thú loại luôn luôn như thế, không chỉ nói hắn là kỳ lân, dù là một con mèo, lúc mới vừa sinh mèo con, cũng không cho người tới gần.” Nói xong nhìn Dư Khinh đi, lúc này hắn mới kéo một cái ghế ngồi xuống ở bên giường, kể cho kỳ lân chuyện đã xảy ra.

Còn chưa nói xong, chợt nghe ngoài cửa một trận bước chân lung tung vang lên, tiếp theo Dư Khinh cùng Hồng Y ôm đứa nhỏ đến, A Giang đi theo sau cũng thở hổn hển, trong tay của hắn là một cái túi da dề phình to, hiển nhiên bên trong chính là sữa bò hoặc là sữa dê mới mua.

Kỳ Lân công tử vừa nhìn thấy hai cục cưng kia, liền sửng sốt, sau một lúc lâu mới do dự hỏi: “Đứa nào... Đứa nào con là của ta?”

“Đều là của người.” Hồng Y đem đứa nhỏ đưa qua, thấy biểu tình khiếp sợ của kỳ Lân công tử, hắn không khỏi cười: “Này có gì đáng kinh ngạc, người sinh chính là song bào thai, người xem, hai cái tiểu gia hỏa giống nhau như đúc mà.”

Kỳ Lân công tử tiếp nhận hai đứa trẻ, si ngốc nhìn mặt trên của tiểu chần, Hồng Y có chút xấu hổ cười nói: “Chúng ta... Chúng ta cũng không có chuẩn bị, trong nhà cũng chưa từng có tiểu hài tử nào, cho nên... Đây là chần mông vào mùa hè xếp nhiều tầng thành cái chần nhỏ, ngày khác ta sẽ kêu A Giang đi vào thành làm một chút quần áo cùng đệm chần gối đầu cho đứa trẻ...”

Không đợi Hồng Y nói xong, chỉ thấy kỳ lân kia đã đỏ nước mắt ào ào, một giọt một giọt giống như dây trân châu di dứt mà rơi xuống, rồi hắn nâng hai mắt đầm lệ lên, nức nở nói: “Nhiều... Đa tạ, chúng ta... Chúng ta có thể sống sót, ...” Nói tới đây, rốt cuộc nói không được nữa.

“Không... Không có gì.” Hồng Y cùng Dư Khinh đều cảm thấy ngượng ngùng, cũng không biết nên làm gì, tuy rằng bọn họ đã làm chuyện tốt không ít, nhưng là loại cứu một con kỳ lân, còn giúp hắn sinh hai kỳ lân cục cưng này, thật sự là trước đó chưa từng có.

Thời khắc mấu chốt vẫn là A Giang cùng Vô Biên, hai người đều tiến lên, đều tự giác đem vớ hai mắt đều đỏ hết mà diu đến một bên ngồi xuống, rồi A Giang tìm một cái bát nhỏ cùng thìa, đối kỳ Lân công tử nói: “Trước hết để cho đứa nhỏ uống chút sữa đi, vẫn còn nóng hổi, người xem, đều đói bụng đến không còn khí lực khóc. Nga, lúc ấy người hôn mê, chúng ta không có cách nào, đây là sữa dê ta từ ba mươi dặm ngoài ngoại ô lấy về, người nếu cảm thấy người hiện tại có sữa ...”

“Không có.” Kỳ Lân công tử lau nước mắt, tiếp nhận cái bát nhỏ kia, rồi mới đem hai người con trai song song ôm lấy đến, thần nhiên nói: “Máu của ta trong lúc đối kháng thần kiếp hết sạch rồi, làm sao còn có thể có sữa chứ. Vị đại ca kia, đa tạ người.” Nói xong, liền dùng muỗng nhỏ múc sữa dê uy hai cục cưng kia.

Hai tiểu gia khóa đói bụng nửa ngày, bỗng nhiên có sữa vào miệng, mặc dù có chút tanh nồng, nhưng đối bọn họ mà nói, đã là thức ăn ngon nhất thế gian, bởi vậy người một hơi ta một hơi ăn bất diệc nhạc hồ*, chỉ chốc lát sau, một chén sữa tất cả đều vào bụng, bọn họ mới thỏa mãn ợ nhỏ một tiếng, tiếp tục giấc ngủ ngọt ngào.

_bất diệc nhạc hồ: vui đến quên trời đất.

Kỳ Lân công tử nhìn hai cục cứng phi thường tuần mỹ kia, trên mặt lộ thần sắc thập phần thương cảm. Vô Biên vội vàng khuyên hấn nói: “Cũng không cần thương tâm, khi nữ tử chúng ta nhân gian sinh cục cứng, đều nói là hỉ dẫn lân nhi*, nhưng này bất quá chỉ là so sánh, lân nhi của người đây mới là chính tông, ha ha, con kỳ lân, không phải là chính tông Lân nhi sao.”

_hỉ dẫn lân nhi: mừng ngày ra đời của kỳ lân nhỏ.

Dư Khinh cùng Vô Biên cũng vội vàng phụ họa. Chợt thấy kỳ Lân công tử ngẩng đầu lên, hướng Vô Biên cười nói: “Người có thể chống đỡ được thần kiếp còn lại, cũng là thập phần không dễ, không biết là có bị thương hay không, chỗ này của ta có một viên thiên nam châu, có lẽ đối với người có chút ít.”

Vô Biên lắc đầu nói: “Quả nhiên là thần thú, loại bảo bối thiên nam châu loại này cũng có, bất quá chúng ta cứu người, chính là xuất phát từ đạo nghĩa, thần kiếp kia chỉ còn lại vài cái cuối, đã không còn uy lực gì. Thương thế của ta cũng không lợi hại, nên có thể tự dưỡng hảo, người yên tâm đi. Chúng ta không biết lai lịch của người, nói vậy người trốn ở chỗ này, lại gặp thần kiếp như thế, là người có nỗi khổ tâm riêng, bảo bối này đối với người quan trọng nhiều hơn so với chúng ta.”

Kỳ Lân công tử lặng yên sau một lúc lâu, mới gật gật đầu, lẩm bẩm nói: “Cũng được.”

“Ai, kỳ Lân công tử...” Dư Khinh tiến đi lên, chỉ kêu một câu, đã bị kỳ Lân công tử đánh gãy, nghe hấn thần nhiên nói: “Ta gọi là Yên Lung, không cần gọi ta là công tử nữa.”

“Nga, Yên Lung, Yên Lung, oa, Yên Lung hàn thủy nguyệt lung sa, tên này rất đẹp a.” Hồng Y cũng tiến lại, mắt thèm thườn nhìn hai cái cục cứng, hấn chỉ mẫu thân tạm thời nửa buổi tối, đã muốn nghiệm.

“Điển cố câu thơ này của nhân gian ta không biết, tên bất quá là chỉ cha mẹ tùy tiện đặt.” Yên Lung yêu thương vuốt ve hai người con trai của mình, một bên thần nhiên giải thích.

“Cái kia... Cái kia... Thứ cho ta mạo muội hỏi một câu, cha của đứa nhỏ là ai a?”

Dư Khinh là một người thẳng thắn, tuy rằng biết lời này khẳng định sẽ tổn thương đến Yên Lung, vẫn là nhịn không được, rồi mới hừ lạnh một tiếng nói: “Yên Lung, người nói cho chúng ta biết, chờ chúng ta tìm được hấn, hảo hảo rút hết giận cho người, lão bà cùng đứa nhỏ xem chút thì chết, hấn ở nơi nào? Hấn so với cảm thú còn không bằng mà.”

“Hai hài tử này không có phụ thân, các người cứ cho là hấn đã chết đi.” Câu nói của Yên Lung vẫn thần nhiên đích, rồi mới khẽ mỉm cười nói: “Ta vì hấn phản bội cổ huấn kỳ lân tộc, sinh tử tương tùy* cũng muốn ở bên nhau, xem như có yêu oanh oanh liệt liệt. Ta vì hấn nhận hết khó dễ cũng tra tấn, gian nan hiểm trở, cuối cùng dễ dàng buông tay, cũng là hấn, trong lòng ta phần hận, cũng không thể nói nên lời. Hiện tại, cục cứng sinh ra, ba người chúng ta may mắn được các người cứu giúp, tìm được đường sống trong chỗ chết.”

_sinh tử tương tùy: sống chết cùng một chỗ.

Yên Lung nói tới đây, liền ngừng lại một chút, giận dữ nói: “Quên đi, ta có đứa nhỏ, coi như mình cũng được sinh ra lần nữa, yêu hận gì, cứ để nó bay theo gió đi, vài vị nếu là tiện, thì cho phép ta ở trong này nghỉ ngơi mấy ngày, nếu không tiện, ngày mai ta liền rời đi, ân cứu mạng, đã khắc sâu trong ngũ tạng, há lại có thể mặt dày lại ở chỗ này...”

“Nga, nói khách khí như thế, chúng ta thật không thích nghe, mất nhiều sức lực đem ba người bọn người cứu ra, người lại nghĩ như thế? Cũng quá cô phụ chúng ta.”

Hồng Y cũng là người thẳng tính, vừa nghe Yên Lung như thế nói, liền lạnh mặt: “Hay là người thấy mình là thần thú, không muốn ở nơi này của chúng ta, sợ lây dính yêu khí tục khí sao? Nếu là như thế, người hiện tại còn muốn đi, ta cũng không cần.”

Yên Lung vội vàng cười nói: “Ta tất nhiên không phải ý tứ này, như thế thì đa tạ. Chúng ta trước ở trong này, chính là thân ta không có vật gì...” Nói tới đây, cũng không cảm thấy có chút xấu hổ, trên khuôn mặt xinh đẹp liền đỏ ửng.

Hồng Y lúc này mới nở nụ cười nói: “Này có gì? Vốn là không phải vì kiếm tiền mới cứu các người.” Nói xong nhìn ngoài cửa sổ, không khỏi hít một hơi lạnh khí nói: “Trời ạ, trời cũng đã sáng, được rồi được rồi, Dư Khinh, Vô Biên, các người mau đi ngủ, ta cũng phải đi nghỉ đây, A Giang, người nếu có thể chịu nổi, thì ra mở cửa, còn chịu không được, đơn giản hôm nay lại nghỉ ngơi một ngày đi.”

“Còn nghỉ ngơi?” A Giang sờ sờ đầu: “Quên đi quên đi, cũng không dám nghỉ ngơi nữa, chúng ta hôm qua cao hứng, chỉ lo cùng bọn Dư Khinh đi đến nơi tu yêu, mới đóng cửa tửu quán, nên không có khách nhân đến, nhưng lại đem khách nhân đang ở lại trong đêm quên sạch, vừa rồi lấy sữa trở về, thấy cửa phòng đều mở hết, ta đi vào vừa thấy, hảo thôi, đều chạy sạch sẽ, một đồng tiền thuê nhà cũng thu được.”

Hồng Y Dư Khinh Vô Biên đầu tiên là sửng sốt, tiếp theo đều cười ha ha, Vô Biên một bên cười một bên nói: “Người đã biết chừng đi, những người đó chỉ thiếu tiền phòng của người, coi như phúc hậu, không thừa dịp chúng ta không ở nhà, đem thứ gì đáng giá trong *** của người cướp sạch không còn là không tệ rồi, người còn oán giận cái gì chứ?”

Hồng Y cũng nói: “Ta nói kỳ quái mà, lúc trước chúng ta bị đạo sĩ bày trận pháp, còn có thể nói là vì bọn họ bày kết giới, trừ Vô Biên Dư Khinh người ngoài không thể biết được. Sao đêm qua lại oanh lợi hại như vậy, cũng không có người đi ra nhìn một chút mà? Nguyên lai đều chạy hết, hừ, lần sau bọn họ đừng để ta gặp lại. Có dũng khí thiếu nợ lão tử, một đám không muốn sống chẳng.”

18. Chương 18

TBD: nói một chút, ở chương này ta không biết tác giả viết ngắt đoạn hay là bản raw không đủ nữa vì ta tìm trên mạng cũng có nhiều đây nên mạn phép giới thiệu chút. Ở chương trước dừng lại đoạn Hồng Y kêu mọi người nghỉ ngơi và chương này sẽ nói đến đoạn đối thoại sau khi 2 vợ chồng Khinh Khinh quay về phòng. Bắt đầu bằng câu than thở của Vô Biên đạo sĩ...

“Ai, những cái khác thật cũng không tệ, chỉ có đường tình thật nhấp nhô a.” Vô Biên lại thở dài một tiếng: “Mất thấy cùng vợ tâm ý tương thông, phải nên cá nước vui vẻ với nhau, lúc tình ý đang dạt dào, lại gặp phải kỳ lân sinh con...”

Không đợi Vô Biên nói xong, Dư Khinh vừa tức vừa cười nhẹ nhàng nhéo hấn một chút, oán hận nói: “Đừng có được một tắc lại muốn tiến một thước, trước kia ta có khi nào nằm ở bên cạnh người hiền thực như vậy, người còn không biết đủ, quang tưởng đến chuyện chưa xong tới hôm qua chứ. Chuyện kia lúc nào mà không thể làm? Ta đã thẳng thắn bộc lộ tâm ý, thì tuyệt không hối hận.”

Vô Biên liếc nhìn Dư Khinh: “Thật sự không hối hận sao? Ta nhớ rõ lúc ở sát thủ cốc, rõ ràng người nào đã đáp ứng lời cầu hôn của ta, kết quả lại đổi ý đào tẩu, làm hại ta cũng không thể không theo hấn lưu lạc thiên nhai mà.”

“Ta lúc trước không phải là còn chưa xác định được tâm ý sao? Làm gì chứ? Hối hận?” Dư Khinh xoay người, cùng Vô Biên mặt đối mặt, lấy ánh mắt khiêu khích nhìn hấn.

“Hối hận chính là đầu đất.” Vô Biên cười hắc hắc, ôm cái eo nhỏ nhắn của Dư Khinh, vẻ mặt thèm chấy dãi tiến lên nói: “Bằng không, Khinh Khinh, chúng ta lại tiến hành một lần đi, tục ngữ nói, phải rèn sắt khi còn nóng...”

Lời còn chưa dứt, đã bị Dư Khinh đá một cước té vào trong giường, nghe y giận kêu lên: “Câm miệng, Vô Biên, người gia hỏa này càng ngày càng được một tắc lại muốn tiến một thước, ta hiện tại mệt đến xương cốt đều tan rã, huống chi chính người cũng bị nội thương, nói cho người biết, nội thương chưa lành, người đừng mơ tưởng gần người ta một bước.”

“Không... Không thể như vậy a, tối thiểu người nên cho ta quyền hạn ôm hôn nhẹ một cái. Tân tân khổ khổ đã nhiều năm, lập tức lấy cái đạo lý mà trước khi biết người ta không hề biết tới đánh ta? Không có thiên lý không nhân tính a...”

Ánh mắt của Dư Khinh đã muốn khép lại, phát tay giống như đuổi ruồi bọ nói: “Ta chính là không có thiên lý không nhân tính, Vô Biên đạo trưởng, người cũng nhận mệnh đi.” Đang nói giữ chừng, hô hấp đã đều đặn.

Vô Biên trợn mắt há hốc mồm, sau một lúc lâu mới ôm đầu mình khóc ròng nói: “Sớm biết như thế, ta nên đem viên thiên nam châu của Yên Lung nhận lấy, bằng không y theo yêu cầu không có thiên lý không nhân tính này của Khinh Khinh, ta lúc nào có thể chân chánh có được y chứ? Rồi đến khi nào mới có thể dẫn y đi gặp các sư trưởng a? Càng phải đến lúc nào mới có thể cùng y lập gia đình đây? A a a, Yên Lung a, người đem ngàn nam châu cho ta đi.”

Trong một gian phòng khác, Yên Lung đang ngừng thần nhìn hai người con trai cảm thấy lỗ tai có chút nóng lên, hần nghi hoặc sờ sờ lỗ tai, hướng ngoài cửa sổ nhìn thoáng qua, lẩm bẩm: “Kỳ quái, là ai đang tới ta a?”

Bởi vì khách *** dù sao cũng không ai, tửu quán cũng đơn giản đóng cửa, Hồng Y cùng Dư Khinh đều ngủ một ngày. Sau bữa trưa A Giang liền đi đến các nhà dân chăn nuôi ở trong ngoài ba mươi dặm mua về hơn mười con dê sữa. Lại ở hậu viện xây một cái chuồng dê, rồi mới mua hai xe cỏ khô lớn của dân chăn nuôi để ở trong sân, tất cả mọi việc đều xong xuôi, Hồng Y cùng Dư Khinh mới tỉnh lại.

Dư Khinh cùng Hồng Y xem cục cưng xong, liền cùng Vô Biên đi tới hậu viện xem dê sữa, tới tới lui lui nhìn vài lần, Hồng Y bỗng nhiên giận dữ, kéo A Giang qua nói: “Người tên ngu ngốc này, không phát hiện trong bầy dê này chỉ có một con có sữa sao? Còn lại hơn mười con đều là dê không sữa, người mua về làm gì chứ?”

A Giang cười nói: “Này các người sẽ không hiểu đi? Dê sữa chỉ có khi sinh dê con sau mấy tháng thì mới có sữa, một khi vắt hết rồi, đứa nhỏ chẳng phải phải cai sữa, cho nên ta mua chút công dương mẫu dương* về, tới lúc cho bọn hần ***, như vậy một con thay một con, cục cưng sẽ không cần cai sữa.”

_công dương mẫu dương: dê đực dê cái.

Hồng Y cùng Dư Khinh nghĩ qua nghĩ lại, A Giang nói xác thực rất đúng, không khỏi đều bội phục tính cẩn thận của hần. Hồng Y thở dài nói: “Ai, chúng ta chu đáo như vậy có ích gì? Tương lai, một ngày nào đó, Yên Lung sẽ cùng các cục cưng rời đi. Hiện tại càng thích bọn họ, tương lai chẳng phải càng luyến tiếc?”

“Thích đứa nhỏ a, thích người cũng có thể sinh một cái a.”

Dư Khinh cắn một cây táo, vỗ vỗ bả vai Hồng Y: “Người là yêu tinh, mặc dù là chỉ công yêu tinh, nhưng có thể sinh đứa nhỏ a, bằng hữu xa tính kia của ta đã sinh một đứa con rất lợi hại, nga, bất quá hần trước là tiên sinh ra một quả trứng, rồi mới từ chính hần ấp trứng, người là con tê tê, hần là sẽ không đẻ trứng đi?”

“Ý của người là nói? Ta có năng lực mang thai sao?” Hồng Y nghi hoặc nhìn Dư Khinh, lắc đầu nói: “Điều này sao có thể chứ? Ta cùng A Giang cùng một chỗ vài năm, thí* cũng chưa sinh ra một cái đến, sao vậy có thể sinh ra đứa nhỏ chứ?”

_thí:shit. Hồng Y người nói chuyện .=.=

“Khinh Khinh, người nghĩ sai rồi, Hương Xá có thể sinh con, đó là bởi vì, hần đã là yêu tinh sắp phi tiên, người xem con tê tê này, cái đuôi của hần đến bây giờ còn chưa khôi phục thành chân mà, tu vi thấp muốn chết, sao có thể sinh đứa nhỏ chứ?”

Vô Biên nhin không được bật cười, chợt thấy sắc mặt Hồng Y uest oải, lại vội vàng an ủi: “Được rồi, không sinh thì không sinh, sinh cái loại này tiểu ma đầu có gì thú vị chứ? Hướng Tiểu Xá kia a, toàn bộ sát thủ bữu môi cũng kém khiến hần trở mình...” Hần nhớ tới tiểu ma tinh kia, nhin không được run hai cái.

Dư Khinh lại cười ha ha lên, rồi mới lại cô đơn nói: “Ai, thật là có chút nhớ bọn họ, Vô Biên, chờ sau khi kỳ lân cục cưng lớn hơn một chút, bớt thời giờ mà quay về sát thủ cốc một chuyến đi, đem Hồng Y A Giang đưa qua đi, Yên Lung nếu muốn đi, cũng có thể đi a, hơn nữa có hai cái cục cưng, sát thủ cốc nhất định sẽ càng náo nhiệt.

19. Chương 19

“Trời của ta, rốt cuộc là đời trước Hường Thiên Nha đã tạo nghiệt gì, đời này phải dụng đến một động yêu tinh a.” Vô Biên chụp trán, nhìn trời rên rỉ.

“Sát thủ cóc? Xà tinh? Đó là nơi nào?” Yên Lung cũng nhin không được có chút ngạc nhiên, hẳn không rõ sao lại có người cùng yêu tinh ở bên nhau, hay là nói, người nọ căn bản là không biết hẳn đang cùng yêu tinh sống với nhau, cũng giống như Hứa Tiên năm đó sao.

_TBD: so sánh với tên họ Hứa đó là xỉ nhục ảnh nha.

“Sát thủ cóc a, là một nơi tốt lắm nga.” Dư Khinh ngồi xuống, giả cho Yên Lung cùng Hồng Y chuyện xưa của Hường Thiên Nhai cùng Hương Xá, Yên Lung nghe đến mà say mê không thôi.

Đợi cho nói xong, Yên Lung liền thờ dài nói: “Thật sự là không thể tưởng tượng, Hường Thiên Nhai kia biết rõ Hương Xá là một con rắn tinh, còn đối hẳn ái mộ yêu say đắm, đối mặt với Vô Biên cũng nghiêm nghị không sợ, đây là rất trọng phu rất tình hoài, Hương Xá kia thật sự là tam sinh hữu hạnh*, có thể tìm được người chồng như vậy.”

_tam sinh hữu hạnh: có phúc ba đời.

Dư Khinh ha ha cười nói: “Người nếu đem lời này nói cho Hương Xá nghe, hẳn khẳng định hội phản bác người, hẳn sẽ nói ‘ hừ, bằng cái gì là ta tam sinh hữu hạnh? Hẳn có ta, là hẳn tam sinh hữu hạnh mới đúng, cùng ta cùng một chỗ, lại có thể trường sinh bất lão, lại có thể song tu tăng tiến công lực, hừ hừ. ’ Yên Lung, người không cần kinh ngạc, Hương Xá chính là cá tính như thế, cũng có lẽ, xà là loài vật vốn có tính tình này? Tóm lại đại ca của ta cũng cứng chiều hẳn mà.”

“Quả nhiên là đời trước ta đã tạo nghiệt gì ư? Bằng không vì sao ta không thể chiếm được cảm tình như ý như vậy?” Yên Lung lại thờ dài, rồi mới nhìn về phía Dư Khinh nói: “Ta bỗng nhiên rất muốn đi sát thủ cóc, người ở trong này còn có chuyện gì chưa hoàn thành sao? Ta thật sự rất muốn đi nhìn cái người đối với vợ có chết không rời kia.”

“Nga, cũng không cần lo lắng, tối thiểu cũng phải chờ Hồng Y đem chân biến trở về hình người a. Bằng không với bộ dáng này của hẳn, tuy nói người trong sát thủ cóc có năng lực thừa nhận rất cao, bắt quá nếu có yêu tinh nào đó dùng cái đuôi để đi đường, đối với trái tim mọi người cũng là gánh nặng đi.”

Không đợi Dư Khinh nói xong, Hồng Y đã tức giận nhào lên muốn đánh y, hai người cười đùa một hồi.

Mấy ngày về sau, mấy người muốn đi tới nơi tu ma hái thuốc chữa bệnh, hay tại tửu quán nhỏ theo A Giang học ủ rượu, ngày qua ngày đều thoải mái.

Vô Biên cũng dùng linh lực trợ giúp Hồng Y, sau nửa năm tất cả gân mạch trong cơ thể hẳn cũng hồi phục như cũ, linh lực cũng đã khôi phục như lúc ban đầu, cái đuôi ta kia cũng biến trở lại thành đôi chân người.

Dư Khinh đặc biệt đi qua coi hai cái đùi kia, ha ha cười nói: “Nói ra, hai cái đùi này thực rất thon dài xinh đẹp tuyệt trần, khó trách người có thể đem A Giang mê đến thần hồn điên đảo.”

Hồng Y hừ một tiếng nói: “Ánh mắt kia của người sao giống nhìn thấy tinh tinh mọc ra hai cái chân voi. Huống chi, đừng chỉ nhìn thứ gì tốt của người ta, hai cái đùi kia của người cũng không kém a. Như thế nào? Đêm Yên Lung sinh sản, lúc ta đi tìm người phát giác trong phòng người có chút hơi thở của ***, chắc chuyện tốt của người cùng Vô Biên đã bị ta đánh gãy đi? Khó trách hẳn sau này vừa nhìn thấy ta, liền giống như nhìn thấy cừu nhân. Chính là mấy tháng này cũng không có chuyện gì, người chẳng lẽ không bồi thường hẳn sao?”

Mặt Dư Khinh đỏ lên, xì một cái nói: “Thật sự là yêu tinh, nói chuyện cũng không che lấp, loại chuyện này mà người cũng hỏi ra miệng, tính thật giống Hương Xá kia.”

Hồng Y cũng không giận, còn đắc ý nói: “Qua trong thiên hạ thường đen, yêu tinh trong thiên hạ cũng tự nhiên đều là giống nhau. Người nghĩ rằng chúng ta cũng như Yên Lung ôn nhu không màng danh lợi tính tình nội liêm sao? Ai, chúng ta cũng rất muốn học người ta, nhưng mãi cũng học không được, chỉ tiếc Yên

Lung xinh đẹp cao quý như vậy, ôn nhu dễ thân, lại lâm vào kết cục như thế, đến nay chúng ta cũng không biết phụ thân cục cưng là ai.”

Dư Khinh cũng gật đầu nói: “Cho nên nói thiên đạo bất công a, loại yêu tinh ngang ngược giống người cùng Hương Xá này có thể tìm được kết cục tốt, Yên Lung như vậy lại bị từ bỏ, hừ, nam nhân tằng tận thiên lương kia, đừng để ta tìm được, nếu tìm được, ta... Ta gọi Vô Biên lột da hắc rút gân hắc, đem hắc thiên đao vạn quả, nếu không khó có thể tiêu mỗi hận trong lòng của ta.”

Hồng Y cười khanh khách nói: “Nguyên lai người còn biết chính người không bản lĩnh, bằng không người sao lại không nói người đi đem hắc rút gân lột da? Còn muốn mượn lực Vô Biên?”

Dư Khinh cũng cười nói: “Người nghĩ rằng ta và người đều là kẻ lỗ mãng sao? Người có thể cùng Yên Lung cùng một chỗ, tất nhiên là rất lợi hại, ta là một phạm nhân, đâu có thể nào cang đấu với hắc a, Vô Biên có lẽ còn có lực liều mạng đi, bất quá cũng khó nói, Yên Lung chính là kỳ lân mà.” Nói tới đây, nghĩ đến mệnh số đáng thương của Yên Lung, nhin không được lại hít một hơi.

“Không cần lo cho người khác, lại nói chính người đi, người rốt cuộc là tính đến khi nào mới cho Vô Biên nếm thử chút ngon ngọt? Đường đường truyền nhân Bạch Vân sơn xá, theo người màn trời chiếu đất thì cũng thôi, còn để người ta được nhìn không được ăn, này ngay cả ta đều xem không được.”

Hồng Y nói xong, nhin không được lại bổ thêm một câu nói: “Dư Khinh, người nghe ta, cũng chớ để hối hận, nếu Vô Biên thực đi rồi, người muốn tìm một người thích bám người như thế, trăm triệu lần là không có khả năng.”

“Được rồi được rồi, ta hiểu được.” Dư Khinh trợn trắng liếc mắt Hồng Y một cái: “Chưa từng thấy người như vậy, hoàng đế không gấp thái giám đã gấp. Ta cũng không phải cố ý dẫn đo, lần trước người cũng biết, hắc vì Yên Lung chấn kiếp lôi đi, bị nội thương, tuy rằng chính hắc nói không nghiêm trọng, nhưng kia dù sao cũng là thần kiếp a, ta dám qua loa sao? Cho nên khí tức của hắc một ngày không đầy đủ như bình thường, ta một ngày không thể để cho hắc đi làm loại cử chỉ này, một khi tình khí một mối, hắc sẽ bị tổn thương lớn, đây chẳng phải là mất nhiều hơn được?”

Hồng Y gật đầu nói: “Nguyên lai người cũng là vì suy nghĩ cho hắc...”

Một câu chưa xong, chợt nghe “Thùng ” một tiếng, đại môn bị mở ra, dọa hai người nhảy dựng, nghĩ thầm ai lớn mật như thế, dám ở nơi chúng ta giường oai chứ.

Mới vừa đứng lên, chỉ thấy một bóng đen đột nhiên bổ nhào vào, đem Dư Khinh gắt gao ôm lấy, Hồng Y mới gào một tiếng: “Vô Biên, có người bắt cóc...” Liền im bật, bởi vì lúc này hắc mới nhìn rõ, gia hỏa nhào vào kia đúng là Vô Biên.

“Uy, người sao tới đi? Không phải cùng A Giang đi năm mươi dặm ngoài trấn mua thức ăn sao? Người... Người không phải là tự mình dùng ngự kiếm thuật trở về, đem mình A Giang bỏ lại đi? Người... Người gia hỏa chết tiết này, đây chính là đồ ăn một tháng a, hắc sao có thể khiêng hết.”

Vô Biên đối với chỉ trích của Hồng Y không thèm để ý chút nào, hắc chính là hai mắt lóe sáng nhìn Dư Khinh, cảm động nói: “Khinh Khinh, nguyên lai người là vì suy nghĩ cho ta, mới không chịu cho ta. Kỳ thật ta không sao mà, Khinh Khinh, ta thật sự không có việc gì mà, ta lấy tu hành tổ sư gia thể, ta thật sự có thể cùng người song tu, không có nửa điểm tổn thương, nếu có nửa chữ nói gối, trời sẽ giáng ngũ lôi oanh ta...”

“Hồng Y mau tránh...” Dư Khinh đột nhiên đánh gãy lời Vô Biên, mắt thấy Hồng Y còn đứng ngốc ngốc ở đó không biết đã xảy ra chuyện gì, y không nói hai lời, nhảy qua bên Hồng Y kéo hắc hướng dưới bàn lăn một vòng, ngay sau đó, chợt nghe “Lộng sát*” một cái tiếng sấm bạo vang, nhưng lại giống như chỉ nổ ở trong phòng.

lộng sát: tiếng sấm đánh.

“Vô Biên, hỏi một chút tổ sư gia kia của người, là chỉ đánh một tiểu lôi để khiển trách mà? Hay là thật phải đánh năm lôi mới có thể bỏ qua a.” Dư Khinh căng cổ hô một câu.

Ngay sau đó, liền nghe thấy âm thanh rầu rĩ của Vô Biên: “Xuất hiện đi, một cái lời là đủ rồi, lại đến năm, hẳn muốn cho đem đồ tôn hấn đi âm minh giới báo danh hay sao?”

20. Chương 20

Dư Khinh lúc này mới kéo Hồng Y từ dưới bàn chui ra. Hồng Y chỉ thấy sắc mặt Vô Biên như cùng bị xông khói, rồi tóc cũng bị nổ tan, trên trán gân xanh tán loạn, nắm tay tác hưởng rắc rắc, một bộ dáng chết không nhắm mắt mà đứng ở nơi đó.

“Này... Đây rốt cuộc là chuyện gì a?” Hồng Y như nằm mơ, chớp chớp mắt, lại chớp chớp mắt, nghĩ thầm nào có người thề mau sẽ linh nghiệm như vậy?

“Ai, đừng nói nữa. Còn không phải tổ sư gia kia của hấn, lão đầu nhi tính tình đặc biệt không tốt, mà đồ tôn dốt nát này của hấn còn thích lấy hấn ra thề.”

Dư Khinh nói tới đây, liền đối với Vô Biên giận dữ nói: “Ta nói, sau này có thể không lấy tổ sư gia thề hay không? Gặp tổ sư gia kia của nhà các người, phỏng chừng là ở trên trời không có việc gì làm đi, vì vậy cũng quá rảnh rồi, mặc kệ lúc nào, chỉ cần nhắc tới hấn, liền đánh lợi lời xuống, người còn chê nội thương kia của người chưa nặng đúng không?”

Vô Biên vén vén tóc, oán hận nói: “Loại lời bình thường này không gây thương tổn cho ta, hấn chính là cố ý. Thật sự là tức chết ta, trước kia lấy hấn thề mấy chục lần cũng chưa thấy ứng nghiệm, từ trên xuống dưới Bạch Vân sơn xá chúng ta đều thích dùng hấn thề, ai biết lần này xảy ra chuyện gì, liền để ý ta. Hừ, sau này không cần dùng hấn thề.”

Vừa nói, liền kéo Dư Khinh lại nói: “Tốt lắm, chúng ta trở về phòng đi thôi, A Giang ở đằng sau cũng đã đem đồ ăn chuẩn bị xong hết rồi, phỏng chừng cũng đã trở về. Chúng ta đừng quấy rầy vợ chồng son người ta.”

Dư Khinh bị Vô Biên kéo ra ngoài, Hồng Y ở nơi này lại nhớ tới vị đạo giáo tổ tiên kia, vẫn cảm thấy không thể chấp nhận, sao cũng không tưởng tượng nổi, vì thần minh cao cao tại thượng kia, thế nhưng lại khôi hài như thế, nhịn không được gục xuống bàn cười ha hả.

Đáng thương là Vô Biên vốn sắp hết khổ. Ai ngờ bởi vì họa từ miệng mà ra, bị tu hành tổ sư gia của hấn đánh một cái lời, Dư Khinh liền đó làm lấy cớ, lại đem phúc lợi về sau của hai người kéo nhiều ngày, chỉ chớp mắt, đã muốn tới trừ tịch.

Dư Khinh kỳ thật cũng biết rõ thân thể Vô Biên, đã sớm không ngại chuyện cá nước thân mật. Nhưng mà người y quá mức sợ đau, từ sau chuyện Yên Lung, y nhớ tới chuyện đêm hôm đó, biết thân phận mình bị áp là nhất định rồi.

Tuy rằng Vô Biên đối với mình rất tốt, nhưng thấy Hồng Y cùng Yên Lung, rõ ràng đều là lợi hại hơn một phần, lại đều làm người bị áp, huống chi mình căn bản không có sức phản kháng không phải sao? Lúc ở sát thủ cốc, mọi người nói nói cũng là để y gả cho Vô Biên, nhưng chưa từng nói qua y phải lấy Vô Biên. TBD: trời!!

Bởi vì nghĩ như vậy, mới theo Vô Biên đi vào trấn trên, đem sách cấm truyền kỳ mua một ít, trọng điểm là nghiên cứu hậu đĩnh của nam nam chi hoan, mới phát hiện, nơi bị áp, dù có chuẩn bị tiền diễn vài lần đều bị đau, thậm chí ngay cả đi đường cũng không thể.

Dư Khinh sợ đau, thấy miêu tả như vậy, làm sao có thể không e ngại, bởi vậy muốn nghĩ mọi biện pháp trốn tránh.

Quan một tân niên vô cùng náo nhiệt, đảo mắt đã tới mùa xuân, thương tích của Vô Biên cuối cùng đã hoàn toàn khỏi hấn, đang ở nơi nào đó mơ mộng, nghĩ lúc này đây Dư Khinh rốt cuộc không còn lý do từ chối, lại nghe y với Hồng Y Yên Lung nói: “Cảnh sắc lúc này ở sát thủ cốc là đẹp nhất, không bằng bây giờ chúng ta liền lên đường, các người đều có pháp lực, mang ta cùng A Giang hai phạm nhân, cho dù phi hành sẽ mệt một chút, nhiều nhất hai ba ngày cũng sẽ về tới.”

Vô Biên ngăn ra, ý thức được Dư Khinh lại bắt đầu nghĩ biện pháp trốn tránh, vội vàng nghĩ muốn ngăn cản. Ai ngờ Hồng Y cùng Yên Lung đã mong tới sát thủ cóc từ lâu, nghe thấy Dư Khinh nói như thế, làm sao còn muốn chờ đợi, A Giang cùng Vô Biên giống nhau, đều có chút bản chất sợ vợ, bởi vậy chuyện này liền được quyết định.

Yên Lung cùng Hồng Y đều trở về kích động mà thu thập đồ đạc, Vô Biên nhìn bóng dáng của Dư Khinh cũng hưng phấn quay về đi thu thập, khóc không ra nước mắt, nghĩ thầm các người tốt xấu gì cũng chừa hai ngày cho ta, để ta cùng Khinh Khinh làm chuyện kia làm xong a. Cứ như vậy mà trở lại sát thủ cóc, hẳn cùng Hương Xá cửu biệt gặp lại, tiểu yêu nghiệt Hường Tiểu Xá lại ở giữa cản trở... Ta... Ta đây muốn khi nào mới có thể hết khổ a.

Chỉ tiếc, số ít tới vẫn phải phục tòng đa số. Hồng Y cùng Yên Lung chỉ lo cao hứng, ai còn đi để ý tới nội tâm buồn khổ cùng hò hét của Vô Biên đạo trưởng.

Thế là chuyện này liền định, ngày hôm sau, mọi thứ đều thu thập thỏa đáng, Yên Lung cùng Vô Biên phân biệt đem để trên lưng A Giang Dư Khinh, Hồng Y tuy rằng không biết ngự kiếm phi hành, nhưng mà bởi vì hắn cũng có chút pháp lực, cho nên có thể phụ giúp ở trên phi kiếm, mấy người cùng nhau hướng Sát Thủ cóc phi hành đi.

Lại nói tới trong sát thủ cóc, chỉ vì Hường Thiên Nhai ghét ác nếu như cừu, tuy rằng dường ra mấy chục sát thủ danh cao một phương, nhưng mà hắn chỉ nhận ám sát hạng người gian ác.

Nhưng mà thời buổi đang thái bình thịnh thế, hoàng đế thánh minh, dân gian lại có anh hùng hiệp nghĩa là hắn chăm coi, quan viên lớn cỡ nào đều nơm nớp lo sợ nếu trong miệng bằng mỏng, vì quốc gia dân chúng tận chức tận trách, người gian ác cũng từ từ giảm bớt, cho nên sinh ý của sát thủ cóc cũng thâm đạm, thậm chí có mấy tháng đều không có một vụ làm ăn.

Hương Xá làm cóc chủ phụ nhân, đối với tình huống này thực lo lắng, mỗi ngày tính toán nên đem bảo bối nào đến trợ cấp chi phí trong nhà, bằng không với đại phương pháp của Hường Thiên Nhai, sát thủ cóc này chỉ sợ không đến mùa thu, liền miệng ăn núi lở *.

__miệng ăn núi lở: mỏ vàng cũng cạn.

Vào một ngày, đang ngồi trên tảng đá lớn trong cốc âm thầm tính kế, thậm chí không bằng trở về vụ ẩn sơn một chuyến, đem linh dược bảo bối mỏ vàng thạch gì đó trên ngọn núi kia mang đến, tốt xấu mọi người không thể uống gió Tây Bắc a. Dù sao vài thứ kia, các huynh đệ cũng không để ở trong mắt, chính mình cho dù lấy đến để trợ cấp chi phí trong nhà, cũng không ai có ý kiến. Huống chi các gia hỏa về sau sẽ phi tiên, còn muốn vật ngoài thân này làm gì chứ. TBD: sax, chồng con có hết rùi phi tiên làm rì.

Đang cân nhắc hăng say, chỉ thấy Hường Thiên Nhai đã đi tới, mỉm cười hỏi hắn đang suy nghĩ gì. Hương Xá đang đắc ý mà, liền không ngại đem quyết định của mình nói ra. Cũng làm cho Hường Thiên Nhai hảo một chút cười.

Hắn bắt đắc dĩ nói: “Người đi bận tâm việc này làm gì, nếu thực tới khó khăn tới mức như người nói, ta còn có thể nhàn nhã như vậy sao? Không nói gạt người, ngày đó sư phó của ta lưu cho ta hơn mười tòa bảo tàng, kia đều là bảo đồ hắn sưu tập chung quanh, ta từng nhìn thấy hai nơi, vàng bạc mỹ ngọc nhiều không đếm được, đủ cho chúng ta sống xa hoa mấy đời, huống chi còn có hơn mười chỗ chưa thấy qua. Ta đã cho người đi lấy. Huống chi, quốc gia chúng ta tuy rằng không có hạng người gian nịnh, nhưng mà biệt quốc sẽ có, gần đây đã nhận hai vụ sinh ý, tiểu Giáp cùng tiểu Hân đã xuất phát rồi.”

“Không phải đâu? Sinh ý của người đã bắt đầu xuyên quốc gia rồi a?” Hương Xá kêu sợ hãi, hắn dùng từ “Xuyên quốc” mới mẻ này lại khiến Hường Thiên Nhai cười ha hả, tiếng cười sang sảng xuyên qua tận trời, dừng ở trong tai đám người Vô Biên Dư Khinh từ xa mà tới.

“A? Đại ca ngay tại phía dưới.” Dư Khinh ở trên mây hô lớn, ý bảo Vô Biên cùng Yên Lung đi xuống.

Hồng Y kinh ngạc nói: “Không phải nói đại ca người bắt cầu ngôn tiểu lạng yên ít lời, nhất lãnh khóc sao? Người như vậy có thể phát ra loại tiếng cười này?”

“Nếu ở bên cạnh hắn chính là Hương Xá, thì bất quá cũng bình thường.” Dư Khinh lão thần khấp nơi nói.

Tiếp theo Vô Biên lại bổ thêm một câu: “Nói ra, nếu bên cạnh bọn hần là đứa con bảo bối yêu nghiệt kia, cũng có thể đạt tới loại hiệu quả này.”

Vừa dứt lời, Hồng Y cùng Yên Lung vẻ mặt thần nhiên mong đợi nói: “Người nói bọn họ thú vị như vậy, thật sự là muốn nhanh chóng gặp mặt.”

Vô Biên đang vỗ mây đi xuống, nghe thấy lời này, không khỏi lão đảo một chút, rồi mới lắc đầu nói: “Hồng Y thì cũng thôi, cũng không phải yêu tinh chính nghĩa lắm liệt gì, yêu nghiệt Hương Xá ở phương diện này là tổ tông của người, người mong hần cũng đúng. Nhưng Yên Lung người liền miễn đi, người là kỳ lân, kỳ lân a, thần thú, người không thể bôi đen thần giới a...”

“Người là có ý gì a Vô Biên, sao Yên Lung không thể mong chờ Hương Xá? Thần giới nhất định phải phải cao cao tại thượng thanh tâm quả dục, bộ dáng tâm trong sáng nghiêm trang sao?”

Dư Khinh bỗng nhiên ở bên cạnh muốn lên tiếng, rồi như là nhớ tới điều gì đó, lại cười nhạo nói: “Người nói Hương Xá như vậy, chờ ta đi nói cho hần nghe, nhìn người từ nay về sau ở sát thủ cốc còn có ngày lành hay không.”

Vô Biên sợ tới mức sắc mặt đại biến, đôi mắt trông mong nắm lấy tay áo Dư Khinh, nước mắt lưng tròng nói: “Khinh Khinh, ta sai rồi, người bỏ qua cho ta lần này đi...”

Không chờ nói xong, chợt nghe giữa không trung vang một tiếng rống to uy phong lẫm lẫm: “Ngạt thần phương nào, dám đến phạm sát thủ cốc ta?”

21. Chương 21

Đang nói, người còn chưa tới, một ti vòng trắng như tuyết liền quay đầu quét tới. Vô Biên vội vàng hô to,: “Là người một nhà, người một nhà a Tiểu Xá.” Bên kia, Yên Lung tuy rằng pháp lực không bằng trước kia, nhưng vẫn là thần thú, cho nên vội vàng niệm ấn bí quyết, cũng miễn cưỡng phá được thể công của ti vòng.

“A? Là Dư Khinh thúc thúc.” Từ trên mây chui ra một tiểu gia hỏa, vừa nhìn thấy Dư Khinh, trên mặt lập tức lộ ra thần sắc vui mừng, tiếp theo cặp tay nhỏ bé kia vẫy vẫy, ti vòng liền trở lại trong tay hần.

“Ân, thúc thúc dẫn theo vài bằng hữu trở về làm khách.” Dư Khinh nhìn thấy Hương Tiểu Xá, cũng là hân hoan vạn phần, mấy người cùng nhau xuống mặt đất, y mới sờ đầu Hương Tiểu Xá nói: “Tiểu gia hỏa, một thời gian dài không gặp, lớn lên cao như thế, càng tuần tú ra.”

“Dư Khinh thúc thúc, không cần dùng tuần tú hình dung ta.” Vẻ mặt Hương Tiểu Xá đứng đắn: “Từ xưa nữ tính hóa hình dung thật sự là rất không thích hợp với vẻ ngọc thụ lâm phong anh tú tiêu sái của ta. Nếu nhất định phải khích lệ, thỉnh dùng ‘đẹp trai, chói mắt như sao thần, phong thần như ngọc, phong lưu phóng khoáng’ từ ngữ nam tính hóa, cảm ơn.”

Vài người đều ngây dại, ngây ngốc nhìn tiểu đại nhân Hương Tiểu Xá, một lát sau, mới đột nhiên tuôn ra một trận cười to, mà ngay cả Yên Lung tính tình trong trẻo nhưng lạnh lùng, đều xoay người ôm bụng cười, chỉ kém không lăn lộn trên mặt đất.”

“Uy, không cần quá phận như thế được không? Ta nhìn qua ảo là như vậy sao?” Hương Tiểu Xá tức giận nhu cái miệng nhỏ nhắn, lấy tay chỉ Vô Biên: “Đều là tại gia hỏa nhà người, ta thấy là người cười trước hết, người cứ chờ đó cho ta.”

Vô Biên vội vàng thu tiếng cười, hần ở sát thủ cốc lâu ngày, biết ai cũng không thể chọc tới vị tiểu tổ tông này. Uy lực của Hương Xá gặp phải con của hần, cũng đều là con nít, nếu là hần có tâm đối nghịch, chính mình cả đời cũng đừng muốn đem Khinh Khinh ăn đến trong bụng đi.

Nghĩ thế, liền đến trước mặt Hương Tiểu Xá, siểm cười quỵến rũ nói: “Tiểu Xá a, ta không phải cười người, ta là vui mừng, thời gian dài không gặp, ta nhìn thấy Tiểu Xá người trưởng thành ngọc thụ lâm phong phong thần như ngọc phong lưu phóng khoáng phong độ như vậy, ta thật sự là quá kích động.”

“Nôn...” Dư Khinh cùng Hồng Y A Giang đều rất không nể tình chạy đến đi một bên nôn khan. Yên Lung còn ở tại chỗ cũng co rút khóe miệng, nghĩ thầm người vừa mới nói ta là thần thú, ta không được bôi nhọ thần giới là ai a? Chính là gia hỏa trước mắt với vẻ mặt nịnh nọt này sao? Hẳn không phải là đi.

Lần khen tặng chi ngữ ghê tởm này làm Hường Tiểu Xá rất là hưởng thụ, hẳn ở trong sát thủ cốc mặc kệ nhấn mạnh như thế nào, mọi người cũng không chịu khen hắn một tiếng anh tuấn đẹp trai, thật sự là thiếu chút nữa đem hắn bực chết.

“Cha người nương đâu? Vừa mới ở trên mây còn nghe thấy tiếng nói chuyện.” Khi Hường Tiểu Xá mang bọn họ trở về, dọc theo đường đi Vô Biên liền hỏi hắn.

“Chắc đang ở hậu sơn, nương ta đang trông một mảnh linh chi.” Hường Tiểu Xá đơn giản giải thích.

“Tiểu Xá, sao lại phải sửa lời ca ngợi của mọi người?” Dư Khinh hiểu kỳ nhất chính là điều này, rõ ràng trước kia chỉ cần là khích lệ, tiểu gia hỏa này sẽ cao hứng phấn chấn.

Miệng Hường Tiểu Xá lại bĩu lên, oán hận nói: “Bởi vì một năm trước ta mới học được chữ, ba tháng trước mới có thể tự đọc sách a, ta mới biết được nguyên lai từ tuần tú này, chỉ cần là hình dung nam nhân, tương lai phải bị trở thành giống nữ nhân, hừ, ta là nam nhi bảy thước đỉnh thiên lập địa uy phong lẫm lẫm, sao có thể để người khác nói vậy chứ?” TBD: đùa càn nói thế càn giống thụ đó pé.

Người Dư Khinh cùng Vô Biên run lên, nghĩ thầm Hường Xá này không phải, không phải là để Tiểu Xá nhìn thấy nam nam phong nguyệt chi thư mà hắn giấu chứ?

__nam nam phong nguyệt chi thư: sách cấm về nam x nam đó.

“Tiểu Xá, không thể nói như vậy a, người nương chẳng phải là công xà sao? Còn không phải gả cho cha người? Nhưng hắn chưa từng nghĩ mình đường đường nam nhân bảy thước.” Vô Biên nhớ tới yêu nghiệt Hường Xá quỳn rũ, không khỏi cảm thán.

“Đừng lấy ta cùng xà yêu không có tiền đồ nương ta so sánh, trong cơ thể của ta có một nửa máu là của cha ta.” Hường Tiểu Xá vẻ mặt khó chịu, nghiêng mắt liếc Vô Biên: “Người còn muốn đem Dư Khinh thúc thúc ta ăn khiến mặt tịnh không? Muốn thì đừng chọc ta.”

Về mặt Dư Khinh hắc tuyến, nhin không được đưa tay chỉ Hường Tiểu Xá: “Người Tiểu Đông Tây chân ngoài dài hơn chân trong này, mình không bênh người nhà, lại còn hãm hại ta, đã quên lúc trước người sinh ra ta là thiên tân vạn khổ như thế nào...”

“Thúc thúc, thiên tân vạn khổ là nương ta, Vô Biên thúc thúc nghe nói cũng ra một phen lực, hình như người cũng không giúp nhiều lắm.” Hường Tiểu Xá hì hì cười.

“Nói cái gì, ta là thực ra lực a.” Vô Biên không thuận theo kêu: “Ta từ bỏ tôn nghiêm thân là một cái đạo sĩ, giúp nương người đem người sinh ra, ta là vì ai, còn không phải bởi vì đối với nhẹ nhàng vừa thấy chung tình... A...”

Câu nói cuối cùng còn chưa dứt lời là bởi vì cả người hắn đều bị Dư Khinh đá bay đi.

Hồng Y cùng Yên Lung lặng yên trong chốc lát, nhìn về phía Dư Khinh: “Người thật đúng là ra tay được.”

“Không có việc gì mà, trước kia hắn ở sát thủ cốc cũng thường xuyên bị ta đá bay như vậy.” Dư Khinh kỳ thật cũng ngượng ngùng, gãi gãi đầu, thì thảo lẩm bẩm: “Thật là kỳ quái, về tới đây, tính tình sẽ trở nên táo bạo một ít, quả nhiên đây là nơi yêu nghiệt tập hợp sao?”

“Dư Khinh thúc thúc, người đây là nói cái gì? Nhiều lắm cũng là ta cùng mẹ ta hai yêu nghiệt thôi, còn cách tập hợp rất xa đi.” Hường Tiểu Xá híp mắt mắt to.

“Khụ khụ, tuy rằng liền người cùng nương người là hai cái, nhưng lực sát thương kinh người a. Mấy chục người chúng ta ở sát thủ cốc, cũng gần không được mị lực vô biên của hai người các người.”

Dư Khinh cười gượng hai tiếng, chợt nghe phía trước cách đó không xa có người kêu lên: “Nha? Đây không phải là Vô Biên sao? Saovừa trở về liền làm đại lễ như vậy a? Ta nói cho người biết, không tốt không lễ, không tiền lì xì cho người.”

“Phi phi phi... Ta hiếm lạ tiền li xì của người, cho dù lễ mừng năm mới, người không đến cướp đoạt ta thì tốt rồi.” Thanh âm của Vô Biên vang lên, tiếp theo ba người từ sau hai cây to đi ra, trừ bỏ Vô Biên, còn có một nam nhân cao lớn anh tuấn cùng một nam tử tuấn tú.”

Hồng Y lập tức liền biết nam tử đó là Hương Xá, thấy lúc hắn giơ tay nhắc chân đều là một loại phong tình quyến rũ tự nhiên, không khỏi âm thầm khen ngợi, nghĩ thầm không hổ là xà yêu tu luyện hơn một ngàn năm, Hương Thiên Nhai kia thật sự là hảo phúc khí a...

Mới vừa nghĩ đến đây, chỉ thấy Hương Xá cao hứng nói: “Nha, Khinh Khinh, người đã trở lại? Trở về thì trở lại, còn mang lễ lớn như thế làm gì chứ? A? Không giống như là lễ vật a, ta biết, người còn chưa có tâm địa cứng rắn có thể lừa gạt con nít. Kia vài người này là để làm gì chứ?”

Hắn nói xong, không đợi Dư Khinh trả lời, liền lại cao hứng phấn chấn nói: “A, ta hiểu được, người đây là mang ủng cử viên đến để ta giúp người lựa chọn phải không?”

Lúc nói đến đây, hắn đã tiến lên thân thiết kéo tay Dư Khinh lại, dùng một bộ khẩu khí ân cần dạy nói: “Khinh Khinh a, không phải tẩu tử ta nói người, thiên hạ này mỹ nam rất nhiều, người nếu người nào cũng muốn dính lấy, sao có thể dính hết? Cho nên a, vẫn là tìm người thiết tình, theo đến chết là tốt rồi, người xem tẩu tử ta hiện tại rất hạnh phúc a, có phải hay không? Đại ca người đối với ta rất tốt.”

Hắn vừa nói, một bên lại dùng tay chỉ chỉ Hồng Y: “Đây là một con tê tê tinh, tuy rằng có tu luyện, nhưng pháp lực so với Vô Biên, hẳn là kém đến xa mà. Đây đi, mặc dù là cao thủ nhân loại, nhưng Vô Biên cũng là cao cao thủ trong nhân loại a. Đây mà...”

Hắc xà tinh nói tới đây, liền ngậy dại, hắn ngậy ngốc nhìn vẻ mặt tươi cười thần nhiên của Yên Lung, bỗng nhiên nhảy ra từng bước, lại nhảy ra từng bước, cuối cùng nhanh như chớp chạy đến trốn phía sau Hương Thiên Nhai, chỉ lộ ra nửa đầu, ngoài miệng trong yếu kêu lên: “Người... Người con kỳ lân này muốn làm gì? Nói cho người biết, tuy rằng... Tuy rằng ta là yêu, cũng cùng nhân loại thành thân, nhưng là... Nhưng là ta còn chưa phi tiên nha, người không quản ta... Hừ, đừng nói người một con kỳ lân, cho dù là mười vạn thiên binh thiên tướng, cũng mơ tưởng đem ta cùng Hưởng lang tách ra...”

22. Chương 22

Từ khi Hương Xá đăng màn, hắn cũng không cho người khác cơ hội nói chuyện. Mặt Hồng Y cùng Yên Lung đều đen, lòng muốn thu lại lời nói ban đầu, Hưởng Thiên Nhai rơi vào tay con yêu tinh như thế, thật không hiểu kiếp trước hắn đã tạo nghiệt gì, này... Đây người bình thường ai có thể chịu được a.

“Yên Lung là kỳ lân mà ta cùng Vô Biên cứu được, không phải tới bắt người, người sợ cái gì? Phi, một người còn tự xưng là yêu tinh tu luyện ngàn năm, lá gan chỉ có như thế? Còn nói là người đến từ mười hai con yêu tinh ở Vụ Ấn Sơn.” Dư Khinh nhin không được trào phún.

Hương Xá vừa nghe không phải tới bắt mình, lá gan cũng lập tức lớn lên, ưỡn ngực, rồi mới đưa tay xoa xoa nước mắt vốn không tồn tại, dùng ngữ khí trầm hết sức nói: “Ai, người còn chưa hưởng qua tư vị động tình này. Cái gọi là tình đến chỗ sâu không oán hận, gần hương tình càng nhất gan a, nếu không phải trong lòng ta còn vườn bạn Hưởng lang, ta sẽ sợ một con kỳ lân sao?”

Yên Lung cùng Hồng Y đồng thời xoa trán, nghĩ thầm đó là cái gì cùng cái gì a? Tình đến ở chỗ sâu không oán hận cùng với gần hương tình càng nhất gan có nửa phần quan hệ nào sao? Thực bội phục Hưởng Thiên Nhai kia, định lực này rốt cuộc là như thế nào mà luyện ra a, đối mặt với hành vi dọa người này của hắc xà tinh nhà hắn, thế nhưng mí mắt cũng chưa chớp một cái.

Thật vất vả chịu được cái miệng quạ của Hương Xá mà đi vào đại sảnh, có hạ nhân dâng trà bánh. Yên Lung bẻ hai khối điểm tâm dứt cho hai người con trai, liền ngẩng đầu đối Hương Xá nói: “Nguyên lai người là yêu tinh ở Vụ Ấn Sơn a? Quả nhiên là... Khụ khụ, rất hoạt bát.”

Dư Khinh hiểu kỳ nói: “Yên Lung, người cũng biết Vụ Ấn Sơn? Điều đó không có khả năng đi? Người là thần thú của thần giới, Vụ Ấn Sơn cũng bất quá là một tòa linh sơn mà thôi, thậm chí còn chưa tới tiên

sơn, hưởng chi, trong đại thế giới tiên sơn thần đảo rất đông, Vụ Ân Sơn kia như thế nào lọt vào trong mắt các người?”

Yên Lung mỉm cười nói: “Vụ Ân Sơn đích xác không nổi tiếng, nhưng là... Nó ở trong thần giới chúng ta có một biệt danh, tên là Thương Tâm sơn, nơi đó liên... Quan đến vài chuyện khiến người đau lòng. Nguyên do trong đó cũng không tiện đối với các người nói tí mĩ, bất quá, mấy trăm năm gần đây nó sở dĩ một lần nữa bị tiên thần giới chú ý, là bởi vì mười hai con yêu tinh ở trên đó.”

“Cái gì? Đại danh của chúng ta đã muốn truyền bá đến thần giới?” Hương Xá kích động đứng lên: “Này... Điều đó không có khả năng đi? Chúng ta... Chúng ta cũng không có làm chuyện lớn gì mà a, chính là đánh chạy một ít yêu tinh cõi tiên mà thôi, không có khả năng... Không có khả năng vì vậy mà nổi danh tại tiên thần hai giới đi?”

“Nga, thật là bởi vì yêu tinh cõi tiên mới chú ý các người. Con người yêu kia, nghe nói yêu tiên giới giới chủ thập phần thưởng thức.” Yên Lung không muốn nói dối, chỉ nói một câu, rồi dùng uống trà che dấu, không dám nhìn Hương Xá nữa.

“Chú ý tới người ca ca.” Ánh mắt Hương Xá càng phát sáng, bỏ nhào vào trước mặt Yên Lung vui rạo rực hỏi: “Chúng ta thì sao chúng ta sao? Giới chủ đại nhân yêu tiên giới có hay không đề cập qua chúng ta? Hẳn đối với chúng ta thì sao?”

Yên Lung thực cố sức nuốt nước miếng, cuối cùng vẫn là không chịu nổi ánh mắt nhiệt tình của Hương Xá, đành phải cúi đầu nhỏ giọng nói: “Khụ khụ, giới chủ đại nhân nói, hẳn... Hẳn mỗi ngày đều xem chuyện mười hai yêu tinh ở Vụ Ân Sơn, có thể... Có thể bảo trì thể xác và tinh thần khoái trá...”

“Bảo trì thể xác và tinh thần khoái trá?” Hương Xá nghi hoặc: “Này xem như khích lệ sao? Tại sao lại nói nhìn đến chúng ta có thể bảo trì thể xác và tinh thần khoái trá?”

“Nga, bởi vì... Bởi vì trừ bỏ người người ra, các người... Các người thật sự là chọc cười không ngừng, một đám yêu tinh vừa ngốc lại tham ăn ở chung một chỗ, mỗi ngày đều có thành thiên thực bách chuyện chê cười phát sinh, chỉ cần nhìn một cái, phiền não nào đều bay mất.”

Yên Lung đơn giản đem nguyên si lời nói của yêu tiên giới chủ ngày hôm đó nói ra. Thấy sắc mặt hắc xà tinh trong nháy mắt biến thành đen, hẳn vội vàng bổ cứu nói: “Bất quá... Bất quá giới chủ đại nhân nói, trong các yêu tinh tham ăn không có người.”

Hương Xá một lần nữa đổi giận thành vui, lại nghe Yên Lung lại nói: “Hắn nói người chính là mỗi ngày nghĩ muốn nam nhân muốn đến điên mà thôi, tuy rằng đốt nát thì vẫn là đốt nát...” Không đợi nói xong, hắn liền phát giác mình không nên đem câu còn lại nói ra, hối hận đến nỗi khuôn mặt tuần tú đều đỏ ửng.

Hương Xá mặt không chút thay đổi xoay người bước đi, vẫn là Hương Thiên Nhai không có cơ hội mở miệng cũng không muốn mở miệng cuối cùng ra tiếng: “Hương Xá, người muốn đi đâu?”

“Chuẩn bị đại hồng đăng lung, hỉ yến hỉ bính, y phục pháo này nọ, ta muốn thừa dịp lúc Dư Khinh ở sát thủ cốc, bắt hắn lấy chồng.”

_hồng đăng lung: lồng đèn đỏ.

“A...” Dư Khinh quát to một tiếng, một cái bước nhảy lên đi ra ngoài, hoảng sợ giữ chặt ống tay áo Hương Xá: “Hương Xá, không phải... Là đại tẩu, đại tẩu ta làm gì đắc tội người?” Ý nghĩ thâm ta chính là vì trốn hôn mới trở về, người... Người ngược lại, câu nói đầu tiên liền bắt ta lấy chồng.

“Con kỳ lân kia không phải người cứu sao?” Hương Xá như cũ mặt không chút thay đổi nhìn Dư Khinh, tiếng vô lý rõ rệt truyền đến.

”Đúng vậy... Là ta cứu.” Dư Khinh nóng nảy, biết đây là bị Hương Xá giận chó đánh mèo, hắn chui chui mồ hôi lạnh trên đầu, nhìn về phía Vô Biên đang vui mừng đến ngốc, vội vàng vươn tay chỉ nói: “Chính là... Chính là khi cứu Yên Lung, hẳn là chủ lực a, đại tẩu người muốn báo thù, thì lẽ ra, phải khiến ta cả đời không gả cho hắn mới đúng.”

Hương Xá nhìn nhìn Vô Biên, không nhìn y vội vàng xua tay ý đồ muốn trốn tránh trách nhiệm, nghĩ nghĩ nói: “Đúng vậy, không thể để cho hắn tiêu dao như vậy, nhưng là người cũng phải trừng phạt. Hảo, quyết định, hay là muốn đem người gả ra ngoài, nhưng không thể gả cho Vô Biên. Hắc hắc, này đối với hai người các người mà nói, phải là trừng phạt tối tàn khốc.”

Hắn nói xong, không để ý tiếng kêu to của mọi người, liền nổi giận dùng dùng đi ra cửa.

“Ta... Ta chọc ai trên trời? Từ lúc về tới đây, ta ngay cả một câu cũng chưa dám nhiều lời a.” Vô Biên khóc không ra nước mắt.

Cả người Yên Lung đều đứng ngồi không yên, đứng lên áy náy nói: “Điều tại ta, ta... Ta không nên ăn ngay nói thật. Bằng không... Ta đi tìm hắn giải thích giải thích đi... Bọn họ... Yêu tiên giới chưa nói bọn họ thực đáng yêu.”

“Đây còn không phải là thành ý kiến dốt nát.” Dư Khinh bĩu môi. Chợt nghe Hướng Thiên Nhai cười nói: “Kỳ lân công tử không cần để ý, Hương Xá mạnh miệng mềm lòng, cho dù thu xếp hôn sự, cũng định là chuẩn bị cho Dư Khinh cùng Vô Biên, sẽ không để Dư Khinh cho người khác.”

“Đại ca.” Dư Khinh oán hận trừng Hướng Thiên Nhai: “Người là đại ca của ta hay là đại ca hắn? Sao lại giúp hắn nói chuyện?”

Hướng Thiên Nhai chân mày cau lại: “Nga, chẳng lẽ trong lòng nhị đệ có người khác? Nếu như thế, tại sao còn không đem đạo sĩ kia vứt bên ngoài, đem trở về làm gì?”

“Người...” Mặt Dư Khinh lập tức hồng thấu, hừ lạnh một tiếng nói: “Mọi người đều nói gần chu thì đỏ gần mực thì đen, quả nhiên người gần Hương Xá, liền trở nên càng ngày càng đen, hừ, không để ý tới người.” Nói xong cũng phẩy tay áo bỏ đi.

“A? Vô Biên thúc thúc thật sự muốn kết hôn Dư Khinh thúc thúc a? Vậy sẽ có trò hay.” Trong ánh mắt Hướng Tiểu Xá bắn ra quang mang u lượng như sóng, nhìn Vô Biên đang đứng ở một bên tới khi trong lòng hắn kinh hoàng, mới nhớ tới tình cảnh sinh nhật một tuổi của Hướng Tiểu Xá, hắn không tự kìm hãm được liền run rẩy một cái.

“Vài vị đường xa mà đến, nói vậy cũng mệt mỏi, Giáng Tuyết, chuẩn bị phòng ở cho mấy vị khách nhân.” Hướng Thiên Nhai nói xong, rồi hướng đám người Hồng Y A Giang nói: “Vài vị xin mời an tâm ngụ đây, nếu có chút chuyện gì, cũng xin đợi đến sau hôn sự của Vô Biên cùng Dư Khinh rồi hãy rời đi, hai người bọn họ cũng không bằng hữu nào, khó được lúc dẫn vài người các người đến đây.”

“Hướng cốc chủ nói quá lời.” Yên Lung làm thi lễ, nhẹ giọng nói: “Kỳ thật chúng ta là tới sát thủ cốc tránh nạn.” Hắn đem mấy người gặp được nói một lần, rồi mới lại nói: “Dư Khinh nói, phu nhân cốc chủ là một hắc xà tinh tu luyện ngàn năm, pháp lực cao cường, nhất định có thể bảo hộ chúng ta bình an. Chính là mạo muội quấy rầy, thật sự bất an, nếu có chút không tiện, mong rằng cốc chủ cho biết.”

“Không có gì không tiện, sát thủ cốc không có cái khác, nhưng chút tâm huyết vẫn phải có. Thỉnh vài vị yên tâm, Dư Khinh đã đem các người phó thác ở trong này, cao thấp sát thủ cốc chúng ta, nhất định một lòng bảo hộ các vị an toàn.”

Vô Biên ở một bên nhú lông mày, tâm nói a, Hướng Thiên Nhai này cùng hắc xà tinh sớm chiều ở chung, thật sẽ nói vài câu khách sáo nhân mô nhân dạng.

__ nhân mô nhân dạng: bắt chước y hết hạnh động của loài người

Yên Lung cùng A Giang Hồng Y còn nói một phen “Quấy rầy mạo muội” linh tinh khách sáo, một đám người liền tan.

23. Chương 23

Vô Biên cùng Dư Khinh trở lại cũ phòng, tiểu viện kia từ khi bọn họ rời đi cũng chưa từng người vào ở, trong viện có mấy cây đào đang nở rộ, lúc này mặt trời chiều đã ngã về tây, tuy rằng không có khói bếp niêu niêu, nhưng cũng lộ vẻ thập phần an bình yên tĩnh.

“Khinh Khinh, cố cư trọng du*, có phải trăm mối cảm xúc ngổn ngang hay không a?” Vô Biên lấy tay lướt nhẹ qua cành đào, có chút cảm khái nhìn Dư Khinh.

_cố cư trọng du: ko hiểu?!! mà theo ngữ cảnh có lẽ là nhà xưa nặng tình.

“Cũng không phải từ nơi này chạy nạn đi ra ngoài, nào có cảm khái gì.” Dư Khinh vừa bực mình vừa buồn cười, hỏi lại Vô Biên: “Sao vậy? Chẳng lẽ nói người trăm mối cảm xúc ngổn ngang?”

”Đúng vậy a, tâm lý của ta có nhiều cảm khái, bách vị tạp trần a.” Về mặt Vô Biên đầy cảm thán vuốt ve thân cây đào trắng kiêu, Dư Khinh nhìn thấy thế liền nổi lên nghi hoặc.

“Đừng nói dối, này cũng không phải nhà người, người cảm khái cái rắm.” Hừ một tiếng, Dư Khinh ngồi xuống ghế đá, tuy rằng không giống Vô Biên nói khoa trương như vậy, có rất nhiều cảm khái, nhưng về tới đây, cảm giác vẫn là thực tốt.

“Có thể không cảm khái sao? Lúc trước từ nơi này rời đi, ta còn coi cút một người. Hiện giờ trở lại, đã là có đôi có cặp, ta đây tâm tình... Kích động a...”

Dư Khinh tức giận cầm lấy cái chặn giấy trên tảng đá chọi qua, la lớn: “Phi, lúc rời đi, người giống như cái đuôi theo ta như bóng với hình, còn không biết xấu hổ nói là coi cút một người. Hiện giờ là ai cùng người có đôi có cặp? Còn có xấu hổ hay không?”

“Khinh Khinh, người cho dù thẹn thùng, cũng không thể mưu sát chồng a.” Vô Biên đón cái chặn giấy đá kia, đem nó để lại trên bàn, ngồi đối diện Dư Khinh cười hì hì nói: “Lúc trước tuy rằng ta theo sát trừ người, nhưng mà lòng của người cũng không cùng ta tương thông, cái đó và coi cút một người có gì bất đồng.”

Không đợi nói xong, lại sát vào Dư Khinh một chút: “Còn hôm nay nha, Khinh Khinh, người cũng đừng quỵt nợ, rõ ràng lúc chúng ta ở chỗ Hồng Y, chuyện này cũng đã đến.”

“Ta... Ta liền quỵt nợ, thì sao nào?” Dư Khinh không giận thích, đơn giản bắt đầu chơi xấu.

Vô Biên vừa nghe liền nóng nảy, nghĩ người vợ trước mắt này bảo đảm có học qua phương diện ăn quỵt, khó bảo toàn hẳn sẽ không giở trò cũ, càng nghĩ càng là lo lắng càng nghĩ càng là phát bực, nhảy dựng lên lớn tiếng kêu lên: “Hồng Y a Hồng Y, không cần chờ đạo sĩ khác tới tìm trả thù, ta ta sẽ đi diệt người ngay bây giờ.” Nói xong liền kéo vén cánh tay áo muốn lao ra ngoài.

“Người làm gì chứ?” Dư Khinh nóng nảy, tiến lên giữ chặt hắn: “Đang tốt lành phát điên cái gì.”

“Tìm Hồng Y tính sổ, lúc trước nếu không có hắn, người hiện tại đã thành người của ta, muốn thiếu nợ cũng không được.” Vô Biên nghe thấy trợn mắt, giống như là đại hôi lang muốn ăn thịt người.

“Người trở lại cho ta.” Dư Khinh vội vàng kéo lấy hắn, oán hận nói: “Người sao lại đi dọa người, người là chủ nhân nơi này a, thế nhưng... Thế nhưng đi tìm khách nhân dọa, người là muốn thanh danh của sát thủ cốc chúng ta từ nay về sau mất hết sao?”

“Hắc hắc, Khinh Khinh, ta cũng biết phải có chừng mực, chỉ cần người không quỵt...” Vô Biên nói tới đây, ánh mắt đột nhiên trừng to, nhanh chóng bắt lấy tay Dư Khinh hét lớn: “Chủ... Chủ nhân? Khinh Khinh, ý của người là nói, ta cũng là chủ nhân nơi này, người... Người thừa nhận quan hệ của chúng ta đúng hay không?”

Dư Khinh trở mình xem thường, bỏ tay hắn qua một bên, một mình quay về phòng, một bên lẩm bẩm nói: “Thật sự là, vốn tưởng rằng người rất thông minh, ai biết lại trở thành như vậy, không biết cũng không thể dối ý, hay không cần gả thì tốt hơn...”

“Không nên không nên, Khinh Khinh, không thể quỵt nợ a...” Vô Biên theo sát chạy vào, chỉ để lại mấy cây đào trong viện, ở trong gió xuân mỉm cười nhẹ nhàng lay động cánh hoa.

Buổi tối Hương Thiên Nhai cùng Hương Xá bày yến hội cho bọn Dư Khinh đón gió tẩy trần, cũng là buổi tiệc giới thiệu Yên Lung Hồng Y cùng A Giang cho mọi người. Yên Lung cùng Hồng Y vốn lo lắng công lực của Hương Xá, sợ hãi sẽ liên lụy đến sát thủ cốc.

Nhưng sau đó vừa thấy, Hương Xá quả nhiên là tu vi cao thâm, mà ngay cả con hắn Hương Tiểu Xá, cũng là không thể khinh thường, có thể lấy chuyện võng ti lúc ban ngày làm tiêu biểu, vốn bọn họ nghĩ đó là do

Hương Xá đưa cho đứa con chơi đùa, sau mới biết được này ti vông là Hưởng Tiểu Xá tự luyện chế, tuy rằng thứ đó không phải tốt lắm, nhưng từ tay một đứa nhỏ ba bốn tuổi, có thể luyện thành vật như vậy, đã là thập phần khó được.

Dư Khinh* cũng là đứa nhỏ do người đắc đạo sau khi song tu sinh ra, khi sinh ra cũng mang theo pháp lực, nhưng hần nhớ, lúc mình ba bốn tuổi còn mặc quần yếm lấy kiếm gỗ đào ở bên hông các sư huynh sau đó bỏ chạy mà. Hưởng chi chuyện tích khi Hưởng Tiểu Xá chưa sinh ra liền cứu toàn bộ sát thủ cốc lại quang huy vô cùng, nói ra, Hồng Y cùng Yên Lung liền càng thêm yên tâm.

*: ở đây bản qt ghi là Dư Khinh, mà theo đoạn trên kể phải là Vô Biên mới đúng nhưng mình cũng ko dám sửa nguyên tác với lại

Nhất mọi người tấn hoan mà tán, Hương Xá lấy cớ vì sắp chuẩn bị thành hôn, đem Vô Biên đuổi tới khách phòng phía tây sát thủ cốc nghỉ ngơi, Dư Khinh ở phía đông sát thủ cốc, cứ như vậy, hai người đã bị tách rời ra.

Vô Biên vốn cảm thấy không muốn, nhưng suy nghĩ một chút, chia lìa hiện tại là vì sau này gặp nhau lâu dài. Chỉ cần qua ba năm ngày, tới ngày hoàng đạo nào đó, người trong lòng cuối cùng có thể làm vợ mình, bởi vậy chỉ cảm thấy lòng tràn đầy vui mừng, khổ gì cũng có thể nuốt trôi, hưởng chi cũng không có gì đau khổ lắm, bất quá là không thể cùng Dư Khinh vành tai và tóc mai chạm vào nhau thôi.

Trong nháy mắt sáu ngày đã trôi qua, Vô Biên là mỗi ngày bẻ đầu ngón tay đếm này, mà thời gian cũng trôi qua thật nhanh, lại ba thêm ba ngày hoàng đạo, hai người bọn hần đều chạy qua hỏi Hương Xá, nhận được trả lời đều là: “Gấp cái gì? Còn chưa chuẩn bị tốt mà.”

Mất thấy ngày thứ hai là ngày hoàng đạo cuối cùng, trong cốc cũng chưa có động tĩnh gì, hưởng chi đã ước chừng có sáu ngày chưa gặp Dư Khinh, Vô Biên liền nhịn không được, nghĩ thầm hắc xà này không phải là nhớ tới lúc ta mới tới có chút đắc tội với hần, nên cố ý trả thù ta đi? TBD: có chút?

Nghĩ đến đây, cũng không so đo cái gì là nhân yêu bất lương lập*, quy củ đạo sĩ không thể hướng yêu tinh cúi đầu, trực tiếp xông vào trong phòng ngủ của Hương Xá cùng Hưởng Thiên Nhai, rướn cổ họng hét lớn: “Hương Xá a, xà đại ca, xà đại tẩu, xà công tử, ta gọi người là tổ tông vẫn không được sao? Người nếu không chuẩn bị, qua ngày mai, chính là liên tiếp ba tháng cũng không có một ngày lành a.”

__Nhân yêu bất lương lập: người và yêu tinh ko thể cùng một chỗ.

“Người gấp cái gì? Cái gọi là nói tâm như nước...” Hương Xá từ trong phòng đi ra, chu miệng, biểu đạt khinh thường của hần đối với Vô Biên.

“Vô nghĩa, tất nhiên người đã cùng Hưởng Thiên Nhai là thành đôi, ngay cả đứa nhỏ đều sinh ra, người đương nhiên không vội. Ta đây cùng Dư Khinh là tám chữ còn thiếu một chữ, ta có thể không gấp sao?”

“Người còn gấp, Dư Khinh hần cũng sinh không thể ra đứa nhỏ a.” Hương Xá buông tay: “Hần cũng không phải yêu tinh, người cũng không phi tiên, hưởng chi người cho dù là phi tiên, có thể làm cho Dư Khinh sinh con hay không vẫn là hai chuyện đi.”

“Ai cùng người nói sinh con a?” Vô Biên thần tình hắc tuyến, nhìn xem tả hữu không người, liền dè thấp thanh âm lặng lẽ nói: “Ta... Ta đây cùng Khinh Khinh còn chưa hưởng qua... Cái tư vị kia mà... Người nói ta đều sống hơn hai mươi năm, mỗi ngày người trong lòng đều rạng ngờ trước mắt, ta... Ta có thể không gấp sao? Ta gấp đến miệng đều đầy nước bọt này, người còn ở nơi này lão thần nơi nơi.”

__ : ai hiểu được câu này thì chỉ mình nha.

“Tốt lắm tốt lắm, người yên tâm đi, từ sau trưa hôm nay liền chuẩn bị cho.” Hương Xá nhịn không được “khúc khích” cười: “Dầu gì người cũng là đạo sĩ, vậy mà mặt mũi đạo gia các người bị người làm mất hết, ngày khác thành tiên lên trời, coi tu hành tổ sư gia kia của các người làm sao mà thu thập đồ tôn không chịu thua kém người.”

“Đừng nói nữa, tổ sư gia kia của ta đã cho ta hai cái lỗi, hần còn muốn làm vậy sao.” Vô Biên bĩu môi, rồi mới lại nói: “Hương Xá, người nói sau trưa hôm nay bắt đầu chuẩn bị, có thể tới kịp sao? Ngày mai chính là ngày đại cát a.”

“Ta làm việc người còn lo lắng sao? Huống chi hiệu suất làm việc của sát thủ cốc chúng ta, từ trước đến nay đều là mạnh mẽ vang dội.” Hương Xá vỗ ngực ầm ầm.

Vô Biên nghĩ thầm chính là người làm việc ta mới lo lắng a. Bất quá hiện tại lại không dám đắc tội hắc xà này, biết thằng nhãi này là nhai tí tất báo*. Nghĩ qua nghĩ lại, Dư Khinh là nghĩa đệ Hương Thiên Nhai, hôn sự của y, làm đại ca khẳng định quan tâm a. Hương Thiên Nhai người này làm việc vẫn đáng tin cậy, bởi vậy cũng liền yên lòng.

— nhai tí tất báo: như câu có thù tất báo

Quả nhiên, sau giờ cơm trưa, chợt nghe trong cốc dần dần náo nhiệt đi lên, nơi nơi đều treo đại hồng đăng lung, trên cây cối núi đá đều dán giấy cắt từ phúc cùng hoan hỉ, còn có băng lụa đủ màu.

Chỉ chốc lát sau, lại có người đến thỉnh Vô Biên thử quần áo tân lang, mặc vào liền thấy, vừa thêm nữa cũng không có. Liền đem Vô Biên xem đến tặc lưỡi khen ngợi, trộm túm Hương Tiểu Xá đang chạy tới chơi đùa hỏi: “Ta nói Tiểu Xá a, không phải người nương cho người dùng ngũ quỷ khuân vác pháp đem đồ cưới của nhà người khác lấy đến chứ? Sao lúc trước một chút động tĩnh cũng không có, hiện giờ lại chuẩn bị đầy đủ hết như thế chứ?”

Hương Tiểu Xá bĩu môi: “Vô Biên thúc thúc, đầu óc người là cái gì a. Ta cùng mẹ ta lại phải dùng pháp thuật cấp thấp ngũ quỷ khuân vác pháp như thế sao?”

”Đúng vậy là là, là ta nhất thời tò mò, lỗ mãng.” Vô Biên vội vàng cười làm lạnh, hiện tại hắc cũng không dám đắc tội tiểu tổ tông này.

“Chúng ta muốn dùng, tối thiểu cũng phải dùng ngũ yêu khuân vác pháp.” Hương Tiểu Xá thực kiêu ngạo ưỡn ngực. Vô Biên thì lão đảo nghiêng ngả.

24. Chương 24

“Kia... Thật là các người đưa đến sao?” Vô Biên luống cuống: “Ta nói Tiểu Xá a, này không được, tục ngữ nói, phá mười tòa miếu, không phá một hôn nhân a. Các người đem đồ thành thân của người ta đến đây hết, chậm trễ việc thành thân của người ta là thứ yếu, vạn nhất có gia đình người nào nghèo mua không kịp, làm cho hôn lễ thất bại, này đều phải tính ở trên đầu ta, tương lai sẽ gặp phải kiếp nạn a.”

“Cái gì? Người cưới Dư Khinh thúc thúc của ta, còn muốn thành tiên?” Long mi Hương Tiểu Xá dựng thẳng lên một chút: “Vô Biên thúc thúc, người cũng không thể có lòng tham không đáy như vậy a, cá cùng chân gấu không thể có cả hai, người xem mẹ ta gả cho cha ta, lúc đó chẳng phải đem ý nghĩ thành tiên bóp tắt ở trong nôi sao?”

“Không không không phải... Ý của ta là nói, ta cùng Khinh Khinh mặc dù lập gia đình, việc tu luyện cũng không thể đình chỉ a, cái gọi là tu vô bờ bến đúng hay không?” Vô Biên sợ đến trên ớn đầy mồ hôi lạnh: “Chỉ cần tiếp tục tu luyện, thì sẽ đến Độ Kiếp kỳ thôi...”

“Đây không phải là còn muốn thành tiên? Đến lúc đó Dư Khinh thúc thúc của ta phải tính sao đây?” Hương Tiểu Xá vốn khôn lanh mà, sao lại bị hắc lừa gạt được.

“Vây đơn giản a, hắc hắc...” Vô Biên thực cười vô sỉ vài tiếng, nhỏ giọng nói: “Tiểu Xá a, nương người là yêu tinh ngàn năm, chỉ cần nàng đem máu chia cho Khinh Khinh một chút, Khinh Khinh cũng có thể trường sinh bất lão thôi, ta thành tiên cũng không phải muốn lên tiên giới, đến lúc đó ta cùng Khinh Khinh du lịch chung quanh, chờ xem hết các núi tiên cảnh đẹp khắp mọi nơi, chúng ta sẽ trở về vụ ẩn sơn đi, chúng ta nhất định cùng mọi người hoà thuận vui vẻ sống với nhau, không tốt sao?”

“Ai nói chỉ cần được mẹ ta cho một chút máu, có thể trường sinh bất lão?” Hương Tiểu Xá mở to hai mắt nhìn: “Nếu dễ dàng liền trường sinh bất lão như thế, bọn yêu tinh còn muốn ăn thịt Đường Tăng làm cái gì chứ? Tự mình tu luyện không phải thành sao?”

“Dốt nát, này cũng phải xem cơ duyên, người cho là chỉ cần tu luyện ngàn năm là đến nơi sao? Không có tuệ căn cùng cơ duyên, không thể tu thành yêu, sau khi tu thành yêu có thể sống đến một ngàn năm hay không, sống đến một ngàn năm có không luyện đến từng bước cuối cùng phi thăng yêu tiên giới, mấy vấn

đều này thiếu gì người không thể làm được a.” Vô Biên dù sao vẫn là đạo môn đệ tử, đối với việc này vẫn là rất rõ ràng.

Hướng Tiểu Xá gật gù đầu, cảm thấy được hắn nói cũng có chút đạo lý, chính là: “Nếu mẹ ta cùng các huynh đệ dốt nát muốn chết đều có thể tu luyện thành công, không lý nào các yêu tinh khác không được a.”

“Các huynh đệ ngu ngốc của nương ngươi đều là vận khí tốt, được ngươi yêu kia trợ giúp, hơn nữa bọn họ tuy rằng dốt nát, nhưng là tâm địa chất phác tâm vô tạp niệm, cho nên mới có thể tu thành chính quả. Vốn tu yêu thành công không có nhiều, mặc dù thành công, lại có ai chịu đi vào hồng trần trì hoãn phi tiên a? Bọn nương ngươi lúc này đây là đánh bậy đánh bạ vào hồng trần, vì thế mấy ngàn năm qua trong nhân dân, yêu tinh đi vào hồng trần với quy mô lớn như thế vẫn là lần đầu tiên, còn mấy tiểu thuyết truyền kỳ được viết ra, đơn giản là khoa trương mà thôi, đó chỉ mấy yêu tinh bình thường, cũng đều là nhân vật một chút cũng không lên được bàn tiệc*, huống chi còn có bọn ta mà.”

*: ý nói những nhân vật tầm cỡ thường mới được ngồi trên bàn tiệc, còn tèm rêu núp bếp mà ăn...

“Bọn nương ta là yêu, không muốn phi tiên là có thể không phi tiên, nhưng ngươi là nhân, là người tu đạo, đến lúc đó phi không phi tiên ngươi có thể làm chủ được sao? Nhân gian bao nhiêu năm mới có thể có một người phi tiên, tiên giới kia nói không chừng đang thiếu người, há có thể buông tha ngươi?”

“Này có quan hệ gì, người bình thường tất nhiên là không được, nhưng Bạch Vân sơn xá chúng ta nha, từ trước đến nay đều quen tự do ...”

Vô Biên thực kiêu ngạo nói: “Chúng ta cùng tu hành tổ sư gia có cội nguồn thâm sâu, cho nên từ ngày bắt đầu thành lập, liền quy định người thành tiên được hưởng đặc quyền có thể tự do quay lại cửu giới, đương nhiên, cũng phải trảm yêu trừ ma...”

Lời còn chưa dứt, trong phòng bỗng nhiên lại vang lên một thanh âm cười nói: “Điểm ấy là sự thật, bọn họ thật là cùng tu hành tổ sư gia quan hệ không phải là ít, lúc đầu tùy tiện mà thả hai câu, khiến cho tổ sư gia kia dùng lời đánh hắn hai cái, có thể thấy được vị lão tổ tông kia là đúng trông giữ đồ tôn này thậm chí nghiêm.”

“Khinh Khinh... Là Khinh Khinh...” Vô Biên vui vẻ nhảy dựng lên cao, sẽ chạy về phía sau bình phong. Nhưng mà ngay sau đó, một cái tiểu hỏa cầu đột nhiên bay đến, khiến cho hắn không thể không lùi từng bước.

“Gấp làm cái gì chứ? Ta cùng Khinh Khinh tìm Tiểu Xá có chút chuyện, trong lúc vô tình nghe ngươi nói những lời này, các ngươi ngày mai sẽ thành hôn, hôm nay là không thể gặp mặt.”

Đang nói, hắc xà tinh từ đằng sau bình phong khoắn khoắn đi ra, trên khuôn mặt mỹ miễm tuyệt luân kèm theo ý cười bốn cợt, vẻ mặt càng có vẻ như hoa như ngọc, chẳng qua Vô Biên nào có tâm tư nhìn hắn, cổ vươn dài chỉ muốn nhìn người sau bức bình phong, nhưng mà bình phong quá cao kia, lại bị hắc xà tinh bày kết giới, bởi vậy cổ đều muốn dài thành hươu cao cổ, nhưng một chút cũng nhìn không tới thân ảnh của vợ.

Cuối cùng Vô Biên bị hắc xà tinh không lưu tình chút nào đuổi đi, Dư Khinh mới có thể hiện thân.

“Dư Khinh thúc thúc, người đã đi khuất bóng, còn chờ mong cái gì a? Còn trông theo nữa sẽ thành hòn vọng phu?” Hướng Tiểu Xá phồng đôi má, Dư Khinh xấu hổ còn đang hướng trong viện nhìn xung quanh.

“Tiểu Xá, ngươi tiểu bại hoại này, xem ta lần sau còn không đem thuốc xổ hạ trong bát cơm của ngươi.” Dư Khinh bị hắn vạch trần tâm sự, xấu hổ lúng túng không thôi.

“Mẹ ta kìa, ta là xà tinh, ba đậu gì đối với ta đều vô dụng.” Hướng Tiểu Xá đắc ý lắc lắc cái đầu.

TBD: kute quá nha, tuy ”hơi” ranh, ta mà có đứa em dúi chắc bẹo má cả ngày a

~“Ai nói ta muốn hạ ba đậu? Ta tính toán cho ngươi hùng hoàng.” Dư Khinh cố ý làm ngơ khí hung tợn.

“Hùng hoàng? Nga, đúng rồi, nghe nương nói sau khi ăn hùng hoàng, xà tinh sẽ bị đánh quay về nguyên hình. Chính là Dư Khinh thúc thúc, ta chỉ có một nửa là xà tinh a, nếu không chúng ta thử xem, xem có thể hay không biến thành quái vật nửa người nửa xà? Ha ha ha, kia khẳng định chơi rất vui.”

Đối mặt với tiểu ác ma này, Dư Khinh hoàn toàn đầu hàng. Chợt thấy hắc xà tinh đi lại, ở trên trán đưa con chọc một ngón tay, khiển trách: “Tiểu ngu ngốc, nửa người nửa xà đó là Nữ Oa nương nương, người

uống rượu hùng hoàng, nhiều nhất chính là say say rượu đến điên thôi, ngay cả xà cũng biến không được mà.”

Nói xong, hấn lại chuyển hướng Dư Khinh, ha hả cười nói: “Sao vậy? Người thực thích hấn đến như thế này a? Tiểu đạo sĩ này có gì tốt?”

Dư Khinh hừ một tiếng, sau khi quay đầu sang chỗ khác nói: “Ai nói ta thích hấn? Còn không phải đều là các người không trâu bắt chó đi cày bức ta, lúc trước bởi vì đào hôn, ta mới rời khỏi sát thủ cốc, ai biết lần này trở về, rốt cuộc bị các người bắt được, bức ta thành hôn.”

“Thôi đi, lại không ai ép buộc người, người nếu không thích, sao không trốn lần nữa a? Ta xem người lần này chẳng những không trốn, ngược lại rất phối hợp, chỉ biết người đã đối với hấn động tâm.”

Hắc xà tinh đắc ý đào dạt lắc lắc đầu, rồi mới lấy tay chỉ mình: “Người cũng không nhìn xem ta là ai, lúc trước tảng đá đại ca người ta cũng trị được, còn muốn giấu ta?”

Dư Khinh không nói, hai người để Hường Tiểu Xá thử một chút quần áo tiểu kim đồng ngày hôm sau phải mặc, liền đi trở về. Trên đường Dư Khinh chợt nhớ tới một chuyện, quay đầu hỏi Hường Xá nói: “Đúng rồi, đồ thành hôn này, không phải đúng là người lấy từ những người vận chuyển ở nhân gian chứ?”

“Người nghe Tiểu Xá nói bữa mà.” Hắc xà tinh hừ một tiếng: “Thật lâu từ trước ta đã đem mấy thứ này chuẩn bị tốt, ta biết một ngày nào đó người sẽ phải trở về thành hôn.”

Hấn nói xong lại không phục hỏi: “Dư Khinh, người rốt cuộc thích Vô Biên kia điểm nào nhất a? Nhìn hấn khúm núm, cho dù lớn lên tuần chút, nhưng một chút khí khái nam tử cũng không có, này có gì dùng được a?” TBD: ko phải ai cũng khẩu vị lạ lùng như người, thích ăn ngổ =))

“Người đây là không biết.” Dư Khinh mỉm cười: “Hấn khúm núm, đây chẳng qua là ở trước mặt ta, rời khỏi ta, ai cũng so ra kém uy phong của hấn. Hường xá, trên đời này nam tử hấn đỉnh thiên lập địa, không phải chỉ có một loại như đại ca của ta, cũng có một loại người, hấn thường ngày thì hi hi ha ha không ra gì, nhưng là tới lúc máu chốt, hấn cũng sẽ động thân mà ra, thay người chấn đi tất cả tai nạn.”

“Như thế nói, là đã có lúc Vô Biên làm anh hùng cứu mỹ nhân?” Hắc xà tinh nghe ra một chút manh mối: “Ta đã nói thôi, một chiêu này dùng để theo đuổi người trong lòng, là nào cũng là chiêu đúng nhất.”

Trên mặt Dư Khinh nhộn nhạo nở nụ cười hạnh phúc, lẩm bẩm nói: “Không chỉ này, ta cùng hấn đi ra ngoài mấy ngày nay, hấn đối với ta hảo, từng chút từng chút, đều để ở trong mắt trong lòng ta, ta kỳ thật không nghĩ gả cho hấn, ta lại sợ đau, lại cảm thấy nam nam mền nhau là không đúng, chính là... Chính là ta không chịu nổi hấn với ta quá tốt, đối với ta lại có loại tâm tư này, hấn là đạo sĩ của Bạch Vân sơn xá, nếu muốn để ý, muốn tìm loại người nào mà tìm không thấy, nhưng hấn chỉ đối ta bất ly bất khí, ta...”

“Đi, ta hiểu được. Lúc trước còn sợ người chung quy sẽ có chút không tự nhiên, hiện giờ ta coi như yên lòng, chờ đi, xem ta đem hôn sự của người lo liệu phiêu phiêu lượng lượng. Người có tình sẽ thành thân thuộc, hắc hắc, ta thích nhất là tiết mục như vậy, ha ha ha...” Hắc xà tinh vỗ tay một cái, cười ha ha.

Dư Khinh ở trong tiếng cười hắc xà tinh ở phục hồi tinh thần lại, mới phát giác mình trong lúc vô tình lại đem chân tâm* nói ra hết. Không khỏi vừa xấu hổ vừa tức giận, giận chính mình càng ngày càng kìm không được chừng mực. Nhưng nghĩ kỹ lại, nghĩ đến ngày mai liền có thể cùng Vô Biên thành hôn, từ nay về sau sống chết có nhau phượng phượng vu phi**, trong lòng lại tràn đầy cảm giác ngọt ngào.

_chân tâm: tấm lòng chân thực

_Phượng phượng vu phi: phượng phượng cùng bay... phải là long long chứ ta =.=

25. Chương 25

TBD:Đám cưới đám cưới về trong....sát thủ cốc =))

Tuy rằng bọn sát thủ trong sát thủ cốc đều giống Hường Thiên Nhai, bắt cẩu ngôn tiểu*. Bất quá có hai yêu nghiệt Hường Xá cùng Hường Tiểu Xá, hơn nữa hạ nhân, còn nông dân thương nhân cùng bệnh nhân từng nhận ân huệ của Dư Khinh từ phụ cận chạy đến, hôn lễ này nào còn có thể không náo nhào.

_bắt cầu ngôn tiểu: không tùy tiện nói lời đùa vui.

Vô Biên cùng Dư Khinh đều không am hiểu các quy củ, cũng may đều có người dẫn dắt, mỗi một bước nên làm gì, chỉ cần dựa theo chỉ lệnh là đến nơi.

Thật vất vả cuối cùng đi tới trước kiệu hoa, Vô Biên đã cảm thấy thật thoải lòng a, giống như ở trong nước, trôi đến trôi đi, tưởng tượng đến lát nữa vợ sẽ phủ y bào đỏ sẫm, đội khăn voan, từ bên trong kiệu đi ra cùng mình nắm tay báai thiên địa, thật sự là hạnh phúc không thể kìm nén.

“Tân lang quan, còn ngốc ở đó làm gì? Nhanh đá cửa kiệu a.” Hỉ bà bên cạnh thấy chú rể anh tuấn này đối với cổ kiệu lại cười ngậy ngô, không khỏi nóng nảy, vội vàng nhắc nhở một câu.

“Đá... Đá cửa kiệu? Đá cửa kiệu nào?” Vô Biên phục hồi tinh thần lại, ngu ngơ hỏi.

“Tất nhiên là đá cửa kiệu này a. Đây là biểu thị oai của người chồng mà, đá cửa kiệu, sau này tân nương tử cũng chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời người nói.” Hỉ bà mặt mày hớn hở giải thích, thầm nghĩ tân lang quan không phải là vui quá là ngu đấy chứ? Ngay cả điều này cũng không biết.

Lúc nghe nói đến câu “Biểu thị phu uy”, mặt Vô Biên liền trắng một nửa, đợi khi nghe được “Tân nương tử ngoan ngoãn nghe lời”, sắc mặt của hắn liền toàn bộ trắng.

“Nói...nói đùa cái gì chứ? Ta... Ta còn biểu thị phu uy? Còn làm cho tân nương tử ngoan ngoãn nghe lời? Hôm nay Khinh Khinh bằng lòng gả cho ta, ta đã là tam sinh hữu hạnh*, làm sao còn dám mơ những thứ khác.”

_ tam sinh hữu hạnh: có phúc 3 đời.

Hắn vừa nói, vừa một bên ở trong lòng lau mồ hôi lạnh, nghĩ thầm ta còn biểu thị phu uy, Khinh Khinh không cùng ta biểu thị thê uy, ta đã muốn cười trộm. Có biết ta tốn nhiều thời gian lắm cuối cùng mới đem y đuổi tới tay, hôm nay y đồng ý gả cho ta, để y đá cửa kiệu của ta thì được, ta còn dám đá y?

Nghĩ đến đây, chợt nghe hắc xà tinh cũng tiến lên cười nói: “Lúc này không cần sợ, người đá đi, Dư Khinh cũng sẽ không trách người.”

“Không, ta sẽ không đá cửa kiệu này.”

Vô Biên hiên ngang lẫm liệt vỗ vỗ ngực, rồi ánh mắt mới chuyển tới trên cổ kiệu, nơi đó mặt chứa chan thâm tình chân thành, chỉ nghe hắn từng chữ từng chữ nói: “Ta chỉ mong cùng Khinh Khinh ý hợp tâm đầu mưa gió có nhau, từ nay về sau hai chúng ta vĩnh kết đồng tâm, ta sẽ dùng ta toàn bộ sinh mệnh để bảo hộ y, thương y, cưng chiều y. Ta không cần y nghe lời của ta, lại càng không cần y sợ ta, chỉ cần y bằng lòng cùng ta cùng một chỗ, cả đời này, không cần cầu gì nữa.”

TBD: đạo sĩ thúii à.. người làm nghĩ mù cảm động rùi *mắt long lanh*

Vô Biên nói xong, toàn bộ viện tử vốn náo nhiệt trong phút chốc châm rơi có thể nghe, thật lâu sau, đám người mới phát ra một trận hoan hô, mấy người thanh khen: “Tiểu Dư đại phu thật sự là tìm đúng người rồi a...”

“Có thể cùng người như vậy ở bên nhau, chết cũng tâm cam ...”

“Này mới là chân chính tình đào thâm xử* mà...”

_tình đào thâm xử: tình sâu nặng

Hướng Tiểu Xá gạt gạt cánh tay cha của hắn, hướng Vô Biên nhất bữu môi: “Ta nói cha a, lấy chồng người ta mà học học, chắc chắc, người nếu nói chút lời ngon tiếng ngọt như vậy, mẹ ta còn không đối với người khăng khăng một mực a?”

Hướng Thiên Nhai mỉm cười, nhẹ giọng nói: “Ta không cần phải nói những lời đó, người nương cũng theo ta khăng khăng một mực.” Nghĩ nghĩ, lại bổ thêm một câu: “Bởi vì ta đối với hắn cũng là khăng khăng một mực.”

Hương Tiểu Xá nhìn không được Hương Thiên Xá trở mình xem thường: “Thật là, khẳng khẳng một mực có hữu dụng sao? Người không thể ngẫu nhiên nói nói lời ngon tiếng ngọt, hồng nường cao hứng cao hứng sao?”

“Dư Khinh là hạnh phúc đi, bởi vì Vô Biên sẽ làm cũng sẽ nói. Ta chỉ làm, sẽ không nói.” Hương Thiên Nhai buông lỏng tay, tỏ vẻ đối với năng lực ngôn ngữ của mình thập phần bất đắc dĩ.

“Ta chỉ muốn người làm là đủ rồi, không cần người nói.” Hắc xà tinh không biết từ khi nào lại quay trở về, dựa vào vai Hương Thiên Nhai: “Hương lang, người cho ta đã đủ nhiều, ta cảm thấy được trên đời này không ai so với ta hạnh phúc hơn rồi đó.”

”Đúng vậy không có xà nào so với người hạnh phúc hơn đi? Đừng quên, người không phải người, là một con rắn tinh.” Hương Tiểu Xá ở bên cạnh nôn mửa.

“Hương Tiểu Xá, người cũng đừng quên, người là con xà tinh ta sinh.” Hương Xá chọc tức, một tay chống nạnh, như cái ầm trà trừng mắt Hương Tiểu Xá.

“Tốt lắm Hương Xá, hôm nay là ngày vui của nhị đệ cùng Vô Biên, người chớ làm bậy như vậy, diễn viên dù sao cũng là bọn họ, chẳng lẽ loại nổi bật này người cũng muốn thưởng?”

Hương Thiên Nhai nói một câu, liền khiến hắc xà tinh ngoan ngoãn nghe lời. Bên kia Dư Khinh đã được Vô Biên dìu ra từ trong kiệu, đôi tân giai nhân phủ hồng y, đang sóng vai chậm rãi hướng trong đại sảnh đi đến.

“Chắc chắn, trước kia ta cảm thấy Vô Biên thật không xứng với Khinh Khinh.” Hương Xá sờ cằm: “Bất quá hôm nay, ta thật cảm thấy hai người kia cũng là rất xứng đôi, Hương lang người nói đi?”

“Thiệt tình yêu nhau, tự nhiên liền xứng đôi.” Hương Thiên Nhai mỉm cười, có thể đem nghĩa đệ gởi gắm cho Vô Biên, hẳn cũng thực vừa lòng thực yên tâm.

Dư Khinh không có cha mẹ, tất nhiên vị trưởng huynh Hương Thiên Nhai cùng vị đại tẩu Hương Xá vị này sẽ ngồi ở trên vị trí cha mẹ, bái xong thiên địa lại bái cao đường, hai người không thể không nhận quà tặng, mỗi người đều có một cái lì xì. TBD: *xông vào* ta cũng muốn xì lì, *tất cả mọi người ngó lại* xin lỗi nhân gia vào lộn nhà * cười làm hòa chạy ra*

Hương Xá lẩm bẩm nói: “Cùng đạo sĩ kết thân thích thật sự là không tốt, không thể cho vàng bạc tâm thưởng, sẽ phải cho pháp bảo tiên thảo, đó là lan chi thảo người ta thật vất vả mới trồng ra a, ai, tiện nghi gia khóa Vô Biên này.”

Bất quá hiện tại, đừng nói là lan chi thảo, cho dù là dương liễu chi trong tay quan âm bồ tát, Vô Biên cũng không để ở trong lòng, vì tất cả tâm tư của hắn đều đã để hết trên người Khinh Khinh.

Thật vất vả một đôi người mới được đưa vào động phòng, nhưng lời đường mật còn chưa kịp nói hai câu, hắn liền bị Hương Tiểu Xá kéo đi ra ngoài hướng mọi người mời rượu.

Một bên mời rượu, trong lòng vừa lo lắng vừa ngọt ngào. Lo lắng chính là, Dư Khinh từ sáng đến bây giờ còn chưa ăn cái gì, không biết có đói bụng chưa. Ngọt ngào chính là, cuối cùng đã bái xong thiên địa, chuyện của mình và Dư Khinh coi như là trần ai lạc định* rồi. Chờ một chút trở lại động phòng, sau khi uống xong rượu giao bôi là có thể...

— trần ai lạc định:chỉ chuyện trải qua nhiều khó khăn cuối cùng cũng có kết quả.

Còn không chờ nghĩ đến cảnh tượng hương diễm này, bỗng nhiên cảm thấy cái mũi ngứa, sợ tới mức hắn vội vàng dùng nguyên khí khổng chế huyết khí lưu động trong mũi, nếu ở trước công chúng mà chảy máu mũi, đây không phải là chuyện dọa người bình thường a, chỉ sợ có thể sẽ trở thành một truyện cười truyền lưu thiên cổ, hắn mới không cần lấy loại phương pháp này để sử sách lưu danh đâu.

Cuối cùng, dưới cổ động của hắc xà tinh, cũng không biết kính bao nhiêu người, mắt thấy sắc trời bên ngoài cho biết đêm đã đến. Trong lòng Vô Biên càng như bị mèo cào, thật vất vả mới nghe được hắc xà tinh bên cạnh hô to một tiếng: “Được rồi, thân bằng bạn tốt đều kính xong rồi, đưa tân lang quan về động phòng đi.”

Vô Biên như được lệnh đặc xá, “Sưu” một chút đã không thấy bóng, tốc độ cực nhanh, thực làm cho Hương Xá hoài nghi hẳn đã dùng đời hình đổi ảnh thuật.

Cuối cùng đại môn tân phòng mở ra, đập vào mắt là Dư Khinh đang ngồi ngay ngắn ở bên giường.

26. Chương 26

Y vẫn còn đội voan, thân thể vốn gầy yếu bởi vì mặc mấy tầng đồ mà thoáng có vẻ mập mạp một ít, nhưng mà một cái chức đai buộc quanh vòng eo tinh tế, làm toát lên vô hạn phong tình.

“Khinh Khinh...” Vô Biên đi tới phía trước, chỉ cảm thấy bây giờ gọi một tiếng tên người yêu, đều là một loại hạnh phúc khó có thể miêu tả.

Dùng hỉ can* vén lên khăn hỉ đỏ thắm trên đầu, Vô Biên tinh tế nhìn dung nhan vợ sau khi trang điểm còn tăng thêm tuần tú tinh xảo, một lòng như thủy triều dâng trào không ngớt, há mồm muốn nói, rồi lại không biết nói gì mới tốt, chỉ cảm thấy giờ này khắc này, ngôn ngữ gì đều là quá dư thừa.

__hỉ can: ai coi hoàn châu cách cách sẽ biết cái cây này, ai ko coi thì cứ tưởng tượng chiều dưa dài đi.

“Vô Biên.” Dư Khinh ngẩng đầu lên, một đôi mắt to ngập nước nhìn thẳng vào Vô Biên. Lúc này hẳn mới phát hiện trên mặt Dư Khinh lại có hai vệt nước mắt.

“Khinh Khinh, người xảy ra chuyện gì? Sao lại khóc? Có phải đói không?” Vô Biên sợ hãi, hẳn biết tính tình của Dư Khinh, không thể nào tại lúc này lại rơi nước mắt.

Một câu làm cho Dư Khinh nín khóc mỉm cười, tức giận nói: “Ta không có tham ăn như người nói, đói một chút có là gì? Ngay cả Hương Xá cũng sẽ không bị đói khát, huống chi là ta.”

“Vậy người là xảy ra chuyện gì?” Vô Biên càng kinh ngạc, bỗng nhiên nghĩ đến một khả năng có thể xảy ra, quanh thân cao thấp lập tức tràn ngập sát khí, “Thông suốt” một chút đứng lên nói: “Chẳng lẽ là có hồn dẫn nào khi dễ người? Ta xem hẳn là chán sống ...”

“Nào có người khi dễ ta?” Dư Khinh vừa bực mình vừa buồn cười, đem hẳn kéo đến bên giường ngồi xuống, cảm thán nói: “Đừng nói hiện tại có người, dù là không có người, trong sát thủ cốc này cũng không ai dám khi dễ ta.”

Y nhìn đến ánh mặt càng thêm khó hiểu của Vô Biên, bỗng nhiên cúi thấp đầu xuống, dùng có thanh âm nhỏ như muỗi kêu mà nói: “Ta chỉ.. Nghĩ tới lời người nói mà thôi. Ta từ nhỏ... Không có cha mẹ, theo sư phó học y, sau đó lại gặp được đại ca, là hẳn thu lưu ta... Đại ca là một người mặt lạnh lạnh tâm, yêu thương của hẳn cho tới bây giờ chưa từng nói ra, cho nên... Ta còn lần đầu nghe thấy có người nói... Sẽ dùng toàn bộ tánh mạng bảo hộ ta, yêu ta, cưng chiều ta... Bởi vậy có chút cảm khái, liền nhịn không được rơi lệ.”

Vô Biên lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, ha hả cười nói: “Nguyên lai là vì cái này a. Khinh Khinh, thật là, ta bất quá nói nói người liền khóc, vậy ngày sau ta cứ làm như thể, người chẳng lẽ muốn học Mạnh Khương nữ sao? Vả lại lời như thế ta cũng không phải lần đầu tiên nói cùng người a...”

“Trước kia người đều là nói với mình ta, hôm nay là trước mặt mọi người mà nói, hai cái không giống nhau mà.” Dư Khinh mân miệng cười: “Trước kia nhiều lắm xem như lời ngon tiếng ngọt, hôm nay... Hôm nay là hứa hẹn cùng lời thề.”

“Mặc kệ là lời ngon tiếng ngọt hay hứa hẹn lời thề, bắt đầu từ lúc ta quen biết người, ý tưởng này liền ở trong lòng ta.”

Vô Biên ngây ngô cười, cũng may lại chưa quên rượu giao bôi. Đứng dậy đi đến trước bàn đem hai cái chén rượu bưng lại, hai người nhìn đối phương, bất đồng với những người khác đối diện nhau uống rượu giao bôi, hai người bọn họ là ngồi song song, rồi mới chậm rãi đưa cánh tay ***g vào nhau, ngay khi tình ý kéo dài trong ánh mắt, đem chén rượu kia uống xuống.

Uống rượu xong, hai người đồng thời nghĩ tới chuyện kế tiếp, bất đồng chính là, Vô Biên là hưng phấn không thôi, hận không thể hóa thân thành sói. Dư Khinh thì là tồn tại ngưỡng chừng cùng sợ hãi, ngón tay vô ý thức nắm sàng đan, nhưng trong lòng lại không có ý trốn tránh nữa.

Chợt thấy hai tay Vô Biên đưa lên trên không nhanh chóng vẽ vào đạo ấn. Y ngẩng đầu khó hiểu nói: “Đây là làm cái gì? Chẳng lẽ đạo sĩ các ngươi vào đêm tân hôn còn có nghi thức cầu nguyện sao?”

Vô Biên quay đầu, cười hắc hắc nói: “Khinh Khinh, đây là người sơ ý, chẳng lẽ người không biết trong các bằng hữu của hai ta đều có vài cái kẻ cũng có thần thông sao? Ta dám khẳng định, hiện ở bên ngoài trong hư không có ít nhất sau tên đang xem động phòng, cho nên tất nhiên phải thiết trí kết giới.”

Dư Khinh bưng tỉnh đại ngộ, lại vểnh tai cẩn thận nghe nghe, mới nghi hoặc nói: “Không thể nào? Cho dù Hương X là một yêu nghiệt, Hồng Y cùng Yên Lung cũng có pháp lực, được rồi, hơn nữa đại ca của ta cùng A Giang, còn Tiểu Xá là một đứa nhỏ, đại ca của ta cùng Hương Xá cũng không thể để hấn đến đây đây loại góc nhà này đi?”

“Hương Tiểu Xá quý kẻ đa đoan, người cho là cha nương của hấn không cho, hấn có thể ngoan ngoãn nghe lời? Hơn nữa pháp lực của hấn, ai biết hấn có thể hay không nghĩ cái pháp mà tránh ở nơi nào đó mà, cho nên không thể không phòng a.” Vô Biên nói tới đây, đột nhiên nhào về phía trước, đã đem Dư Khinh gục dưới người, hì hì cười nói: “Cẩn thận một ít, luôn đúng.” Vừa nói, bắt đầu động thủ giải đai lưng Dư Khinh.

Cả khuôn mặt Dư Khinh đều hồng như muốn xuất huyết, lại cố nén không đi đẩy Vô Biên ra, nhưng cũng không dám nhìn đối phương. Chợt thấy trên người chợt lạnh, nguyên lai là y bào đỏ thắm kia đã bị Vô Biên ném tới dưới giường, mà ngay cả áo lót đều bị mở rộng ra, lộ ra một mảnh trắng nõn trong ngực.

“Khinh Khinh, ta cuối cùng có thể muốn người, Khinh Khinh...” Vô Biên khẩn cấp trên môi Dư Khinh, trên cổ cùng ngực hạ xuống những nụ hôn nhỏ vun, một bên cởi bỏ y phục của mình, hai cái người có tình, cuối cùng vào giờ khắc này lửa trình* tương đối.

_lửa trình: sỏa thân.

“Vô Biên... Người... Đừng quá dùng sức ... Ta... Ta sợ...” Lòng mi Dư Khinh run run trứ, thân mình run nhè nhẹ, y là thật sự rất sợ đau a. TBD: thêm 1 em =.= tiểu Du có đồng bọn nà.

“Không có việc gì Khinh Khinh, người yên tâm được rồi, đừng quên ta là người nào, ta sẽ không để cho người chịu đau, đến lúc đó người sẽ biết, loại chuyện này, chỉ có vô hạn yêu thích.”

Vô Biên vừa nói như vậy, Dư Khinh quả nhiên không hề sợ, nghĩ với pháp lực cao cường của Vô Biên, đạo gia bọn họ lại chú ý thuật song tu trong phòng gì đó, cho nên nhất định là có cách thức, tưởng tượng như vậy, mình khen ngược giống có chút buồn lo vô cớ.

Sau khi diệt hết sầu lo, lòng không khỏi tràn đầy chờ mong, dù sao cũng là cùng người mình yêu nhất kết hợp với nhau, sợ hãi trước đó còn dấu không được lòng tràn đầy hạnh phúc, hưởng chỉ là hiện tại.

Ngay tại lúc bầu không khí phong cảnh kiều diễm, bỗng nhiên chợt nghe trong phòng vang lên một trận tiếng vang rất nhỏ “Uỳnh lẳng”.

Vô Biên đang lấy hạ thể đang sưng lên của mình chậm rãi vuốt ve lối vào của Dư Khinh, chọc cho Dư Khinh vừa thẹn vừa vội, thần tình đỏ bừng mị nhãn như tơ, chân chính là bộ dáng phong tình vạn chủng. Kết quả đột nhiên bị tiếng vang này dọa, kém xịu đem Vô Biên sợ tới mức tiết ra, không khỏi nhảy xuống giường mắng to nói: “Phá điều* nào không có mắt, dám tới quấy rầy tốt chuyện của đạo gia, không đem người cạo sạch lông đi làm canh uống, ta cũng không kêu...”

_phá điều: chim hư.

Cuối cùng ba chữ biến mất trong miệng hấn, Dư Khinh nghe thấy hấn sau một lúc lâu cũng không có động tĩnh, cũng sợ hãi, vội vàng nhanh chóng mặc quần áo xuống giường, một bên vội vàng nói: “Vô Biên, xảy ra chuyện gì?”

“Tổ sư gia, người không cần làm thế với ta được không?” Tiếng Vô Biên như muốn khóc lên, mở tờ giấy trên tay ra, biểu tình trên mặt như cha mẹ chết.

“Xảy ra chuyện gì?” Dư Khinh tiến lên nhìn tờ giấy kia, y không tin vị tu hành tổ sư gia kia thật sự nhàn đến loại tình cảnh này, ngay cả đêm tân hôn của đồ tôn cũng muốn phá hư.

Trên thư chỉ có một hàng chữ: “Sư môn có biến, mau trở về.”

“A, là Bạch Vân sơn xá xảy ra chuyện sao?” Dư Khinh kinh kêu một tiếng, đã thấy Vô Biên gật gật đầu. Rồi mới hẩn nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, xoay người bỗng nhiên ôm lấy Dư Khinh, nhẹ giọng nhưng kiên định nói: “Khinh Khinh, thực xin lỗi, đây là thư hạc do sư môn dùng để khi khẩn cấp truyền thư, nếu không tới lúc quá khẩn cấp, chắc là không dùng cái này. Cho nên... Ta phải trở về.”

“Ân.” Dư Khinh gật gật đầu, trong mắt toát ra một tia tán thưởng: “Đúng vậy, Vô Biên người làm rất đúng, nếu người tham luyện ôn nhu hương, ngay cả biến cố sư môn cũng không quản, ta đây cũng sẽ không muốn người.” Y cùng Vô Biên dán mặt một chút: “Chúng ta làm việc nhanh lên, thu thập một chút rồi xuất phát đi.”

“Không, chỉ có ta.”

Vô Biên buông ra Dư Khinh, trên mặt lộ vẻ kiên định cùng nghiêm túc mà y chưa từng thấy qua: “Khinh Khinh, truyền thư gấp như thế, biến cố khẩn định không nhỏ, Bạch Vân sơn xá nổi danh, mấy ngàn năm qua, thậm chí chưa từng có biến cố nào phát sinh, cho nên... Việc này... Nguy hiểm vạn phần, người phải ở tại chỗ này, chờ ta trở lại.”

“Đã hung hiểm vạn phần, ta... Còn có thể chờ người trở về sao?” Dư Khinh cũng là ánh mắt kiên định nhìn Vô Biên, động tác mặc quần áo trên tay không chút không ngừng.

“Ta đáp ứng người...”

Vô Biên chỉ nói ra bốn chữ, đã bị Dư Khinh đánh gãy: “Ta không nghe, người cũng không cần đáp ứng ta. Nguy hiểm như vậy, lại càng không phải việc người có thể định đoạt. Cho dù người có pháp lực cao cường, có đôi khi cũng không chế không được sinh tử của mình. Cho nên... Ta muốn cùng người ở bên nhau, cho dù chết, cũng muốn chết cùng một chỗ.”

“Khinh Khinh...”

“Người không cần nhiều lời, nếu lúc này đây người không mang ta đi, tương lai mặc dù người có thể sống trở về, ta cũng vĩnh viễn cũng sẽ không gặp người.”

Biểu tình Dư Khinh còn thật sự mà quyết tuyệt: “Vô Biên, người cũng biết tính cách của ta, có một số nói có thể là vui đùa, có một số nói có thể mềm lòng quay đầu lại, nhưng có một số nói, nói ra liền vĩnh viễn sẽ không sửa đổi. Nếu người có thể tàn nhẫn đem ta ném ở trong này ngày đêm lo lắng cho người, ta đây làm gì còn muốn lo lắng cho người.”

“Nếu người không hề lo lắng cho ta, ta đây chẳng phải là càng không thể mang người về? Có đôi khi, tàn nhẫn cũng là một loại trân trọng.” Vô Biên nhìn thẳng Dư Khinh, hẩn đã đem quần áo mặc vào.

“Người có thể thử xem.” Dư Khinh gắt gao cắn môi, ánh mắt hung ác mà ủy khuất.

Vô Biên cứ như vậy cùng y nhìn nhau sau một lúc lâu, cuối cùng vẫn là Vô Biên dao động trước, hẩn bắt đầu đi tiêu sái đến trước mặt Dư Khinh, cười khổ nói: “Ta biết rất rõ ràng... Biết rất rõ ràng hẩn là đem người ở tại chỗ này, nhưng ta... Vẫn là không dám thử, Khinh Khinh, ta thực sợ nếu ta còn sống, người sẽ không để ý ta.” Hẩn ôm Dư Khinh, gắt gao.

“Vậy không cần thử, nói cùng sinh cùng tử mưa gió có nhau là tốt rồi.”

Dư Khinh lộ ra một cái mỉm cười: “Vô Biên, người phải biết rằng, nếu không thể cùng người ở bên nhau, sống một vạn năm cũng không có ý nghĩa gì. Nếu như có thể cùng người ở bên nhau, mặc dù là nhìn nhau mà chết đi, ta cũng thật hạnh phúc.”

“Khinh Khinh, kiếp này có người, còn có gì phải cầu!”

“Vô Biên...”

“Ân...”

“Chúng ta đi nhanh đi, nếu không đi, có phải hay không liền không còn kịp rồi?”

“A...”

TBD: Khinh Khinh đồ sát phong cảnh.

Hương Xá cùng Hường Thiên Nhai cùng với A Giang Hồng Y cùng Yên Lung đang ở ngoài kết giới mà tức giận, Hương Xá cùng Hồng Y Yên Lung liên thủ muốn phá hư kết giới Vô Biên thiết hạ, kết quả kết giới đúng là không chút sót mẻ. Bọn họ thế mới biết thực lực Vô Biên thật là phi thường đáng sợ.

TBD: Hồng Y còn có thể hiểu, dành này Yên Lung...

Mà bên kia, Hường Tiểu Xá ôm hai kỳ lân con trong lòng, đang cố gắng dùng chân đá kết giới kia, hừ, nghĩ hẳn là một đứa nhỏ ba tuổi, đem hai đứa nhỏ chỉ so với mình nhỏ hơn hai tuổi ôm lại đây, muốn đối với bọn họ tiến hành giáo dục lòng yêu thương, hẳn dễ dàng thế thì sao là hẳn? Kết quả Vô Biên chết bầm này cũng dám dùng kết giới ngăn cản hẳn, thật sự là không muốn sống chẳng.

Lúc hai nhóm người đều dùng sức phá kết giới, Hương Xá Hồng Y cùng Hường Tiểu Xá tính tình không tốt một bên đá một bên mắng: “Vô Biên chết tiệt, chờ đi, xem ngày mai không để cho ngươi xỏ hài, không khuyến khích Dư Khinh cho ngươi quỳ bô nửa tháng thì không được, dám thiết kết giới ta, mẹ nó ta không tin ta phá không ra, ta phá, ta phá... Ta phá phá phá... Ồi...”

Cuối cùng một tiếng đau kêu là bởi vì kết giới đột nhiên tự giải khai, cho nên này hai bọn xấu âm thầm phá người không ngoại lệ toàn bộ ngã vào trong nhà.

“Vô Biên, ngươi muốn làm gì?” Hương Xá tức giận kêu to, kêu xong mới phát hiện không hợp đạo lý hình như là mình. Trong nháy mắt lộ trên mặt hẳn ra chột dạ biểu tình, bất quá rất nhanh liền biến mất, dù sao mặc kệ làm sao không hợp đạo lý, hắc xì tinh hẳn cũng có thể đem đen thành trắng.

“Chúng ta quay về Bạch Vân sơn xá một chuyến, bọn Hồng Y cùng Yên Lung liền giao cho người Hường Xá.” Thanh âm Vô Biên theo trong gió truyền đến, trước khi mọi người người lấy lại tinh thần đuổi muốn theo, thì ngay cả cái bóng của bọn họ đều nhìn không thấy.

27. Chương 27

Bởi vì lòng mang nặng chuyện sư môn, suốt một quãng đường này thật sự là cười phong mà đi. Dư Khinh cuối cùng cũng được mở mang kiến thức về uy lực của phi kiếm tên là “Giản Thủy Lam” của Vô Biên, cùng tới tốc độ khi đi tới sát thủ cốc căn bản là chênh lệch một cấp bậc.

Không biết bay bao lâu, bởi vì ở trên mây, tốc độ lại như tia chớp, cho nên Dư Khinh cũng lạnh cóng, cũng may giá y* rộng thùng thình, lại có vài tầng, mới có thể chịu được chút khí lạnh. Hơn nữa có Vô Biên đem y ôm vào trong ngực, nói chung cũng không đến nỗi rét đến mặt xanh môi trắng.

_giá y: áo cưới.

Trời còn chưa sáng nì, Dư Khinh dựa vào lòng Vô Biên nghe tiếng gió gào thét qua hai bên tay, trong lòng tính toán đại khái đã bay hai ba canh giờ, ngày cũng sắp sáng. Chợt nghe Vô Biên trầm giọng nói: “Khinh Khinh, tới rồi.”

Lời còn chưa dứt, Dư Khinh liền cảm giác được thân thể bỗng nhiên rơi xuống, tim của y đập kịch liệt, vội vàng nắm chặt tay áo Vô Biên, cắn chặt môi để không phát ra tiếng âm, e sợ khiến cho Vô Biên phân tâm.

Chỉ trong chớp mắt, hai chân lại đột ngột chạm đến mặt đất. Vô Biên đỡ lấy thất lưng Dư Khinh, ghé vào lỗ tai y nhẹ giọng nói: “Khinh Khinh, tới rồi, đây là Bạch Vân sơn xá.”

Dư Khinh thở phào một hơi, vội vàng từ trong lòng Vô Biên ngẩng đầu lên, y nghĩ y đã nhìn thấy một nơi như bồng lai tiên cảnh: mao diêm thảo xá* xếp từng lớp, thanh sơn lục thủy**, sương trắng trắng như tuyết lượn lờ, bạch hạc phượng hoàng du nhàn*** bay qua.

_mao diêm thảo xá: nhà lẫn mái nhà đều bằng cây cỏ.

_thanh sơn lục thủy: non xanh nước biếc.

_du nhàn: rảnh rỗi và An nhàn.

Cũng bởi vậy, y thật lâu cũng không có cách nào đem mình từ trong cơn kinh ngạc kéo ra. Thẳng đến khi bên tai vang lên tiếng nói nặng trĩu của Vô Biên: “Chúng ta vào xem đi, sao một chút động tĩnh cũng không có vậy chứ?” Y mới hồi phục tinh thần lại.

“Vô Biên, nơi này chính là Bạch Vân sơn xá của các người?” Nắm tay Vô Biên bước bậc thang cảm thạch cao ngất đến trên mây kia, Dư Khinh vẫn là không thể tin được hết thấy trước mắt.

“Đúng vậy, đây là Bạch Vân sơn xá. Là nơi mà tất cả đạo gia đệ tử luôn hướng tới.” Vô Biên tự hào cười, nhưng lại nhớ tới giờ phút này sư môn không biết đã gặp phải loại nào độc hại, nụ cười kia cũng ảm đạm xuống.

“Các người... Các người gọi cái này là sơn xá cái gì a? Đây là gạt người mà.”

Dư Khinh bởi vì quá mức chấn kinh, cho nên xem nhẹ tâm tình trầm trọng của chồng: “Này... Này căn bản phải tên là Bạch Vân hoàng cung đi? Không, không đúng, hoàng cung cũng không tráng lệ như thế, kêu Tiên cung cũng không sai biệt lắm. Các người... Các người nếu gọi là sơn xá, chuyện này làm sao khiến cho các ẩn sĩ đang chân chính ở trong sơn xá chịu nổi a?”

Vô Biên cho dù tâm tình không tốt, cũng bị lời nói của Dư Khinh chọc cười một chút, hắc lặc đầu nói: “Nơi này là thánh địa đạo giáo, mỗi một năm đều đã có các đại môn phái đến tụ tập, luận bàn đạo thuật với nhau, nếu là quá keo kiệt thì không được a. Huống chi, trước khi tổ sư gia phi tiên, nơi này đích xác chỉ là vài toà sơn xá mà thôi, chính là sau mỗi một thế hệ đại trưởng môn dần dần tu sửa, cuối cùng mới thành quy mô như trước mắt.”

Bậc thang thật dài nhưng không có điểm ngừng kia, nhưng khi đi theo Vô Biên, không đến vài bước liền đặt lên bậc thang cao nhất, lúc này mới thấy rõ mây mù bao phủ toàn bộ sơn môn thật lớn, bên trên một cái cửa cái đề một chữ “vấn” thật lớn, bên còn lại cũng đề chữ “đạo” thật to.

_vấn & đạo: hỏi và đáp.

Đẩy cửa đi vào, chỉ thấy chữ nặc to đầy trong sân(1), thương tùng thúy bách cổ ý sâm sâm(2), trong không khí thoáng mùi hương của kỳ hoa dị thảo(3), mỹ cảnh diễm ngữ hoa hương(4) này, dù như thế nào cũng không giống cảnh tượng nên có sau khi trải qua kiếp nạn.

_TBD: câu này tiểu Bạch cũng không hiểu nên chém thui. Ai biết chỉ TBD dùm nha!!

_ thương tùng thúy bách cổ ý sâm sâm: cây thông và gỗ bách xanh biếc cổ kính rậm rạp.

_ kỳ hoa dị thảo: hoa thơm cỏ lạ.

_ diễm ngữ hoa hương: chim hót líu lo, muôn hoa tươi thắm.

Dư Khinh một bên nhìn một bên buồn bực, thầm nghĩ cho dù là trước khi tai kiếp đến, cũng không nên có dáng vẻ này mà a, dù sao cũng phải có chút không khí của “gió thổi mưa giông trước cơn bão” cùng “như lâm đại địch” đi.

Chẳng những là Dư Khinh, mà ngay cả Vô Biên đều mơ màng, thì thảo lẩm bẩm: “Hay là sơn xá đã bị công phá, bây giờ là địch nhân cố ý thiết hạ bẫy rập, vì bắt chúng ta sao?”

“Chính là, không phải nói Bạch Vân sơn xá rất lợi hại sao? Không đạo lý mau ngủ như thế chứ? Tối thiểu, ba năm ngày hẳn là có thể chống đỡ được đi?” Dư Khinh kéo kéo cánh tay của Vô Biên, từng bước một dò xét đường đi, sợ ở một nơi nào đó bỗng nhiên xuất hiện một cái hố to cùng bẫy.

Đúng vậy a, dù sao cũng không thể tới mức không chịu được một kích a. Địch nhân nếu thực lợi hại như thế, còn phải cần dùng bẫy để đối phó ta sao?” Vô Biên cũng là trăm tư không được lý giải.

Hai người cứ thế thật cẩn thận đi mấy chục bước, mắt thấy gần đến đại điện, chợt nghe một trận âm thanh “Cục cục tác cục cục tác” vang lên, tiếp theo một con gà mái hoa lau bước tám bước, ngẩng đầu uốn ngực từ góc phòng đi ra.

Vô Biên cùng Dư Khinh đều mở to hai mắt nhìn gà mái tinh thần sung mãn kia, con gà mái như cảm giác được bọn họ đang để ý đến mình, thế là dùng đôi mắt nhỏ như hạt đậu lớn khinh thường liếc bọn họ một cái, ý là: nhóc con, chưa từng thấy qua gà mái xinh đẹp a? Nhìn hai người các người, ánh mắt đều thẳng ...

Dư Kinh liền cảm thấy một cổ sát khí từ trên người Vô Biên đột nhiên dâng lên, đang lúc y không biết đã xảy ra chuyện gì, còn tưởng rằng đã tới lúc địch nhân xuất hiện, y lại nghe thấy Vô Biên xả giọng rống to lên: “Thanh Phong, Minh Nguyệt, hai lão gia khóa các người đi ra cho ta, đi ra...”

“Thanh Phong Minh Nguyệt là ai?” Dư Kinh hoảng sợ, rồi mới chợt nghe Vô Biên thở phì phì nói: “Thanh Phong là sư phó của ta, Minh Nguyệt là trưởng môn hiện tại của Bạch Vân sơn xá.”

“Người... Người đối đãi sư phó cùng trưởng môn, chính là... Chính là loại thái độ này?” Dư Kinh cảm thấy chân như có chút như nhũn ra, sờ sờ đầu Vô Biên: không phát sốt a.

“Thanh Phong, Minh Nguyệt, các người nếu không ra, ta sẽ đem cái núi này đốt...” Vô Biên lại xả giọng lớn tiếng hô to lên.

Ngay sau đó, chợt nghe một loạt tiếng bước chân tất tất tác tác, tiếp theo có người hô lớn: “Là mao tặc phương nào, dám đến nơi này giương oai, còn gọi thẳng tặc danh trưởng môn cùng trưởng lão chúng ta, không muốn sống nữa sao?”

Theo giọng nói, từ hậu viện liền trào ra rất nhiều đạo sĩ, mỗi người đều là đằng đằng sát khí, cầm trong tay các loại binh khí.

Bất quá bọn hắn vừa nhìn thấy Vô Biên, liền ngây ngẩn cả người. Đều buông binh khí trong tay, kinh ngạc hét lớn: “Vô Biên? Là người sao? Đây là làm gì chứ? Trưởng môn cùng trưởng lão đã đắc tội người hay sao?”

“Nguyên lai là Vô Biên a, đồ nhi ngoan, người đã trở lại?”

Còn không chờ Vô Biên trả lời, các đạo sĩ liền bỗng nhiên hướng hai bên né ra, một con đường hiện ra, rồi hai lão đạo sĩ phiêu dật mới thi thi nhiên* đi ra, còn một bên ngáp.

_di di nhiên: tướng đi thông thả.

_phiêu dật: nhẹ nhàng.

Đây là trưởng môn Bạch Vân sơn xá? Là vị mà nghe nói đã gần vào tiên cảnh, nhưng không có phi tiên kia sao? Còn có vị trưởng lão kia, từng trong một đêm mà đem mấy chục con giao long làm hại một vùng tiêu diệt sạch, lợi hại đến dị thường là lão gia này sao?

Dư Kinh kính sợ nhìn hai vị đạo trưởng trong truyền thuyết này, thấy bọn họ tiên phong đạo cốt*, râu tóc đều là tuyết trắng không có một sợi khác màu pha tạp, hai cọng lông mi thật dài dọc gương mặt, thật là giống như tiên giáng trần.

_tiên phong đạo cốt: phong cách tiên nhân, cốt cách đạo gia.

“Các người... Các người nói... Nói sư môn có sự cố phát sinh, đây là bộ dáng có sự cố sao? Các người nói, biến cố này chưa tới hay là đã qua? Đừng nói với ta giữa trưa ngày hôm qua hai người các người ăn cơm quá no, là sự cố.”

Vô Biên nghiêng răng nghiêng lợi chỉ hai lão đạo sĩ. Dư Kinh nóng nảy, một phen đánh tay hấn xuống, nhỏ giọng nói: “Người làm gì vậy? Đây chính là sư phó cùng trưởng môn của người a, người... Người muốn bị trục xuất sư môn a?”

“Tốt, các người liền đem ta trục xuất sư môn a.” Vô Biên ôm quyền làm hung cười lạnh, một câu chưa xong, hai lão đạo sĩ đồng thời ho khan một tiếng.

Thanh Phong đạo trưởng thanh thanh cổ họng, uy nghiêm nói: “Được rồi, có gì vào trong rồi nói, nơi thanh tu, ở trong này rống to kêu to, còn có thể thống gì.” Nói xong, lấy tay vuốt râu, khi bước đi.

Mặt Vô Biên xanh mét đứng tại chỗ không chịu nhúc nhích. Dư Kinh lại cảm thấy rằng đây đã là cho hắn một bậc thang để hắn tự leo xuống, nên liều mạng lôi kéo hắn, giống như kéo trâu mà đi theo cước bộ của hai vị lão đạo, vừa đi vừa thở dài ở trong lòng, thầm nghĩ đây mà gọi là trở về sư môn hắn sao? Sao giống như là quay về sư môn của ta, còn muốn ta lôi hắn vào.

Thắng tới khi đi vào trong hậu diện của đại điện, vài đồng tử dâng trà thơm cùng điểm tâm lên, rồi một đám lui ra ngoài hết. Lão đạo kia mới thấy Dư Khinh đầu đầy mồ hôi đem Vô Biên kéo vào, thế là hai tay cung lên lên, miệng niệm vài câu.

Dư Khinh hoảng sợ, vừa muốn hỏi Vô Biên đây là làm gì vậy, chợt nghe Vô Biên tức giận nói: “Hắn đang thiết kết giới mà.”

Nói xong rồi hướng hai lão đạo kia nói: “Ta nói, các ngươi không cần uống phí khí lực được không? Trong sơn xá này ngoài tiểu đệ tử đồng lứa ra, người nào không biết sư huynh đệ chúng ta chưa từng sợ hai người các ngươi, phải mất hết oai phong cũng đã sớm mất hết, còn cần chờ đến hiện tại sao?”

“Ai, tình hình đột phát chúng ta ngăn lại không kịp, nếu tình hình không xảy ra đột ngột, đương nhiên là có thể giấu được một chút thì dấu một chút.”

Vị chưởng môn Minh Nguyệt kia nói xong, liền lôi kéo tay Dư Khinh khóc lóc kể lể nói: “Vợ đồ đệ, nhìn thấy nhìn thấy không? Đây chính là đồ đệ mà ta cùng sư huynh dạy dỗ a, một đám đều không đem chúng ta để vào mắt, trong lòng chúng ta thật khổ hu hu ...”

Cả người Dư Khinh đều bị vị sư tổ biến thành nhân vật ngớ ngẩn, nhìn thấy hắc râu tóc đã hoa râm hết còn đứng ở chỗ này khóc không ngừng, y cuối cùng cũng biết được hành vi trái khuôn mẫu của Vô Biên thường ngày đều là từ đâu mà có.

“Ít nói nhảm, rốt cuộc là chuyện gì? Nói cho các ngươi biết, ta cùng Khinh Khinh đang động phòng hoa chúc, kết quả lại bị hai lão gia khóa các ngươi quấy rầy, người nếu không cho ra một cái giải thích hợp lý, ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho các ngươi.” Vô Biên ở bên cạnh kêu gào.

Mặc dù đã biết hai sư phó có bao nhiêu trái phép, nhưng Dư Khinh là người có giáo dục ở nhân gian vẫn không có cách nào quen với loại khẩu khí này của chồng, liền liếc Vô Biên một cái, lập tức khiến đáng vẻ bề ngoài đang tăng vọt lên của hắn xui xuống vài phần.

“A phi*, ngươi còn có mặt mũi để nói a?” Minh Nguyệt đạo trưởng kêu to: “Người cũng biết người đang động phòng hoa chúc, nhưng người có báo chúng ta biết không? Đem người nuôi lớn, dạy pháp thuật, không có công lao cũng có khổ lao chứ? Nhưng lúc người đủ lòng đủ cánh, rồi ngay cả thành hôn đại sự cũng không cùng chúng ta thương lượng liền làm, người đó dù sao cũng phải làm một con hạc đến thông báo một tiếng chứ.”

__a phi: hành động phi nhỏ.

“Nga, cái này a.” Nói đến đây, Vô Biên thật là không thể “có lý chẳng sợ” thêm nữa, Dư Khinh cũng cúi đầu thật sâu, trong lòng đem Vô Biên mắng đến chột huyết lâm đầu*, nhớ đã từng kêu người báo cho sư phụ sư phó của người biết, người không phải nói không cần sao? Hiện tại hay rồi, khiến hai lão nhân gia người ta tìm tới cửa đi?

__chột huyết lâm đầu: chỉ hành động mắng xối xả kịch liệt.

“Sư phó, các ngươi không biết, ta thật vất vả mới đem Khinh Khinh bắt vào trong tay, vốn là muốn mang y trở về cho các ngươi xem, bất quá vì quá trình đeo đuổi quá mức gian khổ, cho nên ta khi theo đuổi thành công, liền muốn lập tức rèn sắt khi còn nóng, trước cùng y đem hôn sự làm xong. Cái này là sư phó các ngươi dạy ta a, vọt lượt chín mà không ăn nó còn có thể bay mất đúng hay không?”

Vô Biên rất nhanh đã thu lại vẻ xấu hổ, chậm rãi mà nói: “Bất quá, ta vốn định sau khi thành hôn sẽ đem Khinh Khinh đến gặp các ngươi, ai biết các ngươi cũng quá gấp gáp, người nói tối hôm qua động phòng hoa chúc, đó là cơ hội mà ta thật vất vả lắm mới chờ được, còn không chưa đem Khinh Khinh ăn đến miếng...”

Vô Biên không đợi nói xong, đã bị một đôi giày bay tới đập vô mặt, hắc quát to một tiếng, nhảy về phía sau, chỉ thấy Dư Khinh đứng ở bên cạnh Minh Nguyệt chưởng môn, gương mặt đỏ như muốn xuất huyết, nghiêng rằng nghiêng lợi từng chữ một nói: “Vô Biên, người nói thêm một tiếng nữa xem.”

“Yên tâm yên tâm, vợ đồ đệ, không khí của chúng ta Bạch Vân sơn xá rất mở cửa.” Minh Nguyệt chưởng môn vỗ vỗ bả vai Dư Khinh, may mà không khiến y tăng thêm tức giận.

Vô Biên đảo mắt hai cái, hừ một tiếng nói: “Được lắm được lắm, các người rút cuộc cũng không có gì đúng không? Nếu đã không có chuyện gì, ta cùng Khinh Khinh về phòng của ta.”

“Ân, đương nhiên là có việc.” Thanh Phong đạo trưởng khụ một tiếng, rồi mới tiến lên: “Vô Biên a, cái kia...Phòng của người đã bị thước sào cưu chiếm*, người xem, không bằng người ở noãn các* trong phòng của ta chịu đựng vào ngày đi.

_thước sào cưu chiếm: chim cưu chiếm tổ chim khách => có người vào ở

_noãn các: buồn sầu

Vô Biên giận dữ, nghĩ thầm nói kiểu gì vậy? Nếu ở trong buồng sầu của người, Khinh Khinh còn có thể cùng mình song tu sao?

Mới vừa nghĩ đến đây, chợt nghe tiếng của một đồng tử truyền đến: “Sư tổ, những tên kia lại tới nữa.”

“Ân, đã biết.”

Minh Nguyệt chưởng môn lên tiếng, đối Vô Biên nói nhỏ: “Gọi các người trở về quả thật là có chuyện, bất quá cũng không phải đại sự gì, chính là Lê Văn Quan cùng Tử Tinh và mấy phái đạo sĩ khác liên hợp lại, đến sơn xá chúng ta tìm người khởi binh vấn tội, nói người bao che yêu tinh, Vô Biên, đây rút cuộc là chuyện như thế nào?”

Vô Biên “Nga” một tiếng, cười lạnh nói: “Nguyên lai là bọn họ, bọn họ thật còn có này lá gan. Hừ, cho dù lá gan có lớn, da mặt cũng không cần sao?”

Lập tức liền đem chuyện ở trong *** của Hồng Y phát hiện bọn đạo sĩ này đi nơi tu yêu bắt yêu tinh luyện chế kể ra. Quả nhiên, hai vị đạo trưởng Thanh Phong cùng Minh Nguyệt chưa nghe xong, sắc mặt cũng đã trầm xuống.

“Nếu là chuyện này, đừng nói bọn họ đuối lý, cho dù bọn họ là đúng lý hợp tình, cũng quyết không dám tới sơn xá của chúng ta hỏi tội. Nhất định là có Lê Văn Quan ở phía sau làm chỗ dựa, kỳ quái, sư phó a, chúng ta cùng Lê Văn Quan từ trước đến nay nước giếng không phạm nước sông, các người khi nào lại đắc tội bọn họ?”

Thanh Phong đạo trưởng trừng mắt nhìn Vô Biên một cái, khụ một tiếng nói: “Chúng ta sao vậy có thể đi đắc tội với bọn họ. Còn không phải bởi vì người, vốn là đệ tử trẻ tuổi được xem là ưu tú nhất, nổi bật nhất thế nhưng so ra lại kém Giang Thượng Hàn kia, khiến mặt mũi già nua của ta cùng chưởng môn không thể hãnh diện, chúng ta nào có thể nào đi chủ động tìm người của Lê Văn Quan lui tới.”

Vô Biên rút khóe miệng: “Hai người các người còn không biết xấu hổ, tôn chỉ đạo gia chính là thanh tịnh vô vi, lớn tuổi như vậy, còn muốn tranh giành danh tiếng. Được rồi, đừng lạc đề, nếu không tới lui, bọn họ sao có thể tìm đến chúng ta? Ta biết bọn họ rất lợi hại, cũng không phục chúng ta, nhưng vẫn chưa tìm thấy cơ hội tới động chúng ta, lần này là tại sao?”

“Chính là vì cái người đang nằm ở trong phòng người a.” Thanh Phong đạo trưởng bĩu môi: “Tốt lắm, các người qua đó xem đi, cần gì cứ hỏi Đồng nhi, liền rõ ràng. Ta cùng chưởng môn đi ứng phó mấy đứa tạp mao này trước, hừ, nguyên lai là có chuyện như thế, lúc này phải cho bọn họ biết, Bạch Vân sơn xá chúng ta không phải dễ chọc. Phạm hạ gây tội nghiệt như vậy, còn dám lộ diện ư.” Nói xong, vung tay áo đi ra ngoài.

Dư Khinh nghe xong lú lẫm, nghĩ thầm mọi người đều nói người tu đạo dữ thế vô tranh*. Nhưng tính tình hai vị sư tổ này cũng quá bạo đi?

_dữ thế vô tranh: không tranh luận chuyện thế giới.

Rồi lập tức định cùng Vô Biên trở về phòng, lại bị Vô Biên kéo đi vào trong đại điện, đứng ở phía sau một đám đệ tử.

28. Chương 28

Lúc Dư Kinh đang khó hiểu, chợt nghe trong đầu truyền đến một giọng nói: “Thanh danh của Lê Văn Quan tuy rằng không bằng chúng ta, nhưng thực lực lại cùng chúng ta tương xứng. Lúc này đây nếu bọn họ chủ động đến bới lông tìm vết, nếu không đi coi thật sự lo lắng, hi vọng hai lão gia khóa sư phụ cùng trưởng môn của ta sẽ không để đến cuối cùng phải khiến cho hai phái tàn sát lẫn nhau”

Dư Kinh không nói gì, nghĩ thầm sư phó cùng trưởng môn của người không trông cậy được, chẳng lẽ trông cậy vào người sao? Mới vừa nghĩ đến đây, chợt nghe thấy một người bước ra từ đám người đối diện, xúc động phần nộ kể ra chuyện vũ nhục mà khi mình và các sư huynh đệ ở tu yêu nơi đã bị, đương nhiên, đều có thêm mắm thêm muối đổi trắng thay đen.

Dư Kinh bạo tức, nghe vậy muốn lên dãi, lại bị Vô Biên giữ chặt, làm y cẩn thận nghe tiếp.

Quả nhiên, chợt nghe Thanh Phong đạo trưởng ho khan hai tiếng, chậm rì rì nói: “Tiểu hài tử nói chuyện thật không đáng tin, đồ đệ ta cùng người gần bằng niên kỷ, lại chỉ có một người, các người lại có tới vài người vây đứng đánh hấn, tựa như hải đồng đánh nhau, nếu hấn bị đánh là vì hấn tu hành không đủ. Vậy bị hấn đánh là các người tu hành không đủ, sao có thể nói nhà đồ nhi của ta thị ý mạnh hiếp yếu chứ? Người, lão đạo này cũng quá không biết điều, khi nào thấy tiểu hải tử đánh nhau, các cha mẹ cũng theo vô giúp vui? Còn có mặt mũi đến trước mặt chúng ta cáo trạng.”

Dư Kinh nhin không được liền cười “hi hi” một tiếng, nghĩ thầm đừng nhìn đạo trưởng này nghiêm trang, nhưng công phu đánh thái cực, thật sự là không người có thể địch a.

Quả nhiên, đám người đối diện người vừa bị hấn nói như thế, cũng có chút không tiếp thu được, mà mặt của người trẻ tuổi phần nộ đứng ra nói khi này cũng đỏ lên, nửa ngày mới kêu lên: “Nhưng hấn... Nhưng hấn là đồ đệ của Bạch Vân sơn xá người a, chúng ta sao có thể đánh thắng được?”

“Bạch Vân sơn xá thì như thế nào? Bạch Vân sơn xá cũng không phải vạn năng, giáo dục ra đệ tử cũng không nhất định phải là lợi hại nhất. Giống Giang Thượng Hàn của Lê Văn Quan, không phải so với Vô Biên của nhà chúng ta còn nổi bật còn mạnh hơn sao? Cũng không biết tại sao lại rơi vào kết cục thê thảm như vậy.”

Vô Biên nghe nói như thế, tâm thần liền chấn động, thầm nghĩ Giang Thượng Hàn xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ người đang ở trong phòng của ta chính là hấn?

Quả nhiên, chợt nghe một thanh âm âm trầm lẫn phần nộ nói: “Các người cũng biết Giang Thượng Hàn là đệ tử Lê Văn Quan sao? Hừ, một khi đã như vậy, mau đem hấn giao ra đây, hấn phần bội sư môn, phải bị người người chém chết. Bạch Vân sơn xá các người tự xưng là đứng đầu đạo gia, vì sao nhưng lại thu dụng một phản đồ?”

Minh Nguyệt trưởng môn lại khụ một tiếng nói: “Người đã cũng biết Bạch Vân sơn xá là đứng đầu đạo gia. Cho nên chúng ta làm việc tất nhiên muốn công bằng một ít. Thanh danh của đứa nhỏ Giang Thượng Hàn này danh luôn luôn đều là không tồi, đột nhiên bị các người ném cho cái tội danh phản bội sư môn, muốn dùng hình phạt tàn khốc như vậy, chúng ta sao cũng không thể ngồi yên không quan tâm a, dù sao hấn bây giờ còn chưa tỉnh lại, chờ tỉnh lại rồi hỏi, bốn phái tự nhiên sẽ đưa ra phán quyết công bằng nhất.”

Vô Biên cùng Dư Kinh đã không còn muốn nghe hai lão này tiếp tục không nhanh không chậm đánh thái cực. Hai người lặng lẽ rời khỏi đám người, rồi mới bước nhanh hướng phòng Vô Biên đi đến.

Chỗ Vô Biên ở là một tiểu viện, không phải là độc nhất vô song, trong tiểu viện cũng có vài chục cây đào. Lúc này đúng lúc hoa nở mùa, trong gió hoa nhẹ nhàng lay động, thập phần duy mỹ.

Dư Kinh nhìn hấn một cái, nhin không được cười nói: “Không nghĩ tới người là một đạo sĩ, thế nhưng cũng thích phong nhã, biết ở trong sân trồng hoa đào.”

Y thích nhất là hoa đào, lúc này thấy Vô Biên cũng trồng nhiều như thế, trong lòng không khỏi dâng lên một cổ ngọt ngào chẳng biết tại sao, thầm nghĩ có lẽ thật sự là trời cao định duyên phận của ta cùng Vô Biên đi.

“Ha hả, phong nhĩ cái gì. Ta trồng cây đào là vì ăn quả đào. Nhưng đào này cũng không phải là cây đào bình thường, tuy rằng không bằng đào tiên trong vườn đào của Vương mẫu, nhưng cũng không bình thường, ba năm kết quả, ăn kéo dài tuổi thọ bách độc bất xâm, dùng nó để thành kiếm gỗ đào sẽ có uy lực rất lớn.”

Đầu Dư Khinh trải đầy hắc tuyến, nghĩ thầm nguyên lai không phải nhân duyên thiên định a. Hừ, không đúng không đúng, nhân duyên chú định hay không, sao có thể từ mấy cây cây đào định đoạt chứ? Hiện tại ta cùng Vô Biên đều đã thành hôn, nhân duyên của chúng ta chính là lão thiên định.

Vô Biên nào biết Dư Khinh trong lòng suy nghĩ gì, dắt tay hắn, lặng lẽ đẩy cửa phòng ra đi vào buồng trong, quả nhiên liền thấy hai tiểu đồng tử ở cạnh bàn ngủ gật, trên giường trong phòng ngủ, nằm một Bạch y nhân, bởi vì nằm nghiêng, cho nên thấy không rõ mặt mày.

“Oa, không phải thật là Giang Thượng Hàn kia đi? Sư phó của người đó, bọn họ thực không chịu trách nhiệm, biết rõ là người của Lê Văn Quan đến, còn để lại hai tiểu đồng tử ở chỗ này bảo hộ, vạn nhất bị nắm đi luôn rồi tính làm sao?”

“Người biết gì? Nơi này có kết giới, trừ phi quan chủ của Lê Văn Quan đích thân tới, bằng không ai cũng đừng nghĩ muốn phá vỡ kết giới, nhưng Lê Văn quan chủ tự biết giữ thân phận, tuyệt không tự mình bước chân vào Bạch Vân sơn xá.”

Vô Biên thấp giọng hướng Dư Khinh giải thích. Tiếng nói của bọn họ bưng bình hai tiểu đồng, thấy Vô Biên, trên mặt hai đồng tử lộ biểu tình vui mừng. Vô Biên đối bọn họ đưa tay lên làm động tác “đứng lên tiếng”, lại nghe một tiểu đồng nói: “Không có gì đâu Vô Biên sư bá, người này từ lúc vào ở nơi này chưa từng tỉnh dậy.”

Vô Biên cùng Dư Khinh khẽ đi tới phụ cận, mới phát hiện đây là một nam nhân thực anh tuấn, vóc mai như dao, hai hàng lông mày nghiêng dựng tóc mai, lông mi rất dài, cho dù đang hôn mê, cũng nhưng cũng cảm giác được biểu tình kiên nghị trên mặt hắn. Dư Khinh lập tức liền đối Giang Thượng Hàn này rất có hảo cảm.

“Nhân tài vĩ đại như vậy, thật không biết Lê Văn Quan có phải đầu bị lừa dối, mới muốn tiêu diệt hắn.” Vô Biên cảm thán.

Tiểu đồng tử cũng nói: “Đúng vậy a, lão tạp mao này mỗi ngày đến cùng chưởng môn sư tổ đòi người, người này thì cứ uy được gì đều không tỉnh lại, thực tội muốn chết. Sư tổ nói hắn hồn phách chưa thất, nhưng chỉ có bất tỉnh, còn tiếp tục như vậy nữa, cho dù sư tổ đánh thái cực* hoài cũng vô dụng a, loại mạnh mẽ thu lưu đệ tử phái khác chuyện là tối kỵ a, trừ phi có lý do chính đáng.”

__đánh thái cực = đánh trống lảng.

Dư Khinh nhìn không được mỉm cười, thầm nghĩ hai vị đạo trưởng này làm chưởng môn cùng trưởng lão thực là thất bại a, ngay cả đồng tử của bọn họ cũng biết bọn họ đánh thái cực. Một bên nghĩ muốn, liền theo thói quen nghề nghiệp, đưa tay khoát lên trên cổ tay Giang Thượng Hàn để bắt mạch.

Sau khi bắt mạch, mặt Dư Khinh đều đen, dọa Vô Biên một cú sốc, còn chưa kịp hỏi, chợt nghe Dư Khinh thấp giọng mắng: “Các người thật ngu ngốc, hắn bắt quá là cảm mạo hơn nữa bị người hạ mê được quá lượng, mới có thể mê man bất tỉnh, các người cho hắn ăn linh dược này, cũng không đúng chứng, tất nhiên không tỉnh lại.”

Vô Biên cùng hai đồng tử đều bị đáp án này khiến cho cả kinh hóa đá. Dư Khinh thấy bộ dáng ngờ ngác kia của Vô Biên, liền chỉ tiếc rên sát không thành thép nhéo lỗ tai hắn một chút: “Còn đợi cái gì chứ? Mau đưa ta hòm thuốc, người không muốn làm cho hắn sớm tỉnh lại một chút sao?”

Vô Biên lúc này mới như ở trong mộng tỉnh lại, vội vàng vung tay lên, cái hòm thuốc bỗng xuất hiện. Dư Khinh không để ý tới hắn, xuất mấy cái ngân châm ra phân biệt châm vào huyệt đạo trên đầu Giang Thượng Hàn.

“Lấy một chén nước lạnh lại đây.” Dư Khinh hô to, hai cái tiểu đồng tử đang muốn đi lấy, đã thấy Vô Biên sư bá bên cạnh “Sưu” một cái đi chấp hành nhiệm vụ này. Trình độ này thuần thực cùng rất nhanh, giống như đại cầu đang đuổi theo cái đĩa.

“Khinh Khinh... Ta cảm thấy ... Chuyện này đó, vẫn là không nói với chúng môn bọn họ thì tốt hơn.” Thừa dịp khe hở Dư Khinh chờ rút châm về, Vô Biên nghĩ nghĩ, cuối cùng mở miệng nói.

“Chuyện gì?” Dư Khinh cũng không ngẩng đầu lên, tiếp tục bắt mạch cho Giang Thượng Hàn.

“Chính là... Giang sư huynh này không phải bị pháp thuật làm hôn mê, mà là bị mê được bình thường nhất làm hôn mê hơn nữa còn bị bệnh thương hàn a.”

Vô Biên thực lo lắng nhìn ngoài cửa, xác định không có người nào, mới nhỏ giọng nói: “Giang sư huynh rất lợi hại đích, là người trẻ tuổi duy nhất có thể cùng ta bắt phân thắng bại, cho nên các sư phó không thể nghĩ được hắn sẽ bị mê được bình thường làm hôn mê a. Hai người bọn họ lớn tuổi, tuy rằng... Ta ở mặt ngoài cùng bọn họ không lớn không nhỏ, nhưng bọn hắn dù sao cũng là sư phó cùng chúng môn của ta, trong lòng ta vẫn kính yêu trừ bọn họ, không hy vọng bọn họ vì quá kích động mà chết.”

Dư Khinh nhin không được nở nụ cười một chút, gật gật đầu nói: “Hắn là cũng bỏ thêm pháp thuật đi, bằng không tí nữa chết, có lẽ chút nữa tỉnh lại. Chính là các sư phó của người đại khái chỉ giải được pháp thuật, còn bệnh trạng còn lại là do hỗn hợp pháp thuật cùng mê được sinh ra, bọn họ liền bất lực.”

Y nói xong, lại nghĩ nghĩ, liền liếc xéo Vô Biên nói: “Thật không nghĩ tới a Vô Biên, lúc người mới tới sát thủ cốc, ta đã nghĩ người chỉ là một đạo sĩ gà mờ bình thường. Nhưng sau khi cứu Yên Lung mới biết được người thực lợi hại, không nghĩ tới hôm nay người lại nói cho ta biết, người là đệ nhất cao thủ trong đạo gia đệ tử trẻ tuổi, người rốt cuộc còn có chuyện gì mà ta không biết, àn?”

“Ta... Ta không phải cố ý a Khinh Khinh, người cũng chưa từng hỏi qua ta thôi.” Vô Biên liên tục xua tay, nhìn thấy Dư Khinh hình như cũng không có ý tứ trách tội, lá gan liền to lên, hì hì trêu đùa: “Ta chỉ có một dạng mà Khinh Khinh không biết, chính là năng lực ở phương diện kia a, khi nào hầu hạ nương tử thì ta sẽ có cơ hội khoe ra khoe ra...”

Lời còn chưa dứt, người đã bị Dư Khinh một cước đá văng. Vô Biên đạo trưởng cố gắng biểu hiện ánh mắt to như cái chuông đồng của con nít, vỗ vỗ mông như chẳng hề để ý đứng lên, còn không sợ chết bình luận: “So với lúc trước đá ta thì lực đạo đã nhẹ đi rất nhiều, Khinh Khinh người quả nhiên là yêu ta, hiện tại càng ngày càng luyện tiết ta bị thương đi?”

Dư Khinh chán nản, vừa muốn nói chuyện, chợt nghe người trên giường phát ra một tiếng rên rỉ: “Yên Lung... Yên Lung... Đứa nhỏ...”

“A?” Dư Khinh còn tưởng rằng là mình nghe lầm, vội kêu Vô Biên đến nghe. Nhưng người trên giường lại không phát ra tiếng nữa.

Đang lúc Dư Khinh lo lắng Vô Biên kinh ngạc, chợt thấy Giang Thượng Hàn đang nằm ở trên giường đột nhiên giống như cương thi ngồi dậy, hét lớn: “Yên Lung... Yên Lung... Yên Lung...”

Lần này Vô Biên cũng nghe rất rõ, không khỏi hút một hơi lạnh khí, cùng Dư Khinh cũng đang kinh ngạc liếc nhìn nhau, tuy rằng trước kia bọn họ vẫn đoán nam tử đáng hận phụ lòng Yên Lung là ai, nhưng nằm mơ cũng không ngờ rằng, người đó lại chính là Giang Thượng Hàn, đương kim đệ nhất cao thủ trong đạo gia trẻ tuổi, cũng có thể nói là người đệ nhất.

_đệ nhất: số một.

“Giang sư huynh, Giang sư huynh, là ta a, ta là Vô Biên, người còn nhớ hay không?” Vô Biên tiến lên lay động bả vai Giang Thượng Hàn, thấy hắn mất hồn trong chốc lát, ánh mắt mới dần dần tụ lại, cười khổ nói: “Nga, là Vô Biên a, ta tất nhiên nhớ rõ người. Người sao lại ở chỗ này? Nơi này là chỗ nào?”

“Đây là Bạch Vân sơn xá.” Vô Biên nói: “Giang sư huynh, người... Người như thế nào biến thành bộ dáng này? Người kêu... Yên Lung... Là ai?”

Vừa nói ra câu hỏi, hắn liền thấy Dư Khinh khẩn trương lên, mà kỳ thật trong lòng hắn cũng đang cảm thấy lo sợ bất an, không thể tin được trên đời này lại có chuyện trùng hợp như thế.

“Yên Lung... Cửa ta Yên Lung... Hài tử của ta...”

Mắt Giang Thượng Hàn bỗng nhiên tràn ngập nước mắt, hần suy sụp cúi đầu, cười chua xót nói: “Chậm... Hết thấy đều chậm, ta cùng đường, nghĩ đến Bạch Vân sơn xá xin giúp đỡ, nhưng đến cuối cùng cũng là vì ta đã quá chủ quan, ta... Yên Lung cùng đứa nhỏ của ta... Nhất định đều... Hôi phi yên diệt*, còn cứu ta làm gì, dù sao... Ta cũng không thể sống một mình.”

_hôi phi yên diệt: tan thành tro bụi.

“Nếu Yên Lung mà ngươi nói là một con kỳ lân, ta đây có thể khẳng định với ngươi, hần bây giờ còn sống, hơn nữa sống rất tốt.”

Dư Khinh thật sự là nhện không được, cứ chờ Giang Thượng Hàn tiếp tục chìm trong hồi hận như vậy, ai biết phải đợi cho lúc nào hần mới có thể cho mình câu trả lời a.

“Cái gì?” Giang Thượng Hàn đột nhiên ngẩng đầu lên, thân mình nhào về phía trước, nắm chặt cánh tay Dư Khinh thất thanh hỏi: “Ngươi nói... Ngươi nói Yên Lung còn sống? Đây... Đây có thật không? Phải.. Thật không?”

“Vậy Yên Lung mà ngươi nói có phải kỳ lân không đây? Yên Lung mà ta quen là một con kỳ lân a.”

Dư Khinh nhẩn nại hỏi hần, chợt nghe Vô Biên nói: “Hần là đúng. Cho nên lúc Yên Lung kia đang nguy cấp, người yêu của hần cũng không đến cứu hần, không phải vì phụ lòng, mà là bởi vì người yêu của hần đã bị chủ nhân của Lê Vân Quan, khiến cho bị hôn mê.”

Cả người Giang Thượng Hàn đều run rẩy trứ, hiển nhiên là muốn nói lên chuyện đã trải qua lúc trước, hần cảm thấy trong lòng có rất nhiều lời muốn được kể ra, nhưng không biết nên nói từ đâu.

Đúng lúc này, hai vị đạo trưởng Minh Nguyệt Thanh Phong đã đuổi xong bọn Lê Vân Quan cùng Tử Tinh các phái, vòng trở về, vừa thấy hần tỉnh lại, không khỏi cũng thập phần kinh hãi, bọn họ làm tiểu nhân hơn nửa năm, hiện giờ chủ Lê Vân Quan đã ra lời cuối cùng, nếu tiếp tục không giao Giang Thượng Hàn ra, liền đích thân tới bắt người, khi đó cũng chính là lúc hai đại phái đạo gia hoàn toàn sẽ không nể mặt nhau.

Đương nhiên, Minh Nguyệt Thanh Phong không sợ không nể mặt. Bọn họ là chưởng môn cùng trưởng lão của Bạch Vân sơn xá, sớm vào tiên cảnh, tu vi sâu không lường được, thực lực của bọn họ cũng khiến cho hành vi bọn họ không cần chịu gò bó, một khi bọn họ muốn làm chuyện gì, ai cũng đừng nghĩ đến việc quản bọn họ. Đó cũng là nguyên nhân không khí của Bạch Vân sơn xá rất mở cửa.

Nhưng là, cũng phải biết rằng vì nguyên nhân nào mà không nể mặt. Nếu Giang Thượng Hàn này thật sự phạm vào tội đại nghịch, bọn họ cũng không thể bảo hộ ẩn. Bất quá từ chuyện Lê Vân Quan thủy chung không chịu tố cáo cho thấy, loại khả năng này không lớn.

Giang Thượng Hàn không còn lòng dạ nào để kể những chuyện mà mình đã trải qua, chỉ tóm lấy Dư Khinh hỏi Yên Lung còn sống hay không. Thế là Vô Biên liền nói chuyện bọn họ cứu Yên Lung cùng hai người con trai kể ra.

Giang Thượng Hàn cùng Minh Nguyệt Thanh Phong nghe được ngây người. Thật lâu sau, hần bỗng nhiên đứng dậy, rồi tiến đến trước người Vô Biên cùng Dư Khinh quỳ xuống dập đầu. Vô Biên Dư Khinh liền vội vàng kéo hần lên, ngay cả hô cũng không dám.

Giang Thượng Hàn rơi nước mắt như mưa, nức nở nói: “Các người cứu Yên Lung cùng con của ta, đối với ta có ơn tái tạo, không thể trả hết, thỉnh cho ta cúi đầu tạ ơn *.”

_TBD: câu này cải lương gớm, nên ta chém nó theo tuồng luôn. =)) Bản thân ta ko thích GTH.

Vô Biên mấy ngày nay đều bị Dư Khinh khi dễ, sớm lãng quên được người quỳ lễ cùng kính ngưỡng là loại tư vị gì, Giang Thượng Hàn đột nhiên làm như thế, khiến hần nhất thời thật đúng là không có quen, vội ngăn lại nói: “Chỉ vất vả như một cái nhấc tay mà thôi, không... Không có gì ...”

29. Chương 29

“Vô Biên, hảo đồ đệ của ta.” Giữa lúc Vô Biên cùng Dư Khinh đang luống cuống tay chân kéo Giang Thượng Hàn đứng lên, lại nghe bên cạnh lại bỗng nhiên vang lên một tiếng “Ngao”.

Tiếp theo Thanh Phong đạo trưởng lập tức vọt tới, kéo tay Dư Khinh lão lệ tung hoành: “Thật không nghĩ tới a, hảo đồ đệ, ngươi lại có thể cứu sống thần thú kỳ lân, không chỉ như thế, ngươi... Ngươi còn can đảm kiếp... Thần kiếp a... Ta cùng chương môn cũng không đỡ được, chẳng lẽ là nói... Ngươi là thâm tàng bất lộ?” Hắn vừa mừng vừa sợ nhìn Vô Biên, giống như hôm nay mới một lần nữa lại quen biết đồ đệ này.

“Thâm tàng bất lộ cái rắm.” Vô Biên trở mình xem thường, nhin không được chữ bậy: “Đó là bởi vì đại bộ phận thần kiếp đã bị Yên Lung chấn hết rồi, lúc ta tới, chỉ còn dư lại mấy cái cuối mà thôi, nếu không phỏng chừng lúc này ngay cả ta đều hồi phi yên diệt*, còn có thể trở về gặp các ngươi sao? Còn có a sư phó, ta phải nhắc nhở ngươi một tiếng, ngươi kéo chính là tay Khinh Khinh, không là của ta.”

__hồi phi yên diệt: tan thành mây khói.

“A?” Thanh Phong đạo trưởng vội vàng buông tay, cái mặt đỏ thắm, hai đồng tử đứng một bên cũng cúi đầu che miệng không ngừng cười trộm.

Mặc kệ nói như thế nào, Yên Lung cùng con của hắn, Vô Biên cùng Dư Khinh đều bình an vô sự, đây là việc đáng được ăn mừng. Minh Nguyệt Thanh Phong đạo trưởng sau khi qua khỏi cơn kích động, lại khôi phục bộ dáng đạo mạo, ngồi xuống ghế, đối với Giang Thượng Hàn nói: “Có biết không? Ngươi là hai chúng ta ở dưới chân núi cứu đi lên, lúc ấy ngươi cũng đã hôn mê, chúng ta đem ngươi cứu đi lên không lâu, người của Lê Vân Quan liền tới đòi người.”

Giang Thượng Hàn thở dài, qua thật lâu mới bi thương nói: “Kỳ thật, các ngươi hãy đem ta tổng xuất đi, tùy ý sư môn xử phạt, mặc dù là hồi phi yên diệt, cũng là trừng phạt ta đúng tội, ta sợ dĩ liệu mạng trốn tới nơi này thỉnh cầu cứu, cũng không phải vì mình ham sống, mà là vì đi cứu Yên Lung. Hiện giờ Yên Lung cùng con đều bình an, ta mặc dù chết, cũng có thể yên lòng. Để hắn coi như trên đời này không hề tồn tại con người như ta, sau này không còn nhớ ta nữa, cũng chưa chắc không phải một loại hạnh phúc.”

“Tại sao?” Vô Biên ngạc nhiên, nhìn sắc mặt ảm đạm của Giang Thượng Hàn: “Cũng bởi vì ngươi đã yêu một con kỳ lân, cùng hắn có quan hệ, dưng dục đứa con của hai người các ngươi sao?”

Giang Thượng Hàn gật gật đầu. Minh Nguyệt đạo trưởng ở một bên cũng trầm ngâm nói: “Đích xác như thế. Quy củ của đạo gia mặc dù không nghiêm khắc như Phật gia, nhưng không cùng chủng tộc mà nảy sinh tình cảm, đó là vi phạm lẽ trời.”

“Nhưng là...”

Mất thấy sắc mặt Giang Thượng Hàn càng nhợt nhạt, trong mắt lại không còn một tí dục niệm muốn sống. Vị này đạo trưởng đột nhiên đem thanh âm cất cao tám độ, xông lên đi giữ chặt cánh tay Giang Thượng Hàn nói: “Nhưng là tình yêu sợ dĩ vĩ đại, không phải là bởi vì nó nhiệt liệt* sao? Cái loại không cùng chủng tộc, giới tính, quốc gia, tuổi này, tất cả đều không quan hệ, chỉ cần đã yêu, cho dù biết rõ là thiêu thân lao đầu vào lửa, nhiệt liệt tiến tới không lùi vĩnh viễn không hối hận, chính vì như vậy, tình yêu mới có thể tốt đẹp như thế, cũng chính bởi vì như vậy, những truyền thuyết liên quan tới tình yêu mới có thể thiên cổ truyền lưu a...”

__nhiệt liệt: sôi nổi, cháy bỏng.

“Thật không nghĩ tới, chương môn của các ngươi nguyên lai là một vị thi nhân.” Dư Khinh trợn mắt há hốc mồm nhìn Minh Nguyệt đạo trưởng đang nước miếng tung bay*.

__nước miếng tung bay: nói ko ngừng.

“Ân, ý của chương môn là, chỉ cần là chân tình, thì sẽ khiến người ta muốn ủng hộ muốn bảo hộ. Cho nên ngươi hoàn toàn không cần sợ hãi như thế, thậm chí bắt đầu sinh tử niệm.”

Thanh Phong đạo trưởng ở một bên làm chú giải, rồi mới chỉ tay vào Dư Khinh cùng Vô Biên: “Ngươi xem, đồ đệ của ta tìm một người nam nhân, chúng ta chính là thực ủng hộ thôi, này có quan hệ gì đâu? Chỉ cần bọn họ thiết tình yêu nhau, chỉ cần bọn họ cảm thấy được hạnh phúc là được a.”

Giang Thượng Hàn nhìn Dư Khinh cùng Vô Biên, ngơ ngác nói: “Chính là... Tối thiểu... Hai người bọn họ đều là nười a.”

“A? Chẳng lẽ... Kia con kỳ lân kia không biến hóa? Người... Người là cùng một con kỳ lân chưa hóa thành hình người... Nói chuyện yêu đương, còn... Còn cùng hần... Dừng dục đứa nhỏ sao?” Sắc mặt của Thanh Phong cùng Minh Nguyệt đạo trưởng đều có chút xanh, hiển nhiên suy đoán này trong lúc nhất thời làm cho bọn họ không thể chấp nhận.

Dư Khinh ở một bên vì trí tưởng tượng phong phú của bọn họ mà cười ngất, một bên âm thầm buồn cười, thâm nghĩ mới này đông đặc như vậy, nói cái gì tình yêu không phân biệt chủng tộc thập mà, kết quả vừa nghe nói kỳ lân chưa thể hóa thân thành người, liền biến thành bộ dáng này.

“Không... Không phải, Yên Lung đương nhiên sẽ hóa thành người, bằng không... Ta sao có thể cùng một con kỳ lân song tu.” Giang Thượng Hàn cũng đỏ mặt, quay đầu đi chỗ khác.

“Hô...” Minh Nguyệt đạo trưởng cùng Thanh Phong đạo trưởng đồng thời thở phào một hơi. Liền thấy Giang Thượng Hàn hăm mộ nhìn Dư Khinh cùng Vô Biên, lẩm bẩm nói: “Đã sớm nghe nói Bạch Vân sơn xá tuy là đạo gia thánh địa, lại tự do tản mạn, nếu không phải làm việc thương thiên hại lý, liền không bị xử phạt gì, ai... Chỉ tiếc... Ở đây không phải là sư môn của ta.”

Dư Khinh mắt thấy hần tựa hồ còn vì sư môn hổ thẹn, nghĩ muốn dùng cái chết để kết thúc, thật sự rất cuộc nhẹn không được tức giận, tiến lên từng bước lớn tiếng kêu lên: “Người vì không làm thất vọng sư môn mà tự sát, chẳng lẽ người không ngẫm lại, nếu làm như vậy người đối sư môn không thẹn, chính là Yên Lung thì sao? Hải tử của người thì sao? Người đối bọn họ không có áy náy sao? Người hiện tại đã không còn đơn giản chỉ là một đạo sĩ, người là một cha, một phụ thân có hai người con trai người có biết hay không? Kỳ lân cực cứng lớn lên đều thật đáng yêu, chẳng lẽ người muốn để bọn họ cả đời cũng không thấy được cha của mình sao?”

Giang Thượng Hàn giật mình sửng sốt thật lâu sau, cực kỳ bi ai nói: “Đúng vậy ta hại Yên Lung, hại đứa nhỏ, ta không nên ở lúc ta không có năng lực bảo hộ bọn họ, liền nhất thời động tình, tạo ra phiền toái về sau cho hần, ta không nên...”

“Hiện tại nói gì đều trễ rồi, cho dù không nên, cũng đã xảy ra, người đi nghĩ nên hay không nên ích lợi cái rắm gì a? Yên Lung đã cùng người có quan hệ, đến đứa nhỏ đều sinh ra. Con mẹ nó người xuất ra chút khí khái nam nhân cho ta được không?”

Dư Khinh chộc tức, dậm chân hét lớn: “Người không phải nói không có năng lực bảo hộ bọn họ sao? Kia hiện tại liền khổ luyện bản lĩnh, không đúng, người không phải đạo gia đệ nhất cao thủ sao? Kia còn khổ luyện cái rắm a? Dù sao người ở bên người bọn họ, nếu có người muốn khi dễ bọn họ, người phải động thân mà ra, cho dù chết cũng phải bảo vệ bọn họ chu toàn. Đến lúc đó, mặc dù người chết, Yên Lung cùng đứa nhỏ cũng cùng người chết, bọn họ quyết không sẽ hối hận, cũng quyết không trách cứ người đi tìm bọn họ, bởi vì nam nhân như vậy mới xứng làm chồng Yên Lung, xứng làm phụ thân đứa nhỏ.”

Dư Khinh thật sự là phát hỏa, y thật muốn hung hăng tát Giang Thượng Hàn một cái bần tay, mắng xong, thở còn chưa đều, lại chỉ vào Vô Biên nói: “Người học học sư đệ của người được không? Vô Biên nếu hèn nhất như người, sợ sư môn không được cái này không được cái kia, lại sợ cái gì mang đến tai họa cho ta, ta sớm một chút đem hần đá đến chân trời rồi.”

Vô Biên vội vàng ưỡn cao ngực, ý bảo chính mình cũng không phải nam nhân vô dụng như vậy.

Ánh mắt Giang Thượng Hàn cuối cùng sáng lên, Dư Khinh đã mắng tỉnh hần: đích xác, hần yêu Yên Lung, đây là không có cách nào, cho dù là sai, cũng không có biện pháp sửa. Hần muốn lấy cái chết lấy tạ ơn sư môn, nhưng hần lấy gì đi tạ ơn Yên Lung. Hần rời khỏi sư môn, cũng chỉ làm mình thân bại danh liệt, sư môn không có gì tổn thất. Nhưng nếu hần chết như đã nói, thanh danh có bảo trụ hay không không quan trọng, nhưng sau này Yên Lung cùng con phải tính làm sau đây? Cái gọi là trách nhiệm cùng gánh vác, hần cũng nên đối Yên Lung cùng đứa nhỏ phụ trách, gánh vác trách nhiệm hạnh phúc của bọn hần, không phải sao?

“Đồ nhi a, vợ người rất... Rất nóng nảy a, người... Người chịu nổi sao?” Minh Nguyệt cùng Thanh Phong đạo trưởng đều phác ngốc, ai có thể nghĩ đến tiểu tử kia lúc vừa tới giống như thổ tử, trong nháy mắt liền biến thành tiểu bạch lang chứ?

“Một câu bình tỉnh người trong mộng.” Giang Thượng Hàn đối với Dư Khinh cười người thật sâu: “Giang Thượng Hàn ta uống sống như thế nhiều năm, mà ngay cả cái này cũng không hiểu, người mắng đúng. Ta ngày mai trở về Lê Văn Quan, cùng các sư phó giải thích, muốn đánh hay không, thậm chí trục xuất sư môn cũng tùy bọn họ, nhưng ta nhất định phải trở lại bên người Yên Lung cùng đứa nhỏ.”

“Đốt nát.” Dư Khinh đều muốn hét to: “Người còn giải thích cái rắm a? Lần trước nếu không phải sư phó chúng ta cứu người, người lại hôn mê nửa năm, thì chỉ mình mê được này cũng đủ lấy mạng của người. Hiện tại người tái trở về, bọn họ có thể làm cho người sống đi ra sao?”

Y nói xong, quay đầu nhìn hai cái lão đạo cùng Vô Biên, vung tay lên nói: “Làm người tốt thì nên đưa phật đưa đến tây. Đơn giản đệ bọn họ cùng với người đi ra bên ngoài nói một tiếng với người của Lê Văn Quan đi, đến lúc đó nếu thực muốn động tay, người cũng sẽ không chịu thiệt.”

“Vài cái lão tạp mao hư vậy, còn cần chúng ta ra tay sao? Vô Biên đồ nhi cùng hần cùng đi cũng đủ thu phục.” Minh Nguyệt đạo trưởng vuốt vuốt chòm râu, ha hả nở nụ cười một tiếng.

Thế là sự tình cứ như vậy má quyết định. Sớm có người đến chuẩn bị chỗ ở cho Giang Thượng Hà. Vô Biên cùng Dư Khinh vẫn ở tại tiểu viện này.

Sau khi mọi người đều đi ra ngoài. Dư Khinh nhìn ngoài cửa sổ ra nửa ngày, thẳng đến khi thấy bóng của mấy người kia đều mất hết, y mới xoay người lại, bỗng nhiên ôm lấy Vô Biên vừa mới tiến lại gần, ở trên mặt hần nhẹ nhàng hôn, hắc hắc ngậy ngậy cười nói: “Vô Biên, chúng ta thay Yên Lung tìm được chồng, nguyên lai nam nhân của hần không phải phụ lòng, ha ha ha, thật tốt, này thật sự là quá tốt.”

Vô Biên nheo lại ánh mắt: “Khinh Khinh, người nếu đem những lời này đổi thành ‘Vô Biên ta rất thích người nga’, ta sẽ càng thêm vui vẻ.”

“Đồ chết tiệt.” Dư Khinh đẩy ra Vô Biên, hướng hần làm cái mặt quỷ, rồi mới ngồi vào ghế lại cười nói: “Trước khi chưa tới, trong lòng ta thật sự thực không yên, sợ sư phó của người cùng sư môn làm khó dễ người, thậm chí đem người nhốt lại không cho chúng ta gặp lại, nhưng là hiện tại ta không lo lắng. Vô Biên, tuy rằng sư phó cùng chưông môn nhìn qua có chút không thể nhờ cậy như vậy, nhưng ta thật sự rất thích bọn họ, khó trách Bạch Vân sơn xá có thể hạnh phúc như thế, có lẽ đó là bởi vì có chưông môn cùng trưởng lão như vậy đấy.”

Vô Biên cười nói: “Đúng vậy a. Cho nên người xem các sư huynh đệ thậm chí các đệ tử cấp dưới ở mặt ngoài cũng không cần tôn trọng bọn họ, nếu nói là trưởng bối, càng không bằng nói là bằng hữu. Nhưng trong lòng mọi người, đều là thực kính yêu hai lão ngoan đồng này, một khi bọn họ có việc, thì mọi người toàn phái sẽ liều mạng. Chúng ta nếu như có chuyện, bọn họ cũng sẽ liều mạng.”

Dư Khinh gật gật đầu, nghĩ nghĩ bỗng nhiên nhin không được cười rộ lên. Vô Biên kinh ngạc nhìn y, mới thấy y dắc ý rung đùi nói: “Ta chợt nhớ đến, tu hành tổ sư gia kia của các người thủ đoạn đầy trời, nếu thật sự là Bạch Vân sơn xá phóng đảng cuồng vọng, còn không đánh lui xuống dưới diệt các người ni. Đại khái chắc là bởi vì các người phóng đảng thì phóng đảng, nhưng lúc đại sự thì rất thận trọng, những việc làm được đều không vi phạm thiên lý, mới khoan dung như thế đi. Lê Văn Quan đại khái cũng là bởi vì biết bản tính của Bạch Vân sơn xá các người, cho nên không chịu đem nguyên nhân Giang Thượng Hàn bị đuổi giết nói ra.”

Vô Biên vừa nghe đến tên tu hành tổ sư gia, lập tức đã cảm thấy da đầu đều nổi, xoa trán nói: “Khinh Khinh, người đừng vào lúc này cùng ta nhắc tới hần được không? Ta thật sự là sợ vị lão tổ tông này.”

Hần nói tới đây, liền tiến lên ôm Dư Khinh, lặng lẽ cười nói: “Tối hôm nay phải tiếp tục đem động phòng hoa chúc chưa xong của chúng ta, cũng đừng nhắc lão gia khóa sát phong cảnh này, hắc hắc, Khinh Khinh, ta xem người trốn chỗ nào.”

Dư Khinh ngẩng đầu nhìn trời, lẩm bẩm nói: “Tu hành tổ sư gia, hần dám mắng người là lão gia khóa sát phong cảnh, mau lấy sét đánh hần đi.”

Niệm xong, ngay cả Vô Biên cũng hại sợ lên, vội vàng làm tư thế ngăn cản, chính là đợi nửa ngày, cũng không có một chút động tĩnh. Không khỏi giận dữ nói: “Xem đi Khinh Khinh, ngay cả tổ sư gia cũng biết

ta có nhiều đáng thương, biết ta chờ đêm nay, thật vất vả mới đợi cho cơ hội này, hắn không đành lòng lấy sét đánh ta, khiến ta đêm đẹp sống uống a.”

Dư Khinh bĩu môi, bất quá nghĩ đến Vô Biên chạy theo sau mình lâu như thế, đích thật là một chút ngon ngọt cũng chưa thường đến quá, trong lòng cũng vì hắn mà thương hại.

Nghĩ đến chỗ này, liền dừng chút nhu tình cực nhỏ, tới gần Vô Biên nói: “Tốt lắm, người không cần minh lý ám lý * hướng ta kể khổ, đêm nay nhất định thỏa mãn người. Dù nhưng thế, người cũng không thể khiến cho ta quá đau, bằng không sau này cũng không cho người, người cũng không phải không biết ta sợ đau.”

__minh lý ám lý: công khai ám chỉ.

Vô Biên mừng rỡ như điên, ôm Dư Khinh liền ghé vào lỗ tai hắn cắn một hơi. Dư Khinh sợ tới mức vội vàng đẩy ra hắn, nhỏ giọng quát: “Muốn chết a? Để người ta nhìn thấy thì sao, dù sao ở đây cũng là Bạch Vân sơn xá a.”

Vô Biên hì hì cười, lại không sợ chết tiến gần lại, thấp giọng nói: “Nhịn không được thôi, chúng ta nhanh chóng nghỉ ngơi đi, ta... Ta hiện tại thật là cảm thấy được tim đập có chút nhanh hơn, sắp không chịu nổi.”

“Người hỗn đản lưu manh này...” Dư Khinh nho nhỏ tiếng khiển trách một câu, trên mặt lại nổi lên tươi cười. Đúng là mặt trời chiều đã ngã về tây, khó trách Vô Biên khó kìm lòng nổi.

30. Chương 30

Dư Khinh chán đến chết nằm ở trên giường.

Đêm qua Vô Biên cuối cùng được đền bù tâm nguyện. Hai người đã thật sự kết hợp làm một thể. Nguyên lai cái loại chuyện này cũng không phải đáng sợ giống Hương Xá nói, tuy rằng Vô Biên sử dụng pháp thuật, nhưng hắn cũng nói, tác dụng của pháp thuật cũng hữu hạn, mấu chốt chỉ cần là hai người lưỡng tình tương duyệt, liền thể đạt được khoái cảm.

Dư Khinh nghĩ đến đây, không nhịn được có chút mặt đỏ tai hồng, nhớ lại cuối đêm qua, ngay cả mình cũng điên cuồng lên, chân chính chính là cá nước hoan ái không thể tự kiềm chế, y liền nhịn không được đem mặt chôn trong bàn tay.

Vô Biên cùng Giang Thượng Hàn đã đi tìm người của Lê Văn Quan, cho nên lúc này trong phòng chỉ có một mình y. Dư Khinh cảm thấy có chút khát nước, gắng sức muốn xuống giường, liền thấy ngoài cửa có một lão đạo thông thả đi vào.

“Người là ai?” Dư Khinh từ bản năng mà cảm thấy nguy hiểm, nhưng y nghĩ đến Vô Biên đã từng nói, nơi này đều có bố trí kết giới, trừ phi Lê Văn quan chủ đích thân tới, nếu không trên đời này không có người phá được, bởi vậy lại yên lòng.

“Người chính là Dư Khinh?” Trên mặt lão đạo kia không chút biểu tình, nhìn Dư Khinh sửng sốt một chút, hắn biết mình đã tìm đúng người. Lập tức nói cũng không nói, tay áo vung lên, Dư Khinh liền cảm thấy một cơn chóng mặt ập đến, tiếp theo liền bất tỉnh nhân sự.

Sau khi tỉnh lại, dĩ nhiên là đã ở trong phòng xá của một chỗ hoàn toàn xa lạ. Không, không phải là phòng xá, nó càng giống là một sơn động hơn, giường đá bàn đá ghế cũng đá, quả thực đúng là cùng một màu.

Dư Khinh xoay đầu qua, bỗng nhiên liền thấy một lão đạo đang ngồi nhắm mắt trước mặt y, nhìn hắn cũng là râu cùng lông mi hoa râm, y đột nhiên tỉnh ngộ, chỉ vào đối phương hét lớn: “A, ta đã biết, người chính là Lê Văn quan chủ đúng hay không? Vô Biên nói qua, chỉ có người có thể xông vào kết giới đi.”

Lão đạo đột nhiên mở to mắt, tinh quang trong ánh mắt bắn ra bốn phía.

Bất quá Dư Khinh lại tuyệt không sợ hãi, quật cường cùng hắn đối mặt, một bên còn chế nhạo nói: “Uy, đừng trừng mắt nhìn, người cũng đã có lỗ mũi trâu, chẳng lẽ còn muốn biến thành mắt trâu sao? Người nghĩ rằng ta sợ người a? Nói cho người biết, người ta sợ rất nhiều, ta sợ người tốt sợ người lương thiện sợ kẻ yếu thậm chí ngay cả ánh mắt của tiểu miêu tiểu cẩu điềm đằm đáng yêu ta đều chịu không nổi, nhưng ta lại không sợ ác nhân xấu xa phá hoại gia đình tâm như thiết thạch...”

Nếu nói tới tài mắng chửi người thì Dư Khinh rất giỏi. Mà Lê Vân quan chủ đã nhập tu tiên chi cảnh, từ trước đến nay đều là tâm như nước chảy, lúc này cũng không chịu bị y mắng đến tâm phù khí táo, nắm tay nắm lên, thanh âm rắc rắc rắc liên tiếp vang lên.

Hành động của Dư Khinh là tự do, cho nên lúc này cả người y đều ngồi ở trên giường, nghe thấy tiếng khớp xương vang, không khỏi hoảng sợ, cúi đầu nhìn bàn tay lão đạo sĩ kia, rồi mới lại trừng cặp mắt to phong tình vô hạn, hét lớn: “Người cho là nắm tay thì ta sẽ sợ người à? Nói cho người biết, tay Vô Biên so với người còn đẹp hơn, người là một tiên bối, còn không sánh bằng một văn bối, người không biết dọa người à? A, ta đã biết, đây là báo ứng, ai biểu người tâm địa xấu xa...”

“Câm miệng, còn dám nói thêm một câu, ta lập tức giết người. Cùng lắm thì sẽ không đối phản nghịch kia về.” Lời này Lê Vân quan chủ vừa nói ra, xem như chính thức thừa nhận thân phận Lê Vân quan chủ của mình.

“Giết ta?” Dư Khinh ngẩn ra, trong lòng lập tức hiểu được. Lão đạo này nhất định là không muốn cùng Bạch Vân sơn xá ngay mặt xung đột, có lẽ vì thực lực của bọn họ so với Bạch Vân sơn xá vẫn là kém một ít, một khi Giang Thượng Hàn không trở về, sẽ trở thành trò cười cho đạo gia khác.

Vì ngăn chặn tình huống này, hắn liền đề tiện đem mình bắt đến đây, so với một ngoại nhân như Giang Thượng Hàn, thì y là vợ của một đệ nhất cao thủ ở Bạch Vân sơn xá so ra quan trọng hơn, Bạch Vân sơn xá khẳng định sẽ trao đổi.

Dư Khinh nghĩ đến đây, tâm liền “Hồi hộp” một chút, thầm nghĩ tên Vô Biên kia, cho tới bây giờ đều xem ta rất nặng, ai biết vì ta, hắn còn có thể xem trọng đạo nghĩa thiên lý gì hay không? Giang Thượng Hàn cũng nhất định sẽ không ngồi xem ta vì hắn mà bị thương tổn. Đến lúc đó mặc kệ là Bạch Vân sơn xá đưa hắn đuổi về, hay là hắn tự trở về, đều không có kết cục tốt, Yên Lung cùng hai kỳ lân bảo bối cũng thảm.

Nghĩ đến đó, trong lòng không khỏi nóng như lửa đốt, đáng tiếc mình căn bản không có pháp lực, muốn từ giám thị của lão đạo này mà đào tẩu, quả thực là chuyện không thể nào.

Đang lúc khổ vô đối sách, bỗng nhiên chợt thấy một đám mây đen trên bầu trời bên ngoài, đúng là một cảnh tượng sơn vũ dục lai*. Y đột nhiên nhanh trí, nhớ tới một người.

__sơn (núi) vũ (mưa) dục lai (nổi lên).

Lê Vân quan chủ vừa mới nhẹ nhàng thở ra, cho là uy hiếp của mình hiệu quả, đúng lúc này, hắn lại nghe thấy Dư Khinh ở trên giường gào to: “Tu hành tổ sư gia a, người ở trên trời có thấy hay không? Mấy đồ tôn nơi hạ giới của người không để ý đạo nghĩa giang hồ, hắn bắt nhốt ta a, hắn còn muốn giết ta a...”

Không đợi Dư Khinh nói xong, chợt nghe chân trời vang lên một trận tiếng sấm. Tiếng sấm này không giống như tiếng sấm bình thường, mà là âm ĩ không dứt, từng đợt từ không trung vang lên, ngay cả mây đen đều bị chấn động run rẩy.

Trên mặt Lê Vân quan chủ đột nhiên biến sắc, Dư Khinh cảm thấy mình đã đoán trúng, không khỏi cười ha ha nói: “Xem đi xem đi, tu hành tổ sư gia ở trên trời nhìn mà, người có bản lĩnh tới giết ta a giết ta a...”

Y nói xong, cả người nhảy lên, từ trên giường nhảy xuống. Ha ha cười nhạo Lê Vân quan chủ. Chỉ thấy hắn tức giận đến râu cũng nhếch lên, phần nộ nói: “Người... Người nghĩ rằng ta không dám sao? Đây chính là người muốn chết...” Nói xong bỏ tới một bàn tay.

Dư Khinh hoảng sợ, nghĩ thầm lão lỗ mũi trâu người tới thật? Ngoài miệng không một chút rãnh rỗi, người hướng trên mặt đất lăn một vòng, trú lên như lợn chết: “Giết người, tổ sư gia a, Lê Vân quan chủ giết người. Hắn muốn giết một người thường không tác sát làm nghề y tích đức cứu vô số người a, người bỏ mặc sao bỏ mặc sao...”

Trên mặt đất lăn nửa ngày, cũng chưa nghe động tĩnh nào, Lê Vân quan chủ yên lặng không nhúc nhích, cái Chưởng Tâm Lô kia cũng không có động tĩnh. Dư Khinh sưng sốt, đành chỉ lăn lộn nhìn về phía sau, trông mắt lập tức liền trừng lớn.

Chỉ thấy Chưởng Tâm Lô kia duy trì hình dạng phát ra tia chớp màu lam, lại tạm dừng ở giữa không trung. Mà sắc mặt của Lê Vân quan chủ đứng ở một bên cũng khó coi, tới nỗi dùng văn chương cũng không thể

hình dung.

“A, ha ha ha... Tổ sư gia hiển linh, tổ sư gia hiển linh, hắc không cho người giết ta, hắc không cho người giết ta...”

Dư Khinh đột nhiên từ trên mặt đất nhảy dựng lên, hoa chân múa tay vui sướng cười to. Kết quả động tác quá mạnh, làm y bị pháp thuật vô biên đánh vào chỗ hiểm đến đau đớn, đau đến nỗi khiến y “Ngao” hét thảm một tiếng.

Lê Vân quan chủ làm cho bị tiếng kêu thảm thiết như lợn chết kia dọa sợ. Tuy rằng hắc lần này dùng là thủ đoạn không quang minh lắm, nhưng hắc còn không có đề tiện đến nỗi dùng thuật đi giết một người bình thường. Nói sao cũng là nhân vật thái sơn bắc đẩu trong đạo gia, Chương Tâm Lôi hắc vừa mới dùng, kỳ thật bên trong cũng không có bao nhiêu năng lượng, chỉ là muốn hù dọa Dư Khinh, nhưng lại khiến y gào khóc thảm thiết như thế, tâm như nước chảy cũng chịu không nổi loại trống dài phóng đại này.

Chỉ bất quá hắc không nghĩ tới, Chương Tâm Lôi kia lại dừng lại giữa không trung. Điều này làm cho hắc kinh nghi bất định. Thầm nghĩ nếu như là hai lão tạp mao Thanh Phong cùng Minh Nguyệt kia, khẳng định liền hiện thân ra, hướng chi, bọn họ tuy rằng lợi hại, có thể phá Chương Tâm Lôi, nhưng trăm triệu lần cũng không thể làm Chương Tâm Lôi duy trì hình thái dừng lại ở giữa không trung, này... Thực quả thực là tu vi thần cảnh, cũng không phải nhân gian có thể có, chẳng lẽ nói... Thật là tu hành tổ sư gia hiển linh sao?

Nghĩ đến đây, trong lòng cũng không khỏi có chút sợ. Chợt nghe Dư Khinh lớn tiếng kêu thảm thiết, hắc hoảng sợ, tức giận nói: “Có chuyện gì? Cũng chưa oanh đến người...” Lời còn chưa dứt, liền có một tiếng sấm ở trên đầu của hắc vang lên, đưa nửa câu sau của hắc đánh vào trong bụng.

Lôi này tới đột nhiên như vậy, lập tức Lê Vân quan chủ ngay cả tránh né đều không kịp, đầu như bị nổ tung, sắc mặt đen như đáy nồi. Bất quá cũng giống như lôi đã đánh Vô Biên trước kia, cũng không có bị thương tổn nào.

“A a a, tổ sư gia người thật sự hiển linh, ta chỉ biết người chắc chắn sẽ không để mặc tên vô lại này một tay che trời.” Dư Khinh nhảy lên lên, chỉ Lê Vân quan chủ hướng không trung ngoài cửa sổ hét lớn: “Nổ chết hắc nổ chết hắc, tổ sư gia, hỗn đản này rất xấu xa, nổ chết hắc đi, vì nhân gian trừ tai họa...”

Không đợi nói xong, trên đầu y cũng nổ một sấm. Thế là Dư Khinh cũng thành bộ dáng tóc xù mặt đen kìa

“Tổ sư gia, tại sao hai người đều nổ a?” Dư Khinh ngơ ngác nhìn ngoài không trung cửa sổ hỏi: “Ta... Ta là người tốt a.”

“Bởi vì ta căn bản là không muốn giết người. Bởi vì Giang Thượng Hàn cùng một con thần thú yêu nhau, vốn chính là cử chỉ nghịch thiên loạn luân, ta làm vốn không có sai.”

Lê Vân quan chủ vốn không phải người thiếu kiên nhẫn như thế. Thần kinh của hắc đã bị tu hành tổ sư gia ra tay dứt khoát kích thích đến, mới có thể đem lời ở trong lòng rống lên.

“Người không có sai? Người không có sai sao tổ sư gia sao lại oanh người? Chẳng lẽ bắt cóc ta đến uy hiếp Bạch Vân sơn xá, này không gọi là sai? Đạo lý đạo gia mà người học chính là như vậy sao? Nhìn xem tính tình của người hiện tại đi, còn không có sai. Chân ái mới không có sai, người, cái tên không hiểu chuyện tâm như thiết thạch, không phải luôn tự cho là đúng nói mình không có sai.”

Nói về gào thét, Dư Khinh đương nhiên sẽ không thua cái lão lỗ mũi trâu làm y tức giận này. Luận tài ăn nói, Lê Vân quan chủ càng không phải là đối thủ của y, trong lúc nhất thời bị y làm nghẹn tại chỗ.

“Kia... Vậy người cũng có sai, bằng không tại sao hội oanh người?” Suy nghĩ nửa ngày, Lê Vân quan chủ cuối cùng nghĩ ra một lý do phản kích: “Người bao che Giang Thượng Hàn, chính là sai.”

“Sao vậy có thể?” Dư khê hừ một tiếng, lại đi trở về trên giường ngồi xuống, nhàn hạ vuốt mái tóc rối bù của mình, một bên khinh miệt nhìn Lê Vân quan chủ: “Ta có sai ta liền thừa nhận, vừa rồi ta không nên vu hãm người muốn giết ta, ta biết, người muốn giết ta, một đầu ngón út hoặc một đoạn chú ngữ cũng đủ, không cần phải dùng Chương Tâm Lôi kia để biểu diễn. Cho nên tổ sư gia mới khiển trách ta là đúng, mới không phải bởi vì ta bao che Giang Thượng Hàn đâu.”

“Người... Đây chỉ là lời nói một phía của người, hừ, ta không nghe người ăn nói lung tung.” Lê Văn quan chủ phất ống tay áo một cái, khôi phục phong độ tiên phong đạo cốt như trước, bước đi thông thả đến ghế ngồi xuống, chẳng qua hình tượng vẫn có chút thâm trầm.

“Cái gì kêu là ăn nói lung tung.” Dư Khinh bĩu môi: “Người có biết ta là vợ Vô Biên đi? Tổ sư gia cũng biết. Dựa theo đạo lý của người, hai nam nhân yêu nhau, chẳng phải cũng là nghịch thiên loạn luân sao? Chính là tổ sư gia chưa từng có chia rẽ chúng ta, các sư phụ sư phó ở Bạch Vân sơn xá cũng chưa từng có kỳ thị chúng ta. Chân ái vô địch, những lời này người hiểu không?”

Trái tim Lê Văn quan chủ đáng thương lại bị kích thích mãnh liệt, ánh mắt của hắn trừng tới cực hạn, qua lâu mới lẩm bẩm nói: “Không... Không có khả năng, hai lão gia khóa Thanh Phong Minh Nguyệt tuy hành vi luôn luôn phóng đảng, ta rất rõ tính bọn họ, nếu như nói bọn họ có thể chấp nhận người, ta không sợ hãi, nhưng là... Người nói tổ sư gia cũng biết chuyện hai người các người, mà không có hành động nào, này... Điều này sao có thể...”

Hắn nói tới đây, bỗng nhiên tự giễu cười cười, hừ lạnh nói: “Suýt nữa bị tên giáo hoạt nhà người lừa, tổ sư gia có thể tùy tiện tiếp xúc sao? Người cho là người cùng Vô Biên là ai? Ta sống nhiều năm như thế, tu vi đã nhập tiên cảnh, cũng chưa bao giờ may mắn gặp qua hắn, các người bằng cái gì?”

“Thiết, nói người còn không tin.”

Dư Khinh nhéo nhéo cằm mình: “Lão lỗ mũi trâu, người mới vừa rồi không phải đã kiến thức qua sao? Tuy rằng chưa từng gặp lão nhân gia ông ta, nhưng là pháp thuật này, người cũng nên biết là ai có thể đánh tới đi? Người nói, nếu hắn không biết ta, sao lại ra tay ngăn cản người bạo hành? Ta nói thật cho người biết đi, Vô Biên bởi vì ngôn ngữ đối với tổ sư gia bất kính, bị hắn giáo huấn hai lần. Khi đó tổ sư gia biết chúng ta ở bên nhau, nhưng căn bản không lấy lời đem Vô Biên đánh chết, nhiều lắm chỉ khiến hắn bỏ thành giống như người mà thôi.

Lê Văn quan chủ nhìn biểu tình của Dư Khinh, cảm giác được y không giống như đang nói dối. Hắn trầm mặc xuống dưới, rồi lại nhìn ngoài cửa sổ, trong lòng nhấp nhô như những con sóng cuộn cuộn, quan điểm sống từ trước đến nay lại bị đảo điên, hắn không thể tin được Vô Biên cùng Dư Khinh mền nhau thật có thể được tổ sư gia cho phép.

“Người nói đích... Có thật không?” Qua thật lâu thật lâu sau, lâu đến nỗi Dư Khinh đã bắt đầu ngủ gà ngủ gật, Lê Văn quan chủ mới đột nhiên hỏi ra những lời này.

Dư Khinh té ngã thiếu chút nữa ngã xuống giường, y ngồi vững thân mình, ngẩng đầu nhìn ánh mắt mê mang của Lê Văn quan chủ, kinh ngạc nói: “Không phải đâu? Người đầu gì cũng là nhất đại tông sư a, không phải dùng thời gian dài như thế, chỉ là để phân tích ta có nói sai hay không chứ? Vậy thì tư duy của người cũng quá yếu. Ngô, Vô Biên nói qua, người càng ngốc tu luyện càng dễ thành công, bởi vì tâm bọn họ vô giữ niệm. Vậy khó trách, ngu ngốc như người, chỉ có thể tuân theo lễ thói cũ...”

“Đủ rồi.”

Nét mặt già nua của Lê Văn quan chủ đỏ bừng, thật muốn một chưởng Dư Khinh đánh chết miệng lưỡi bèn nhọn làm cho người ta hận đến nghiêng răng lợi trước mắt này. Hắn thật không rõ Vô Biên tại sao lại coi trọng y, trừ bỏ khuôn mặt còn có thể xem, toàn thân y nào có tí xú tốt đẹp gì.

“Khụ khụ... Dù sao... Ta nói đều là thật sự. Người lão gia khóa này trừ bỏ tu vi lợi hại thì những mặt khác đều không được, ta nào muốn lãng phí tinh thần lừa người a.” Dư Khinh vẫn là hận hắn đối Giang Thượng Hàn hạ sát thủ, cho nên ngôn ngữ tuyệt không khách khí, dù sao hiện tại có miễn tử kim bài của tu hành tổ sư gia, y cái gì cũng sợ.

Lê Văn quan chủ lại không nói chuyện. Lại qua thật lâu, Dư Khinh đã chuẩn bị nằm ở trên giường ngủ một giấc nữa, thuận tiện hảo hảo nghĩ lúc nào, như thế nào đại náo Lê Văn Quan, hắn mới bỗng nhiên lại mở miệng.

“Rõ ràng là nghịch thiên loạn luân, tại sao lại được cho phép? Chẳng lẽ... Các người cũng không cảm thấy xấu hổ sao?”

Dư Khinh lúc này ngay cả con mắt đều lười nhìn hần. Vốn nghĩ muốn phát huy bản sắc nói lời ác độc, rồi hảo hảo rút giận lão gia khóa lãnh huyết vô tình này. Bất quá nhìn đến Lê Vân quan chủ bởi vì bị liên tiếp đả kích mà thần sắc suy sụp, tâm không khỏi cũng có chút mềm nhũn.

Thầm nghĩ trong lòng lão gia hỏa này có lẽ cũng không phải ngu ngốc cố chấp đến không có thuốc chữa. Ta lời hay khuyên giải một chút, chưa hẳn hần sẽ không thông suốt, hơn nữa, nói sao thì người ta mới là đồ tôn của tổ sư gia, còn là đồ tôn có tu vi cao cường, đừng đem hần tức chết rồi, ghi sổ tính trên đầu ta.

Nghĩ đến đây, liền một lần nữa ngồi dậy, dùng một bộ khẩu khí giáo dục đầy thâm thía nói: “Chuyện đó có gì đáng xấu hổ? Bất quá là mền nhau mà thôi, nghịch thiên gì loạn luân gì a? Trời sẽ sập sao? Người sẽ chết sạch sao? Đương nhiên sẽ không. Mà chúng ta là thật tâm yêu nhau, cái gọi là chân thành sẽ thành kiên định người hiểu không? Chúng ta lại không thương thiên hại lí, không nguy hại người khác. Yêu thượng ai, nguyện ý cùng ai ở bên nhau, đều là chuyện của mình a, những đạo nghĩa cùng trách nhiệm chúng ta cũng không bỏ quên, như vậy ngại gì người khác nói cái gì a.”

Mặt Lê Vân quan chủ không chút thay đổi, nhưng cũng không có ý phản bác.

Dư Khinh không biết trong lòng hần nghĩ gì, hắng giọng một cái, tiếp tục nói: “Mượn Giang Thượng Hàn mà nói đi. Nếu các người không tuyệt tình như thế, hần là người trẻ tuổi nhất Lê Vân Quan các người, còn có thể mang về một con thần thú cùng hai đứa con là tiểu thần thú, đây là mua bán nhiều lời a? Nhưng các người lại ngốc đến nỗi muốn đem hần đuổi khỏi cửa, thậm chí đuổi tận giết tuyệt. Các người không sợ mất mặt, nhưng rồi vài thập niên sau sẽ phải đối mặt với sự đuổi giết của mẫu tử kỳ lân thì sao? Người ta chính là thần thú.”

Lê Vân quan chủ sắc mặt nghiêm chỉnh, hừ lạnh nói: “Chính là nếu dễ dàng tha thứ hần, mặt mũi của Lê Vân Quan ở đạo gia đều phải mất hết, từ nay về sau ai cũng đừng nghĩ ngẩng đầu lên.”

Dư khê thở dài, lắc đầu nói: “Người thật sự là dốt nát a. Người cũng không nghĩ lại, Bạch Vân sơn xá đứng đầu đạo gia các người, nhưng người ta ở đó rất mở cửa a. Vô Biên nói qua, bọn họ nơi đó cũng có mấy đôi đạo sĩ nam nam song tu, đều là cao thủ danh chấn đạo giới, nhưng điều đó có ảnh hưởng đến hình tượng người ta sao? Hoàng đế của chúng ta, nghe nói cũng lập một nam hoàng hậu, vậy hần đang diệt quốc sao? Cho nên mặt mũi của người, là muốn xem sở tác sở vi* của người có được người tôn kính hay không, muốn xem thực lực của người đủ mạnh không, mấy thứ này cùng với chuyện đó không có quan hệ gì a.”

sở tác sở vi: hành vi cử chỉ.

Tâm thần của Lê Vân quan chủ lại bị chấn kinh, cẩn thận ngấm lại, Dư Khinh nói đích xác thực có đạo lý. Hần yên lặng cúi đầu, tiêu hóa mấy cái quan điểm kinh thế hãi tục mà hần vừa nói.

“Người có thể chậm rãi tự hỏi, nhưng trước hết phải để cho ta uống chén nước ăn bữa cơm đã, phải không a?” Dư Khinh thấy sắc mặt của Lê Vân quan chủ, biết hần đã muốn bị xúc động. Thế là lập tức chuyển đề tài. Loại giảng giải đạo lý này, không phải là nhồi thức ăn cho vịt, y cũng hiểu đạo lý dừng lại đúng lúc.

Lê Vân quan chủ ngẩng đầu lên, có chút mờ mịt nhìn Dư Khinh.

“Uống nước ăn cơm a.” Dư Khinh làm động tác ăn cơm uống nước: “Nói sao cũng là đạo pháp đứng thứ hai đạo gia, các người đừng nói không biết đạo lý đãi khách đi?” (chém)

“Ngạ, người muốn ăn cái gì?” Lê Vân quan chủ nhìn sắc trời bên ngoài, đích xác đã qua Ngọ.

Nhưng hần rất nhanh liền hồi hận hỏi ra một câu như thế. Bởi vì Dư Khinh ngồi ở trên giường liền thực hưng phấn nhảy xuống, cười ha ha nói: “Nguyên lai còn có thể gọi món ăn a? Thật tốt quá. Ăn, yêu cầu của ta cũng không cao, món ăn nguội đại khái có bốn món là được rồi. Đồ ăn nóng thì, không cần chuẩn bị nhiều, mười sáu cái là được. Đông pha trừu tử phiêu hương ngư, ma lạt đề cân thực ngư nhục, tiểu kê ma cô Tây Hồ thổ ngư, bát bảo áp tử ngân ti quyển, mai thái khẩu nhục bát bảo đậu hủ, những thứ khác thì chuẩn bị mấy món thôn quê là tốt rồi.”

Lê Vân quan chủ nghe xong trợn mắt há hốc mồm, Dư Khinh thấy sắc mặt của hần, khụ một tiếng nói: “Quên đi quên đi, các người nơi này là đạo gia, ta cũng không nên yêu cầu nhiều. Nếu như vậy, rượu không cần là nữ nhi hồng, trúc điệp thanh, kiếm nam xuân, người đổi thành rượu hồ hầu nhi cho ta là được.”

Lê Văn quan chủ thuận thuận khí, thật vất vả mới nghiêng rằng nghiêng lợi đích bài trừ một câu: “Người... Người cho là người là đến làm khách sao? Đừng quên, thân phận người hiện tại là con tin, con tin...”

“Ai nha, rất nhanh sẽ không phải thôi.”

Dư Kinh thực da mặt dày cười trứ, thấy ánh mắt khó tin của Lê Văn quan chủ, y đúng lý hợp tình thả lỏng nói: “Đạo gia các người không phải nói ‘triều đạo văn, tịch tử khả hĩ’* sao? Người xem, ta vừa rồi cùng người nói một đồng đạo lý kia, coi như là đã giải thích nghi hoặc cho người đi? Theo lý mà nói người chạng vạng tự sát đều không tiếc nuối, hiện tại ta không cần người tự sát, chỉ kêu người đi chuẩn bị chút điểm tâm cho ta, này xem như yêu cầu cao sao?”

_tịch tử khả hĩ: từ câu [triều văn đạo, tịch tử khả hĩ] ngụ ý nói về câu “buổi sáng nghe nói chân lý, buổi tối đã chết cũng đáng” của Khổng Tử.

“Ai... Ai nói tịch tử khả hĩ ý là chạng vạng* phải tự sát?” Lòng mi của Lê Văn quan chủ giựt lên, lý luận đạo gia bị bẻ cong thành như vậy, hấn sao vậy có thể dễ dàng tha thứ.

_chạng vạng: hoàng hôn.

“A? Không phải tự sát a?” Dư Kinh sờ sờ cằm: “Kia chẳng lẽ là nói, buổi sáng đắc đạo, buổi tối này chết, kỳ thật cũng không phải chết, mà là phi thăng sao? Thế cùng với chờ chết cũng giống nhau. Hoa*, nào có chuyện tốt như vậy, buổi sáng nghe giảng đạo, buổi tối là có thể phi tiên, khó trách nói tịch tử khả hĩ, đương nhiên là có thể, nếu ta, ta cũng ước vậy nha...”

_ : ồn ào, ầm ĩ... đưa vào chỗ này thật không ổn, ta nghĩ nó có lẽ là từ woa, tác giả chơi chữ thui, vì nó phát âm gần giống nhau +_+.

“Ta đi chuẩn bị đồ ăn cho người.” Lê Văn quan chủ hoàn toàn bị y đánh bại, mặt xanh mét xoay người đi ra ngoài.

“Nhớ rõ phải dựa theo ta phân phó mà chuẩn bị a, bằng không liền quậy Lê Văn Quan các người đến gà chó không yên, người nếu không tin thực lực của ta, chúng ta có thể thử xem.” Dư Kinh nhào người ra cửa sổ hô to, y thấy thân hình của Lê Văn quan chủ tạm dừng một chút, rồi mới đằng đằng sát khí mà ly khai.

Khóe miệng nở nụ cười thắng lợi, Dư Kinh xoay người lại, hắc hắc cười nói: “Lão gia khóa này, người dám bắt cóc ta, hừ hừ, muốn cùng ta đấu? Hôm nay ta biến người thành thí nghiệm gọi là cái gì....năng thủ sơn dụ*.”

_năng thủ sơn dụ: khoai lang phỏng tay, thành ngữ đa nghĩa, ý trong đoạn này là không thể đấu trực tiếp thì dùng mưu mẹo để đánh.

Nói xong, lại cung kính quỳ đến trên mặt đất, hướng không trung dập đầu ba cái, còn thật sự nói: “Tu hành tổ sư gia ở trên, xin nhận cúi đầu của ta, cảm ơn tổ sư gia đã ra tay cứu giúp. Bằng không ta cũng không có khả năng có kiêu ngạo. Việc này hết thấy đều là vì giúp Giang Thượng Hàn cùng Yên Lung có thể người có tình sẽ thành thân thuộc. Một tám chân thành thiên địa chứng giám, đều không phải là cố ý gây sự.” Nói xong lại lạy ba lạy.

Đông pha trử tử phiêu hương ngư

Ma lạt đề cân thực ngư nhục

Tiểu kê ma cô Tây Hồ thổ ngư

Bát bảo áp tử ngân ti quyển

Mai thái khẩu nhục bát bảo đậu hủ

31. Chương 31

Mây đen trên bầu trời chuyển động mấy vòng, bất quá bởi vì Dư Kinh đang yên lặng ở trong lòng cầu nguyện, cũng không có chú ý tới dị tượng này.

Mà trên thiên đình ở chín tầng mây kia, một lão đầu nhí đầu hoa râu đang mỉm cười nhìn Dư Khinh trong thủy kính, mà bên cạnh hắn, là một người trẻ tuổi anh tuấn.

“Thần Quân, người xem coi thế nào? Đồ tôn của ta thật tinh mắt đấy chứ? Tiểu Dư Khinh này thật sự là rất đáng yêu, vừa rồi còn giống tiểu bát phụ* không ý tứ, hiện giờ đứng đắn lên, lại làm cho người ta cảm động.”

_tiểu bát phụ: bà tám chanh chua.

_TBD: đừng hỏi ta Thần Quân là ai a!!! ta cũng lần đầu nghe thấy thui. Sao chuyển ảnh nghe mùi ngược.

Thần Quân ở bên cạnh tựa hồ đang ở tự hỏi gì đó, nghe thấy tu hành tổ sư nói chuyện, mới phục hồi tinh thần lại, khẽ cười nói: “Đích thật là thập phần đáng yêu, chẳng qua người cũng quá bất công, chỉ lo bảo toàn y, như vậy, hảo hảo xem Lê Vân còn không biết cũng bị y chinh thành thứ gì đâu.”

Tu hành tổ sư khoát tay, hoàn toàn thất vọng: “Có quan hệ gì, vốn là bọn họ không đứng trước, thế mà lại dám bắt cóc người thường uy hiếp Bạch Vân sơn xá, vậy mà bọn họ cũng nghĩ ra được. Để tiểu Khinh cho bọn hắn chút nếm mùi đau khổ cũng tốt. Ha hả, ta cũng có thể tưởng tượng, đại khái vài ngày sau, Giang Thượng Hàn sẽ có thể cùng con kỳ lân kia người có tình sẽ thành thân thuộc.”

Thần Quân tròn trắng mắt, hừ một tiếng nói: “Một cái là người, một cái là thú, mặc dù là thần thú có thể biến thành người hình, dù sao cũng thật không ổn, vậy mà người còn ở nơi này cười đến vui vẻ.”

“Ha ha ha, cái gọi là nghịch thiên loạn luân, người khác không hiểu, ta và người còn không rõ ràng sao? Cái gì kêu nghịch thiên, cái gì kêu loạn luân? Chỉ cần bọn họ thoải mái, nguyện ý đồng hội đồng thuyền cùng nhau gánh vác tất cả những gì sẽ phát sinh trong cuộc sống từ nay về sau, cùng người đừng có quan hệ gì đâu. Nếu là trước kia, ta có lẽ còn có thể rối rắm, hiện tại ta cũng đã hoàn toàn hiểu được...” TBD: đây là chân tình thắng thiên!! có tình là được, một người khác nghĩ rỳ, ta vui vẻ là được.

“Đã thông suốt...” Thần Quân yên lặng niệm hai chữ này, rồi mới kính nể nhìn tu hành tổ sư gia một cái, cười khổ nói: “Người thông suốt thật dễ dàng, so với ta dễ dàng hơn.”

“Kỳ thật cũng không khó, khó chính là rất nhiều người không dám nhìn thấu.” Tu hành tổ sư gia cũng khôi phục nghiêm túc vẻ mặt, nhìn Thần Quân chân thành tha thiết nói: “ Khúc mắc nhiều vạn năm, người hiện giờ còn không chịu cởi bỏ sao? Chẳng lẽ thế còn phải chờ tới đối phương hồi phi yên diệt, rồi mới hối hận cũng hối không được? Khi đó người sẽ hạnh phúc sao? Chính người hãy tự hỏi mình, năm tháng ngân nga như thế, đã qua bao nhiêu vạn năm chúng ta đều không rõ lắm, người có từng bao giờ quên hẳn?” TBD: ặc nhiều vạn năm, vạn năm chả là gì trong cs thần tiên vô hạn, nhưng cũng vì là vô hạn nên nỗi khổ cũng vô hạn nha.....Mà LVQ kia thật xui, chộc nhằm pé thụ hung nhất trong hệ liệt này. Đáng đời =))))

Thân hình Thần Quân chấn động, cũng không chịu tiếp lời. Tu hành tổ sư cũng không tiếp tục nói với hắn, vẫn quay đầu lại nhìn Dư Khinh ở trong đạo quan đang hăng hái trừ tính kế hoạch tự cứu.

Dư Khinh nào hay biết trên bầu trời có vị tu hành tổ sư gia đang cùng một vị Thần Quân nhìn y a, y càng không biết, cũng bởi vì những lời của y, mà đã hạ một hạt mầm nhỏ tại trong lòng của Thần Quân kia, để cuối cùng sau vạn năm khiến hắn hiểu thấu đạo lý, giành được một đoạn nhân duyên mỹ mãn. Đương nhiên, những điều này hãy nói sau. TBD: tỷ mau sáng tác lẹ a.

Lê Vân quan chủ kia nén giận, vất vả lắm mới khiến các đầu bếp làm ra các món ăn mà Kinh Khinh yêu cầu. Lê Vân Quan tuy rằng giàu có, nhưng bởi vì người tu đạo luôn thanh tâm quả dục, cho nên ẩm thực y phục từ trước đến nay đều thập phần mộc mạc, các đầu bếp kia cũng lắm chỉ biết một chút thức ăn cơ bản mà thôi, hiện giờ quan chủ ra mệnh lệnh, mọi người đành phải vất vả tập hợp lại một chỗ, bận bịu một canh giờ, mới làm ra được một bàn rượu và thức ăn.

Dư Khinh còn không quá vừa lòng, bóc bóc rất nhiều thứ, rồi để người ta đưa đến phòng bếp thúc giục các đầu bếp cải tiến. Không chỉ có như thế, y ỷ vào có tu hành tổ sư bảo vệ cho y, ở trong Lê Vân Quan nhảy lên nhảy xuống, chơi đến bất diệc nhạc hồ*, đem này bọn đạo sĩ một lòng tu đạo chính đến kêu khổ thấu trời, không đầy hai ngày công phu, mọi người, kể cả Lê Vân quan chủ, đã bị y tra tấn đến tiêu tụy không chịu nổi.

_bất diệc nhạc hồ: không còn gì vui hơn.

Chiều ngày thứ ba, Lê Văn quan chủ dưới sự khóc lóc kể lể cùng thỉnh cầu của phần đông đệ tử, cuối cùng đưa ra một quyết định gian khổ, hấn đi vào trong phòng Dư Khinh, thực thành khẩn nói với y: “Ta đã không còn muốn dùng người để uy hiếp Bạch Vân sơn xá, giờ sẽ đưa người trở về đi.”

Dư Khinh đang ở một bên ngặm chân gà một bên đọc sách, vừa nghe lời này, lập tức liền nhảy xuống giường, hét lớn: “Điều này là sao chứ? Vô Biên cùng Giang Thượng Hàn không phải còn chưa tới sao? Ta nhất định phải đợi bọn họ đến, rồi mới giáp mặt hảo hảo giáo dục các người, giảng giải đạo lý cho các người, cho các người hiểu được đạo lý người có tình sẽ thành thân thuộc. Người hiện tại muốn ta đi? Không phải bỏ vớ nửa chừng sao?”

Lông mi của Lê Văn quan chủ giật gật, thực hận không thể một Chưởng Tâm Lôi đem tên lạnh lợi này đốt thành tro. Nhưng có tu hành tổ sư gia cố tình che chở, căn bản không có cách xuống tay, hấn âm thầm thở dài vài cái. Đó cũng là nguyên nhân mà bây giờ hấn đối với Dư Khinh vừa sợ vừa hận.

“Người vẫn là không nên nán lại ở chỗ này. Giang Thượng Hàn kia, ta sẽ đem hấn trực xuất sư môn, từ nay về sau hấn cùng ai lui tới, Lê Văn Quan chúng ta cũng mặc kệ. Cho nên người có thể yên tâm, ta đây sẽ đem người đưa trở về.” Lê Văn quan chủ đời này cũng chưa từng phải nén giận như thế, buồn bực tới muốn hộc máu.

“A? Trực xuất sư môn? Không nên không nên, ta nói rồi, phải cho các người hiểu được đạo lý người hữu tình sẽ thành thân thuộc a, bằng không sau này lại có loại chuyện này phát sinh, các người lại dùng thủ đoạn mãnh liệt tàn nhẫn như vậy để giải quyết, ta tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ loại chuyện này phát sinh.” Dư Khinh ôm lấy lan can giường, hướng ngoài không trung cửa sổ hét lớn: “Tổ sư gia a, ta không đi, ta muốn để bọn họ hiểu sâu tư tưởng giáo dục, trước khi chưa thành công, ta tuyệt không ly khai.”

“Người... Người...” Tóc của Lê Văn quan chủ đều muốn dựng thẳng lên, ngón tay run rẩy chỉ vào Dư Khinh nói: “Nào có người điều ngoa vô liêm sỉ như thế, người... Người thế nhưng còn muốn ở lại Lê Văn Quan...”

Dư Khinh khẽ hừ một tiếng, hướng nóc nhà trở mình xem thường, cười lạnh nói: “Uy, nói chuyện cần phải bằng lương tâm, người cũng không nghĩ lại, hai ngày trước, ta ngay cả đại môn Lê Văn Quan của người ở chỗ nào cũng không biết. Là ta mặt dày mày dạn thường hay chạy đến đây sao? Không phải a, là người tự mình đem ta bắt tới. Lúc trước trong lòng có toan tính như thế, sao lại không giam lại đạo lý thỉnh thần dễ dàng đưa thần khó chứ?”

Lê Văn quan chủ nhanh chóng muốn tức đến hộc máu, nhưng những gì Dư Khinh nói đều là sự thật. Trong lòng hấn mắng to: ta nào biết mình bắt một cái tổ tông lại đây a, nếu sớm biết như vậy, đưa ta tiền ta cũng không làm.

Nhưng ngoài cũng không dám nói như vậy, còn phải nén giận nhận sai: “Dư Khinh tiểu hữu, là ta sai rồi được không? Ta không nên không hỏi thăm hảo lai lịch của người liền đem người bắt đến đây, hiện tại ta sẽ đưa người rời đi, đi cùng tình nhân của người gặp gỡ, nhiều ngày như thế không gặp, người nhất định cũng thực tưởng niệm hấn, là người đã nói, gây đánh uyên ương thực không nên, cho nên ta đây sẽ đưa các người đi đoàn tụ.”

Dư Khinh lập tức “Ba” một tiếng đem mặt cuối xuống dưới, hừ một tiếng nói: “Uy, người ý gì a? Nguồn gốc của ta xảy ra chuyện gì? Người đi Bạch Vân sơn xá cùng sát thủ cốc hỏi thăm, xuất thân của ta rất trong sạch.”

“Vâng vâng, trong sạch hơn nữa cũng không có.” Thân mình Lê Văn quan chủ run rẩy, bắt buộc bản thân mình nén lại cơn kích động đang phun trào, đem chính hấn áp chế đến nỗi thân mình đều run lên.

“Đúng thế, nói cho người biết, vu oan chính là có tội đích.” Dư Khinh từ trên giường nhảy xuống tới, mang giấy vào.

“Đúng vậy, ta đã biết, sau này nói chuyện nhất định sẽ chú ý.” Suốt hai ngày này Lê Văn quan chủ cũng bị Dư Khinh tra tấn, bằng không nếu đổi lại là trước kia, đánh chết hấn cũng nói không nói ra những lời thấp kém này, thấy Dư Khinh mang hài, trong mắt của hấn hiện lên một tia kinh hãi, kích động đến thanh âm cũng biến điệu, nói: “Chúng ta sẽ đi chứ?”

Vừa dứt lời hắn đã muốn mình một bạt tai, mình sao lại có thể hỏi như thế, hiện tại không đi chẳng lẽ còn phải chờ một lát mới đi sao? Hắn còn chưa muốn Lê Văn Quan phải đóng cửa mà.

“Đi? Ai nói ta muốn đi?” Dư Kinh đi đến trước bàn đem củ lạc thơm ngào ngạt lấy lên, bỏ vào trong miệng hai củ: “Nga, người hiểu lầm, ta chỉ muốn đi xuống ăn mấy lạc củ lạc, hoạt động gân cốt mà thôi. Chỗ này của người ta ở rất thoải mái, mặc dù có chút nhớ Vô Biên, nhưng tục ngữ có nói, tiểu biệt thắng tân hôn nha, ta tính thử thách hắn, xa hắn vài ngày, chờ hắn...”

“Người không đi cũng phải đi.” Lê Văn quan chủ bị tức đến hoàn toàn phát bạo rồi, tiến lên túm lấy Dư Kinh tha ra ngoài phòng.

“Tổ sư gia, tổ sư gia, đồ tôn này của người rất không nói phân rõ phải trái, ta không có đi cũng sẽ không đi...” Dư Kinh dứt khoát gỡ trò vô lại, hướng trên mặt đất lặn một vòng, xả tóc, chỉ vào Lê Văn quan chủ hét lớn: “Người nếu động thủ kéo ta đi nữa, có tin ta lao ra ngoài hô to người phi lễ ta hay không? Đến lúc đó ta xem mặt mũi trưởng lão người để ở chỗ nào?”

“Người... Người vô lại này...” Lê Văn quan chủ đáng thương một câu còn chưa nói xong, đã bị tức đến ngất xỉu.

“A? Sao vậy không nên việc gì a, năng lực chịu đả kích của người cũng quá kém cỏi đi? Hai vị đạo trưởng Thanh Phong Minh Nguyệt người ta thật tốt, khó trách Lê Văn Quan các người luôn kém Bạch Vân sơn xá.”

Dư Kinh nói tới nói lui, cũng không qua đi bên người Lê Văn quan chủ tra xét tình trạng của hắn. Dù sao thân thể lão nhân này là tiên nhân, nào có thể dễ dàng bị tức chết như thế, vạn nhất hắn giả bộ, chờ mình đã qua đi, bắt lấy cổ chân của mình liền bay lên trời, rồi ném về Bạch Vân sơn xá, một phen khổ tâm kia của mình, không phải vô ích sao?

Nghĩ đến đây, Dư Kinh ha hả cười, miệng ăn thêm mấy khóa củ lạc, lẩm bẩm: “Đáng lẽ, các người chỉ cần buông tha Giang Thượng Hàn, ta cũng không quan tâm, loại sư môn giống như các người, lưu lại còn có ý nghĩa gì chứ? Nhưng các người lại khẳng khái đối với hắn thật vô tình, hắn lại luôn nhớ ân đức của các người, thậm chí nghĩ lấy cái chết để báo đáp các người. Nếu đã như vậy, khi hắn bị trục xuất khỏi sư môn nhất định sẽ rất khó trôi qua. Cho nên, ta chỉ tốt bụng tốn chút tâm tư hao chút tinh thần, đối với các người tiến hành giáo dục tư tưởng, thẳng đến khi các người chấp nhận hắn cùng Yên Lung mới thôi.”

Nếu Lê Văn quan chủ nghe thấy lời nói này, tin tưởng hắn sẽ lập tức nhận Giang Thượng Hàn cùng Yên Lung, chỉ cần có thể đem tổ tông Dư Kinh này đưa ra khỏi cửa, tin rằng muốn hắn làm gì đều nguyện ý. Nhưng thực đáng tiếc, hắn đã thật sự hôn mê.

32. Chương 32

Khi Vô Biên cùng Giang Thượng Hàn và Thanh Phong đạo trưởng tới Lê Văn Quan thì đã là ba ngày sau.

Cũng không phải bọn họ không lo lắng cho Dư Kinh, trên thực tế, Vô Biên lo lắng đến sắp nổi điên, trong năm ngày ngắn ngủn mà người gầy đi một vòng.

Giang Thượng Hàn lúc ấy cũng muốn về Lê Văn Quan đổi lấy Dư Kinh. Chính là Vô Biên biết rõ tính tình vợ, nếu như mình thả Giang Thượng Hàn đi chịu chết mà đổi y về, hẳn cả đời cũng không có khả năng tha thứ mình, hơn nữa khúc mắc cùng ấy nấy cả đời y cũng không có cách cởi bỏ. Hắn hiểu rất rõ Dư Kinh rất thiện lương.

Qua một ngày, hắn cảm giác được Dư Kinh sống tốt lắm, lúc này mới hơi hơi yên lòng, nghĩ đến Dư Kinh cũng thực thông minh, mà mục đích của Lê Văn Quan là dùng y đổi Giang Thượng Hàn, cho nên trong lúc nhất thời cũng không có khả năng làm điều gì với y. Cho nên việc cấp bách là phải nghĩ ra một biện pháp cho vẹn toàn đôi bên.

Mà đám người Vô Biên cùng Thanh Phong đạo trưởng cũng không biết Dư Kinh lại có mặt mũi lớn như vậy, có thể thỉnh tu hành tổ sư làm bùa hộ mệnh cho y. Nghĩ tới nghĩ lui cũng không có biện pháp tốt nào, cuối cùng quyết định để Thanh Phong ra mặt cùng Lê Văn quan chủ đàm điều kiện, tốt nhất có thể nghĩ

cách khiến hần chỉ đem Giang Thượng Hàn trực xuất sư môn là tốt rồi, nếu thật sự không được, cũng phải để hần cùng Yên Lung gặp mặt một lần, để cởi bỏ hiểu lầm.

Giang Thượng Hàn ở mặt ngoài thì đáp ứng tất cả sẽ nghe theo Thanh Phong đạo trưởng an bài, nhưng trong lòng lại sớm tính toán tốt. Nếu không thể làm cho sư môn tha thứ mình hoặc là trực xuất sư môn, như vậy mình sẽ dùng cái chết để đổi về sinh mệnh của Dư Khinh. Hần thà rằng Yên Lung đối với mình mang theo hận ý mà kiên cường sống tiếp, cũng không nguyên để sau khi hần biết rõ chân tướng rồi mỗi ngày sống trong nỗi đau đứt ruột, thầm nghĩ cùng đứa nhỏ đau khổ tu luyện, rồi mới thay mình báo thù, hần không muốn sư môn cùng Yên Lung có người nào bị tổn thương.

Bởi thế liền quyết định. Chính là dọc theo đường đi, hần cùng Vô Biên đã nghĩ tới vô số chuyện có thể xảy ra, lại duy nhất không nghĩ tới một điều.....

Vừa tới cửa Lê Vân Quan, hai cái đạo sĩ vốn đang ủ rũ mặt mày đứng ở nơi đó trong nháy mắt sáng lên. Tiến lên kéo tay hần, còn suýt nữa rút nước mắt, nói năng lộn xộn: “Giang sư huynh, người... Đã trở lại, cứu mạng a... Vô Biên kia... Không đúng, là tình nhân của Dư Khinh... Mang có tới không a... A, không phải, làm sao mới có cách mang y đi a?”

“Ly Trần, người... Người đừng hoảng, chậm rãi nói, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vị này chính là vô Biên đạo trưởng, là phu quân của Dư Khinh công tử.”

“Ai nha má ơi, cuối cùng cũng tới, cứu tinh cuối cùng đã tới rồi.” Tiểu đạo sĩ kia ném Giang Thượng Hàn ra, nhanh chân chạy vào trong cửa, một bên chạy một bên kích động kêu to: “Sư phó, sư bá, sư thúc, quan chủ, các sư huynh đệ a, được cứu rồi, chúng ta cuối cùng cũng được cứu rồi a.” Đạo sĩ kia là người phương bắc, khi quýnh lên, ngay cả giọng địa phương đều nói ra.

“Này... Này mấy thứ lộn xộn này là cái gì a?” Giang Thượng Hàn cùng Vô Biên đối nhìn thoáng qua, đồng thời cảm thấy kinh ngạc cũng không hiểu, liền thấy người đạo sĩ đi tiến lên, nức nở nói: “Sư huynh người đừng hỏi nữa, nhanh chóng theo ta vào xem đi, sư phó sư bá sư thúc chờ người chờ đến dài cả cổ, mắt cũng muốn thủng.”

“Ly Nguyệt, này... Đây rốt cuộc là hồi sự như thế nào?” Giang Thượng Hàn thật sự nhịn không được, các sư phó hy vọng mình trở về? Này có thể sao? Trừ phi bọn họ mong mình trở về nhận lấy cái chết, nhưng nghe khẩu khí của sư đệ trước mắt này, lại không giống như vậy.

“Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện đi.” Ly Nguyệt gấp gấp kéo hần tiến vào trong xem, vừa đi, vừa đem hành vi của Dư Khinh mấy ngày nay đại khái nói một lần.

Cuối cùng, hần tổng kết nói: “Cho nên, tính đến hiện tại thôi, quan chủ đã bị tức đến xỉu ba lần, các đầu bếp nhóm uy hiếp nói nếu không đem y đi bãi công tập thể, bởi vì thật sự là làm không ra đồ ăn y yêu cầu. Chúng ta càng thảm hại hơn, rất nhiều người đều bị y giáo dục đến ngay cả tinh thần đều dị thường, vừa nhìn thấy y, liền kêu to nói đồng ý cho Giang sư huynh cùng kỳ lân lập gia đình, nguyện ý vì hôn lễ dốc hết sức yếu, ô ô ô, hiện tại câu đó đều thành câu nói duy nhất của chúng ta, đã thành khẩu hiệu.” TBD: đám hủ nam

Hai người Giang Thượng Hàn cùng Vô Biên toàn bộ đều để mặt . Thật lâu sau, Giang Thượng Hàn mới hồi phục tinh thần lại, hỏi Vô Biên nói: “Người... Dư Khinh của nhà người thậm chí có thủ đoạn như vậy, còn... Thật đúng là không thể khinh thường a, quan chủ chúng ta... Nghe nói mấy trăm năm qua sắc mặt chưa bao giờ thay đổi, thế nhưng... Bị y làm tức đến xỉu ba lần.”

Vô Biên cũng kinh ngạc nói: “Không đúng a, trước kia không biết là có khả năng Khinh Khinh như thế a. Chậc chậc, sớm biết như thế, chúng ta gấp làm gì? Cứ Bạch Vân sơn xá ở vài ngày, người sợ sư bá các sư thúc người không mở cửa lớn cầu người trở về lập gia đình sao? Ta cũng có chút kỳ quái, nếu Khinh Khinh hồ nháo như thế, lấy tính lạnh khốc của Lê Vân quan chủ, vì sao không trực tiếp bỏ y ra, còn để y sống dễ chịu như vậy?”

Vô Biên vừa nói, đã cảm thấy sợ, thầm nghĩ Khinh Khinh cũng quá không biết nặng nhẹ, Lê Vân quan chủ kia ngay cả Giang Thượng Hàn cũng không để vào mắt, làm sao có thể đem để y vào mắt, dưới tức giận giết y, này... Này không đáng a.

“Quan chủ chúng ta thật cũng muốn giết y chứ, không thể giết a.” Ly Nguyệt khóc càng bị thương, khóc thút thút nói: “Y không biết làm sao lại có duyên với tu hành tổ sư gia, có mấy người sư phụ bá sư thúc tánh khí táo bạo vốn muốn đại khai sát giới, khả một đám đều bị lôi oanh đến thăm a, ô ô... Đừng nói nữa.”

Khóe miệng Vô Biên co rút. Giang Thượng Hàn lại ngơ ngác đích quay đầu xem Vô Biên: “Vô... Vô Biên huynh, thật không nghĩ tới, người... Người thậm chí có mặt mũi lớn như thế, khiến... Tu hành tổ sư gia vội tới làm hộ pháp cho Dư Khinh nhà người, ách, ngài cùng lão nhân gia ông ta là có sâu xa gì sao?”

Vô Biên cũng ngây người, trầm tư suy nghĩ trong chốc lát, mới khụ một tiếng nói: “Muốn nói sâu xa, thật đúng là không có, cũng bất quá lúc ta lấy hấn ra thề thì lại lấy lôi oanh ta hai cái, chẳng lẽ... Lão nhân gia ông ta cảm thấy áy náy, cho nên lần này mới giúp ta bảo hộ Khinh Khinh?”

Vừa dứt lời, đầu đã bị Thanh Phong đạo trưởng gõ một cái, nghe hấn cả giận nói: “Tên nhóc con, lại dám lấy tổ sư gia thề, xem trở về ta làm sao mà thu thập người.”

Vô Biên nhu nhu đầu, không phục kêu lên: “Ừ, toàn bộ cao thấp trong phái chúng ta đều lấy tổ sư gia thề, đến hiện tại đã thành thói que, muốn nói đầu sỏ gây nên, còn không phải người cùng chưởng môn, chẳng phải các người dù không có việc gì cũng muốn lấy hấn thề sao? Cho tới bây giờ đều không có vấn đề gì, ai biết hai lần kia ta lại xui xẻo bị bắt thôi, để hấn nghe thấy được, lấy lôi oanh ta.”

“Ta nói vài vị đừng ở chỗ này thảo luận những cái đó nữa, quan chủ cùng sư phó sư bá các sư thúc khẳng định đã chờ ở trong đại điện rồi.”

Ly Nguyệt tiểu đạo sĩ vừa nói, liền bước đi như bay hướng trên thềm đá nhảy lên, Vô Biên nghĩ đến vợ nhà mình đem cao thấp Lê Văn Quan chinh thành như vậy, cũng thật sự nói quá mức đi, vạn nhất tu hành tổ sư gia tức giận mặc kệ y, mặc cho người ta một chưởng đánh chết, bởi vậy dưới lo lắng, cũng vội vàng theo sau.

Vài người không lâu sau liền đi tới đại điện, quả nhiên, liền thấy rất nhiều đạo sĩ cũng chờ ở nơi này.

Giang Thượng Hàn cùng Vô Biên đã cảm thấy có chút gì là lạ, nhìn kỹ, hảo thôi, mọi người trong đại điện, lẫn Lê Văn quan chủ đang ngồi trên cao, ai cũng đều có hai quãng thâm ngay mắt thật to.

“Quan chủ, sư phó...” Giang Thượng Hàn hô một tiếng, vừa muốn tiến lên bái kiến, chợt nghe ngoài cửa truyền đến một giọng nói: “Không làm, bọn ta hôm nay sẽ không làm, làm nữa thì không chết không được.”

Mọi người kinh hãi*, nga, nói chính xác, kinh ngạc thì chỉ có Thanh Phong đạo trưởng cùng Vô Biên Giang Thượng Hàn mà thôi.

__kinh hãi: kinh ngạc sợ hãi.

Lê Văn Quan là nơi nào, sao vậy có thể để người ta hô to gọi nhỏ như vậy. Quay đầu lại, chỉ thấy vài người mặc quần áo bằng vải thô sách theo một con nga trắng đi vào.

“Quan chủ, vị tổ tông kia muốn ăn heo, cừu, ngỗng, vịt, gà, bò câu, trứng gì đó. Bọn ta tìm khắp hậu sơn, khó khăn qư được một con ngỗng rừng, nhưng y lại nói ngỗng này trắng noãn đáng yêu, lại không cho bọn ta giết, kêu bọn ta lại đi bắt một con. Quan chủ, lúc trước các người muốn bọn ta lên núi nấu cơm, bọn ta có nói qua bọn ta không phải đại trù, chỉ là nông phu, muốn ăn những thứ cổ quái kỳ lạ là không được, là các người nói chỉ cần có thể đem đồ ăn làm chín, có thể phân loại cây ăn quả là được, hiện giờ lại làm khó bọn ta như thế, bọn ta mặc kệ ...”

Khóe miệng Lê Văn quan chủ co rút, các khóe mắt giật giật, Giang Thượng Hàn cùng Vô Biên cùng với Thanh Phong đạo trưởng còn lại thì toàn bộ cơ mặt đều vừa rút vừa kéo. Uy lực của Dư Khinh, thật sự là rất vượt quá tưởng tượng của bọn họ.

Lê Văn quan chủ thở dài, đối mấy người kia nông phu nói: “Không cần để ý tới y, các người trở về chuẩn bị một chút đồ ăn bình thường, nhiều làm một chút, giữa trưa hôm nay chiêu đãi khách nhân, tiền tiêu vật thặng này cho các người gấp hai, đi xuống đi.”

Vài người đầu bếp sững sốt, rồi mới theo bản năng nhìn Vô Biên Giang Thượng Hàn một cái, đều lộ ra biểu tình bình tĩnh đại ngộ, các đầu bếp mang theo con nga trắng kia liền xoay người đi ra ngoài.

Bạch Vân sơn xá cùng Lê Văn Quan là thánh địa đạo gia, bởi vì đệ tử nhập môn đều là vì tu đạo, cho nên cũng sẽ tới dân gian mượn đầu bếp cùng tôi tổ nha hoàn, này cũng không ngạc nhiên.

Lê Văn quan chủ lập tức nhìn thoáng qua Giang Thượng Hàn đang muốn quỳ xuống, nhu nhu huyết Thái Dương, trước khi Giang Thượng Hàn mở miệng nói chuyện liền nói: “Những thứ khác không cần nhiều lời, ta chỉ muốn biết, tình nhân kia của người, là kỳ lân gọi là Yên Lung phải không? Tính tình hẳn như thế nào?”

Giang Thượng Hàn có chút ngớ ngẩn, nghĩ thầm đây là tình huống gì? Bất quá theo thói quen đã hình thành nhiều năm hẳn lập tức liền cung kính hồi đáp: “Bẩm quan chủ, tính Yên Lung tốt lắm, thực ôn nhu, nhưng cũng không phải là người nhanh trí linh hoạt, đại khái hẳn làm thần thú, luôn hơi chút có chút ngạo khí, nhưng tính tình hẳn thật sự thực ôn nhu, cùng hẳn ở bên nhau, sẽ cảm thấy được thực thoải mái.”

Lê Văn quan chủ “Ân” một tiếng, lại hỏi: “Tất cả đều là bản tính của hẳn sao? Người có tìm hiểu sâu một chút không? Nên không tới Lê Văn Quan chúng ta rồi, liền khôi phục tính cách yêu nghiệt vốn có, đem toàn bộ Lê Văn Quan quây đến không yên đi?”

Giang Thượng Hàn hút sâu một hơi lạnh khí, hoảng sợ liên tục xua tay nói: “Sao có thể? Quan chủ, ta lấy tánh mạng thân gia cùng ba hồn bảy vía đảm bảo, Yên Lung tuyệt không như vậy. Hẳn... Sao có thể nha, quan chủ nhìn thấy hẳn liền biết, hẳn là cái loại người bình thần như nước...”

Không đợi Giang Thượng Hàn nói xong, Lê Văn quan chủ liền lại thở dài nói: “Bình thần như nước? Kia cũng không nhất định a, người xác định hẳn không sẽ có lúc xuất hiện sóng thần cùng hồng thủy?”

“Xi...” Một tiếng, Vô Biên thật sự chịu không được, không khỏi cười ra tiếng, nghĩ thầm xem ra Khinh Khinh ở trong này huyền não không nhẹ a, ngay cả đường đường là Lê Văn quan chủ, cái tên lãnh khốc tâm như thiết thạch, đều bị y dọa đến có chứng sợ hãi.

Lê Văn quan chủ hung tợn trừng mắt nhìn hẳn một cái, nghĩ thầm tên vương bát cao tử này còn có mặt mũi cười. Toàn bộ trên dưới chúng ta đều bị vợ người gây sức ép thành dạng gì rồi? Người rốt cuộc là ở đâu tìm được tên yêu nghiệt hơn yêu tinh đến thế a? Toàn bộ trên đời này không còn ai sao? Thật không biết người thương y điểm nào nhất. TBD: chưa gặp Hương Xá =)))

“Không... Tuyệt đối không sẽ...” Giang Thượng Hàn nhớ tới Yên Lung ôn nhu cười, trong lòng như hóa thành mùa xuân, ngây ngốc cười nói: “Ta lấy thân gia tánh mạng ba hồn bảy vía đảm bảo, tuyệt không sẽ có lúc xuất hiện hồng thủy cùng sóng thần.”

“Được rồi, vậy cười đi.” Lê Văn quan chủ đứng lên, câu tiếp theo đối với Giang Thượng Hàn cùng Vô Biên Thanh Phong đạo trưởng mà nói tuyệt đối là long trời lở đất.

Chỉ bất quá bọn hẳn là hóa đá, nhưng những đạo sĩ khác lại một chút biểu tình kinh ngạc cũng không có. Sư phụ Giang Thượng Hàn bước nhanh tới, kéo lỗ tai hẳn nói: “Tiểu tử ngốc, còn không nhanh chóng cảm ơn quan chủ.”

Giang Thượng Hàn lúc này mới tỉnh hồn lại, mừng như điên đập đầu Lê Văn quan chủ. Lại nghe đối phương lại nói: “Người hãy xem lúc nào thích hợp thì đem cô nương kia trở về, việc vui tại Lê Văn Quan cho các người lo liệu đi.” TBD: ko phải cô nương là công tử gr

Hẳn vừa nói, vừa nghĩ thầm: hừ, chúng ta không thể thua Bạch Vân sơn xá, lão tạp mao Thanh Phong, đồ đệ của người lo việc vui cũng chưa thông báo người một tiếng đi? Đệ tử của ta sẽ không thể, việc vui tổ chức ở chỗ chúng, hắc hắc, lúc này đây Lê Văn Quan cuối cùng cũng đề Bạch Vân sơn xá các người một đầu.

Thanh Phong đạo trưởng sao có thể không rõ tâm tư của hẳn, oán hận trừng mắt nhìn đồ đệ không đem sư môn để vào mắt nhà mình kia. Nghĩ nghĩ quay đầu nhìn về phía Lê Văn quan chủ nói: “Lúc trước hô to đánh hô to giết, hiện tại sao vậy lại bỗng nhiên chuyển biến thái độ? Còn lo liệu việc vui, chẳng lẽ không chuẩn bị trực xuất sư môn sao? Người muốn trực xuất cũng vừa lúc, chúng ta Bạch Vân sơn xá cũng đang tính thu hẳn mà, hai đại cao thủ tuổi trẻ như vậy đều ở chỗ chúng ta.”

Giang Thượng Hàn cảm kích nhìn Thanh Phong đạo trưởng, biết hẳn nói mặc dù là nói đùa, cũng là cố ý ở trước mặt quan chủ nâng địa vị mình lên. Kỳ thật cho dù là bị trực xuất sư môn, hẳn cũng không có khả

năng bái sư phái khác, nhưng vừa nói như vậy, biến thành mình là cái bánh ngọt, cảm giác mỗi người đều tranh muốn tranh giành, vô tình giúp chính mình đề cao địa vị.

Quả nhiên, Lê Vân quan chủ hừ lạnh một tiếng nói: “Là xuân thu đại mộng của người thôi. Hiện tại người hãy nhanh chóng, đem người vợ kia của đồ đệ người linh đi đi, Lê Vân Quan chúng ta phóng pháo cung tiễn các người.”

Vừa dứt lời, chợt nghe ngoài cửa kêu to một tiếng: “Vô Biên, người đã đến rồi?” Tiếp theo một bóng người như gió xoáy vọt tiến vào, đúng là Dư Khinh.

Vô Biên kinh hỉ tiến lên đem Dư Khinh ôm lấy, rồi mới lại buông ra, cẩn thận đánh giá từ đầu đến chân, một bên thì thảo luận bầm: “Khinh Khinh, người không có việc gì rồi, thật tốt quá, thật sự là quá tốt, người có biết hay không, mấy ngày nay ta lo lắng đến sống cũng khó khăn, nếu không có hai chúng ta có tâm linh tương thông, ta biết rõ người không chết, ta đã sớm hỏng mắt, ta sẽ tìm đến bọn họ liều mạng...”

Hắn vừa nói, Lê Vân Quan từ quan chủ cho tới các tôi tớ quét rác liền cùng nhau trợn trắng mắt, ở trong lòng nói: “Y sao có thể có việc gì a? Có việc là chúng ta được không? Xem xem đôi mắt đen chúng ta, từ khi y đến đây, chưa từng yên tĩnh a. Người còn có mặt mũi lo lắng y, người không phải nên thay đồng đạo của người lo lắng sao? Phi, ai biểu người không tới sớm một chút, người có biết chúng ta trông sao trông trắng cũng trông người nhanh chóng tới đem sát tinh này linh đi sao?”

Chính ở trong lòng mắng hăng say, chợt thấy Dư Khinh buông ra Vô Biên, đi đến trước mặt Giang Thượng Hàn, mỉm cười lên tiếng chào hỏi, rồi mới chuyển hướng Lê Vân quan chủ.

“Ta đã muốn quyết định cho Giang Thượng Hàn đem Yên Lung đón trở về thành thân, cũng sẽ không đưa hắn trực xuất sư môn, cho nên người không cần quan tâm, nhanh theo Vô Biên quay về Bạch Vân sơn xá đi.”

Cơ hồ là phản xạ có điều kiện, còn không chờ Dư Khinh hỏi, Lê Vân quan chủ liền mở miệng trước, sự vội vàng này quả thực lệnh Thanh Phong đạo trưởng cùng Vô Biên lú lờ.

Thanh Phong đạo trưởng đang nghĩ cái gì thế? Các lão đại bọn ta chạy từ xa đến đây, ngay cả cơm cũng không cho một chút sao? Vừa rồi mới nghe thấy kêu đầu bếp đi chuẩn bị yến hội không phải sao? Sao vậy hiện tại liền gấp gáp hạ lệnh trực khách a?

Hắn còn không chờ biểu đạt bất mãn, Dư Khinh liền cười hì hì nói: “Ta cũng không phải hỏi người này, ta cũng biết ở tư tưởng giáo dục của ta, toàn bộ phái các người cũng đã khắc sâu nhận thức, gây lớn đánh uyên ương là hành vi sai lầm. Ta chỉ là muốn cùng người nói một tiếng, ngày Giang Thượng Hàn lập gia đình, đừng quên mời vị thần có công lớn là ta đến uống rượu mừng ác, yên tâm, đến lúc đó ta khẳng định sẽ không nháo các người.”

Sắc mặt Lê Vân quan chủ cùng các đạo sĩ khác lập tức liền trở nên xanh mét, thầm nghĩ người còn muốn đến? Tha cho chúng ta đi, chúng ta đời này cũng không muốn gặp người lần thứ hai. Lê Vân quan chủ lại quyết định ngày nào đó phải tập hợp toàn bộ lực lượng cao thấp, lập một cái kết giới, chuyên môn ngăn cản Dư Khinh tiến vào trong.

Mặc kệ nói làm sao, đến cuối cùng, Lê Vân Quan vẫn phải lo cho bọn họ một chút cơm trưa, chính là cơm trưa vừa qua, liền khẩn cấp đưa bọn họ đi ra. Lúc gần đi Dư Khinh cũng muốn đem Giang Thượng Hàn đi, bởi vì chủ yếu muốn đem hắn quay về sát thủ cốc gặp Yên Lung cùng đứa nhỏ.

Lê Vân quan chủ tất nhiên không phản đối, chính là dặn Giang Thượng Hàn khi trở về có thể mang theo Yên Lung cùng đứa nhỏ. Các kẻ khác, nhất là Dư Khinh, kiên quyết không thể mang về, dám mang về liền trực hất ra khỏi cửa.

Đi trên con đường nhỏ trong rừng, Vô Biên cùng Thanh Phong đạo trưởng cùng với Giang Thượng Hàn từ miệng Dư Khinh nghe lại một lần những chuyện đã trải qua. Trừ bỏ Giang Thượng Hàn, Thanh Phong đạo trưởng cùng Vô Biên cũng không thể ức chế cười ha ha.

Vô Biên lắc đầu nói: “Lần này Giang sư huynh đem quan chủ làm phát cáu. Vì bắt Giang sư huynh để giết gà dọa khỉ, quan chủ đại khái là kia từ khi sinh ra là lần đầu tiên ra tay bắt cóc người, ai biết khiến cho hắn đem Khinh Khinh trói đi. Khinh Khinh, không phải ta nói, người cũng quá thiên tài, điểm quan trọng này,

người sao có thể nghĩ ra được vậy a? Trong ngày thường cũng không thấy người có thiên phú về phương diện này a.”

Dư Khinh cũng nhin không được cười nói: “Cái gọi là chưa ăn qua thịt heo, không lẽ chưa từng phát hiện heo chạy sao? Ta ở sát thủ cốc cùng Hương Xá còn có Tiểu Xá ngây người thời gian dài như vậy, yêu nghiệt bọn họ gặp truyện gì, hơi chút liền biến hóa khoa trương, tất nhiên sẽ có hành động vĩ đại hôm nay. Kỳ thật hiện tại ngấm lại hành động khốc lóc om sòm lẫn lộn không nói lý này, chính mình cũng thấy mặt đỏ, nhưng mà lúc ấy thậm chí nghĩ nhất định phải làm cho Giang Thượng Hàn cùng Yên Lung hạnh phúc, cho nên cũng không quan tâm.”

Giang Thượng Hàn cảm động đến muốn rơi nước mắt, nắm tay Dư Khinh nói không ra lời. Bất quá rất nhanh liền bị đẩy ra, nghe Vô Biên khụ một tiếng nói: “Người vẫn là nghĩ phải làm sao đối mặt với Yên Lung cùng con đi, kéo tay Khinh Khinh cũng không có ích gì a.”

Dư Khinh nhéo lỗ tai Vô Biên, oán hận nói: “Người ngay như vậy cũng ghen sao? Đúng rồi, bọn đạo sĩ tự tìm đến hôm đó đuổi đi hết chưa a?”

“Đuổi đi.” Vô Biên hừ một tiếng: “Sau khi người mất tích, lòng ta nóng như lửa đốt, bọn họ thì cứ khẳng khẳng bám riết ở chỗ đó không chịu nói lý, trong cơn tức giận ta liền đem từng người bọn họ lần lượt cuồng tấu* một chút. Sư phó cùng chương môn mở một con mắt nhắm một con mắt, những tên kia thấy chúng ta Bạch Vân sơn xá ‘bao che khuyết điểm’ như thế, liền xám xịt rồi rời đi.”

_cuồng tấu: quánh điên cuồng.

“Không được, chuyện này còn chưa xong.” Dư Khinh oán hận nói: “Bọn họ tự tiện xông vào nơi tu yêu lạm giết yêu tinh, quả thực đã phá hủy thanh danh đạo gia chúng ta, nhất định phải nghiêm trị.”

Vô Biên cười nói: “Yên tâm đi, chương môn đã phái người đi điều tra, một khi điều tra rõ, nếu là thật, bọn họ ăn không hết đầu, đến lúc đó chẳng những là chúng ta, cho dù là các đạo gia môn phái khác, cũng sẽ phải nhờ bọn họ, khi đó bọn họ liền biến thành con chuột mà ai cũng muốn đánh.”

Hai người nói nửa ngày, không thấy Thanh Phong trả lời, không khỏi kỳ quái nói: “Sư phó, người đang suy nghĩ cái gì? Sao xuất thần như thế?”

Thanh Phong đạo trưởng ha ha cười nói: “Ta đang suy nghĩ, lão tạp mao Khiếu Trầm kia, lãnh khốc như băng, lòng dạ như sắt, lại tâm cao khí ngạo, chỉ sợ cả đời hần cũng chưa từng làm qua một chuyện quá bỉ ổi như thế, kết quả lại đá tới khối thiết bản Khinh Khinh này, có thể từ nay về sau hần sẽ sợ tới mức có tâm lý bóng hay không a? Ha ha ha, xứng đáng.” Khiếu Trầm chính là đạo hiệu của Lê Văn quan chủ.

Dư Khinh cũng cười tủm tỉm đích nói: “Hần phải có tâm lý bóng nha, kia rất tốt, sau này sẽ khiến cho hần thường xuyên cảnh tỉnh mình một chút, ta cảm thấy được lúc này hần hình như đã có chút thông suốt, bằng không sẽ không chịu chấp nhận Yên Lung, chết cũng không thỏa hiệp, ta chính là quạ đến trời, cũng không hữu dụng a.”

Vô Biên cùng Giang Thượng Hàn đều gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Vừa nói chuyện vừa đi xuống chân núi. Vô Biên nhân tiện nói: “Sư phó, ngài trở về sơn xá đi, ta cùng Khinh Khinh còn có Giang sư huynh phải về sát thủ cốc trước, chúng ta hãy cứ thế mà tách ra.”

Thanh Phong đạo trưởng gật gật đầu, rồi lại nói: “Một tháng sau chính là lễ tế tổ của sơn xá, chớ quên trở về.” Nói xong, Vô Biên liền vội vàng đáp ứng, lúc này lão đạo mới gơ lên ống tay áo, trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi.

“Tốt lắm, Giang sư huynh, chúng ta cũng đi thôi, ta mang Khinh Khinh, chúng ta ngự kiếm phi hành, đại khái sau nửa ngày là có thể tới sát thủ cốc.” Vô Biên vừa nói, liền nắm tay Dư Khinh.

Giang Thượng Hàn gật gật đầu, lòng kích động bang bang nhảy loạn, truy phi kiếm ra, ba người ngự kiếm bay về sát thủ cốc. Thế là, lại thêm một đôi tình nhân sau khi trải qua thật nhiều đau khổ, sắp trình diễn chuyện xưa về hạnh phúc sẽ thành thân thuộc.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thap-nhi-yeu-tinh-he-liet-tinh-trong>